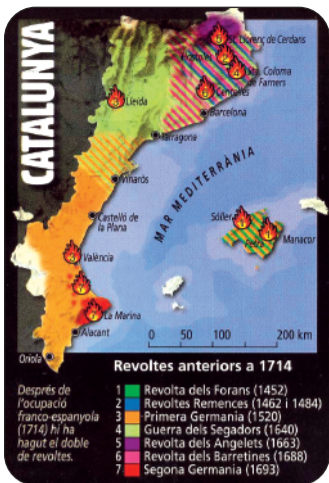

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

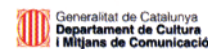

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 646

1ER DE MARÇ DEL 2009

PREU: 2 €

MONTUÏRI

Fa mig any que na Magdalena de Petra regenta la botiga de Petits Preus a la carretera de Palma (a prop del Camp de Futbol de Montuïri). 971 646 751

Fa 4 anys que en Vicenç Tries regenta Vidres Montuïri al carrer Sant Bartomeu,25 de Montuïri. 971 161 596

Campanet diu no a la imposició de la bandera ecspanyola

Reproduït de www.diariodemallorca.es

CAMPANET

El alcalde no izará las banderas pese al aviso del Gobierno

El PP muestra su preocupación por el gasto en la redacción de los proyectos del fondo estatal

JOAN PONS. CAMPANET. Las banderas seguirán sin ondear en la casa consistorial de Campanet a pesar de haber recibido

una comunicación de la delegación del Gobierno ordenado su colocación. El alcalde, Francesc Morell (PSM), ha anunciado públicamente que su postura sigue siendo la misma que la de enero de 2007 cuando ya se negó a acatar los dictámenes del Gobierno central que obligó a todos los ayuntamientos a izar la bandera española. Para Morell tendrán que ser los juzgados quienes decidan si debe ondear o no en la fachada del Ayuntamiento.

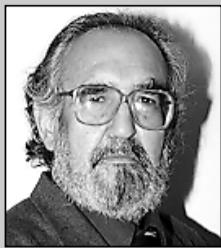

Erotisme artístic d'alta volada

Que la fotografia eròtica és un art absolut, és una sensació que no ofereix lloc a dubte, com a mínim pels autors d'Eroscatalà. Voltant per internet hem trobat una pàgina que irremeiablement serà del vostre interès, i que podeu veure clicant se m'aixeca la seca. Fotografies de nus femenins amb un bon gust a prova de bombes, en un esplendorós blanc i negre. A la redacció hem d'anar amb compte amb els esquitxos des que l'hem descoberta.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

La portada de l'Estel del 15 de febrer, ha aixecat grans passions: hem rebut electrocorreus de la gent d'ordre que troba que per fer la independència de la nostra nació no cal posar dones per garrides i galatzones que siguen. Altres diuen que no les poden posar a la vista dels nins i nines. Jo els diria que l'Estel, no és una revista per nins i nines, els articles que publicam no interessen en absolut als infants, interessen als adults, i els adults el lleixen. 5.000 exemplars cada 15 dies, fan forat a les Balears, a Girona i a Barcelona. I de cada dia en faran més. La Gent dels bars, restaurants, tallers, perruqueries, ciències ocultes, etc., se subscriuen encantades i fan publicitat dels seus negocis. Dona gust anar a fer subscripcions, (jo hi vaig en cadira de rodes), la gent al·lucina en veure na Marina, i s'apunta sense discutir. Llavors, llegiran, veuran que Espanya ens roba, que Espanya ens vol matar la nostra llengua, que Espanya ens vol fer forasters i votaran partits nacionalistes que ens alliberaran d'Espanya. I ho aconseguirem sense guerres, sense violències. Ho aconseguirem amb amor, amb comprensió, amb germandat. Els nins i les nines tenen les seves revistes infantils i tenen internet on miren totes les porqueries que volen, que n'hi ha moltes. L'Estel publica fotografies de persones bellíssimes, però no publica persones que copulen o tinguin postures pornogràfiques. Per això, hi ha altres revistes especialitzades.

L'Estel és una revista revolucionària. No és una revista per a la gent d'ordre. És una revista pels revolucionaris que volen la independència dels Països Catalans. La gent d'ordre te les seves revistes escrites en llengües estranyes a la nostra nació.

Mai havíem fet tantes subscripcions. Hi ha crisi, però la gent que no s'arrufa, la gent que manté el negoci obert, fa publicitat. I això que devers els Polígon de Marratxí, especialment a la part alta, abans era difícil aparcar, ara sobren aparcaments, molts establiments han tancat, però els que queden oberts, segur que treuen el carro.

Llegim el titular d'una entrevista publicada revista Manacor del 14 de febrer: Sebastià Gaià, líder de la coalició PSM-Esquerra. Verds a Manacor., "Ho sento per Manacor, però crec que si el PP posès una granera de número 1, guanyaria igual". I he recordat allò que va dir n'Alsamora de Sant Joan a dins Can Tronca fa una partida d'anys a un grup de peperos: "Si possas-siu en Rafel Monoi de número 1, també guanyariu les eleccions. I és que els mallorquins som així. Ja poden robar i defraudar els peperos. Els votarem igual.

PERE FELIP I BUADES

Faran seure a la banqueta a 50 treballadors per una vaga amb ocupació. Per a 25 d'ells el fiscal demana 3 anys a cada un. A dos militant d'UGT, els demana 4 anys per dirigir la vaga.

Fou una vaga massiva dels treballadors de l'aeroport de Barcelona, el juliol de 2006.

Fou una vaga per defensar 4.000 llocs de feina, 2.500 d'ells a l'Aeroport de Barcelona., amenaçats per una resignació de les concessions d'assistència en terra (handling). AENA, que depèn del ministeri de la senyora Álvarez, feu aquesta reassignació complint amb la directiva europea transformada en llei pel senyor Aznar: cada 7 anys cal sotmetre aquest servei aeroportuari privatitzat a una puja d'especuladors, precaritzant la plantilla, posant en perill a qualitat i seguretat del servei. Un servei que mai hauria d'haver estat privatitzat.

Per això, fou una vaga en defensa dels llocs de feina i en defensa de la seguretat en el transport Això va caure molt malament a la patronal catalana, entossudida en privatitzar el seu aeroport, i va caure molt malament als especuladors en general. Per això una campanya de premsa condemna fa temps

a aquests treballadors per haver fet esperar als passatgers durant hores.

Els directius d'Air Madrid, que causaren un perjudici incomparablement major a desenes de mils de passatgers deixaren els tribunals en rosetes. Però és que ells pertanyien a la nissaga dels qui especulen amb el servei de transport.

Els comissaris de Brussel·les, el govern de n'Aznar, els directius d'AENA no han estat processats per posar en perill la seguretat amb les seves subhastes del handling.

Els responsables de l'actual enfonsament de la economia, de milions d'acomiadaments, de la ruïna de els famílies, no han estat processats per cap jutge. En lloc d'això, els governs de la Unió Europea lliuren 1'7 bilions d'euróns als banquers, per rescabalar-los amb diner públic del fet que hagin anat malament els seus jocs en la borsa. I aquests governs tampoc van a la presó per sagnar a les poblacions, destrossar les economies per ajudar als pobres banquers.

Volen enviar a la presó als treballadors que fan vaga per defensar els seus llocs de feina i les seves condicions de feina. Perquè han decidit que la crisi la paguin els

treballadors, l'ocupació, els drets del treballadors, i no se pot tolerar que ningú faci vaga per tal d'impedir la destrucció dels llocs de feina.

A Davos, la flor i nata dels criminals que especulen amb la vida dels pobles del món han declarat als sindicats que convoquin vagues generals com la de França "pertanyen al passat".

En nom de la crisi que ells han causat, pretenen exterminar el dret a la vaga, la negociació col·lectiva, el lloc dels sindicats.

Els treballadors, cada vegada entenen menys que les seves organitzacions no imposin al Govern un canvi de rumb per a protegir de la crisi capitalista a la població, al país. Però cap treballador pot entendre que els dirigents sindicals i polítics que parlen en nom seu no organitzin el front unit més ferm contra el processament dels companys del Prat, en defensa dels drets sindicals. Jo som de la opinió que s'haurien de mobilitzar totes les forces a fi que aquest sumari s'arxivi.

La classe obrera no ha dit la seva darrera paraula en aquesta crisi, cal actuar per aconseguir que els dirigents deixin de sotmetre les organitzacions als plans de rescate dels banquers.

Asaja, el 'braç armat' del PP només fa tractorades quan no governen els seus

Què serà? Un nin o una nina? Les amenaces d'Asaja perquè els injectin doblers vénen d'enrere. Aquesta setmana es revelarà el misteri. El re de la qüestió, però, és el ball de xifres que presenten sindicats i Conselleria

Antoni Mateu | 16/02/2009 |

"Allò que no pot ser és seure en una mateixa taula, fer bones rialles i, llavors, quan te n'has anat, que et peguin ganivetades per l'esquena", digué aquesta setmana Biel Company, president d'Asaja en relació a una trobada mantinguda amb María José Suasi, directora general d'Agricultura. Si a començament de legislatura era la consellera Amer qui rebia sempre seguit les crítiques d'aquests pagesos, ara el blanc és un càrrec inferior. Tan sols fa tres mesos que s'hi troba al capdavant, però la patronal, que collava amb Moner, ha parlat de la "pocavergonyeria amb què actuen". En paraules de la mateixa Suasi, "l'amenaça de tractorada plana sobre la Conselleria d'ençà del primer dia de Govern". Allò que

és cert, emperò, és que la paraula tractorada no ha sortit cap vegada per boca de Company durant els darrers mesos.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

BERNAT JOAN I MARÍ

Els tres eixos polítics, segons Bobbio

Norberto Bobbio, un dels intel·lectuals més destacats d'Europa, en el seu assaig *Destra e sinistra* (Dreta i esquerra), planteja l'activitat política com a fenomen analitzable des de tres eixos diferents (universalment aplicables): el primer seria l'eix dreta-esquerra; el segon, l'eix llibertarisme-autoritarisme; i el tercer, moderació-extremisme.

Tenint en compte aquests tres eixos, ens surten vuit combinacions bàsiques (quatre de dreta i quatre d'esquerra), que, d'alguna manera, vendrien a definir l'oferta política que podem tenir sobre la taula a qualsevol lloc del món.

La pitjor combinació possible, tant al cantó de la dreta com al de l'esquerra, és la que aposta pels autoritaris i pels extremistes. La dreta autoritària extremista ha donat lloc al nazisme i als feixismes de diferent pelatge i condició. Dictadures ferotges han sorgit de

la combinació d'aquests tres elements, i han deixat una petja d'infausta memòria a l'Europa del segle XX. No ha estat millor, de cap de les maneres, l'esquerra autoritària extremista. Aquesta ha originat el comunisme, en les diferents versions extremes (stalinisme, maoisme, polpotisme...), i ha deixat una solanera de milions de morts arreu del món. L'experiència històrica, doncs, ens diu que hem de fugir de l'autoritarisme i l'extremisme, tant si aquests vénen per la dreta com si ens ataquen per l'esquerra. En ambdós casos, resulten especialistes a dur a terme crims contra la Humanitat.

Quan entra en joc el pol llibertari, tot esdevé més suau, més governable, encara que, a nivell de gestió, pugui ser més caòtic. Si se'ns presenta una dreta llibertària extremista, ens trobarem davant casos de populisme, que poden ser perillosos per a la governabilitat de la societat, però que no aboquen necessàriament al crim contra

la col·lectivitat. Per mi, constitueixen fenòmens típics d'aquest eix els diversos populismes que han sorgit al centre i al nord d'Europa (Llista Pim Fortuyn d'Holanda, Vlaams Belang a Flandes, diverses llistes nòrdiques...). D'altra banda, l'esquerra llibertària extremista ens forneix fenòmens tan estimulants com les obres de Toni Neri (ja que ens referim a italians destacats), o alimenta l'esquerra radical no dogmàtica a l'Europa occidental (ecologistes centreeuropeus, independentistes bascos i catalans, etc).

La dreta autoritària moderada i l'esquerra del mateix eix, malgrat que presentin un fons ideològic com la dreta i l'esquerra autoritàries i radicals tenen l'element temperador de la moderació. Si no hagués estat per l'autoritarisme moderat d'amplis sectors del franquisme, no s'hauria pogut fer una transició pacífica a la democràcia, a l'Estat espanyol. Correlativament, si no hagués existit aque-

st component moderat en sectors del comunisme i del socialisme durant els anys setantes, tampoc no hauria estat possible ni una transició moderada a l'Estat espanyol, ni una caiguda pacífica del Mur de Berlín, ni el desenvolupament de l'eurocomunisme (que permeté un procés democratitzador). Per tant, malgrat l'origen tèrbol, la moderació ha fornit a sectors autoritaris tant de dreta com d'esquerra, el camí cap a la democratització i, sobretot, cap a actuacions pacífiques impensables en sectors radicals de dreta i d'esquerra autoritàries.

Finalment, la dreta llibertària moderada dona fenòmens molt interessants per al futur de societats relativament conflictives. El primer ministre turc o el president d'aquella gran república (Erdogan i Abdulla Gül) representarien, des del meu punt de vista, aquest eix. I són, indiscutiblement, una esperança per al seu país... i per als països veïns, per extensió. Així mateix, l'esquerra llibertària moderada

(potser representada, en primer lloc i al capdavant, per Barack H. Obama) constitueix una esperança per al món.

En el nostre cas, s'hi ha d'afegir encara un altre eix, als tres eixos que proposa Norberto Bobbio: l'eix estatisme-nacionalisme, traduït entre nosaltres per espanyolisme-catalanisme. Dins aquest eix, emperò, els altres eixos no hi són representats d'una manera homogènia, sinó ben al contrari. Hi ha un fort component catalanista dins la dreta llibertària moderada (almenys a Catalunya), però a penes en podem trobar dins la dreta autoritària radical. Pel cantó de l'esquerra passa igual: trobam més catalanisme dins l'esquerra llibertària (sigui moderada o radical) que no dins l'esquerra autoritària. L'equació és clara: a més autoritarisme (a més dogmatisme), menys catalanisme. Tant a la dreta com a l'esquerra.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*.

L'antropòleg Chema Espada diu que gran part dels homes no han entès que el feminisme persegueix la igualtat i cerca potenciar-los: «Pretenen que ells no estan ideologitzats. Diuen que són neutrals: ni masclisme ni feminisme, igualtat!, t'etziben» (*La Vanguardia*, 7-1-09). Espada constata l'existència d'una sèrie d'actituds adquirides per tal de demostrar que són homes: «no veuen que tal volta el món funcionaria millor sense aquesta necessitat de ser importants ni d'anar amb els collons per davant. Això és el que vol el feminisme».

La recerca de la igualtat és

també el repte de tantes nacions sense estat. El moviment en bé d'aquesta causa és conegut com a nacionalisme democràtic. La politòloga Montserrat Guibernau afirma que el nacionalisme democràtic representa l'esforç d'un poble i d'una cultura per sobreviure: «expressa el desig de decidir el propi futur polític i la il·lusió per construir una nació plena basada en la democràcia, la justícia social i el progressisme» (*Presència*, 19-9-09).

No obstant això, el nacionalisme és un moviment que també ha estat equiparat a la prepotència, a la intolerància, a l'exclusió dels diferents. Així doncs, Guibernau considera que el nacionalisme cal definir-lo i, després, jutjar-lo: «dir "sóc nacionalista" no ens diu res sobre el model de nació, els principis i els valors que guiaran una societat».

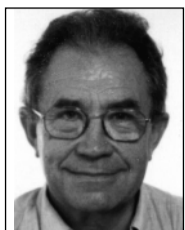
Efectivament, quan parlem de nacionalisme hem de saber diferenciar el nacionalisme jueu del palestí, el xinès del tibetà, el rus del txetè, el xilè del maputxe, el turc del kurd, el marroquí del sahrauí, el francès i l'espanyol del català. Ambdós nacionalismes són com la nit i el dia. Tant cert és, que per a l'historiador Alfred Bosch hi ha nacionalistes que lluiten per imposar-se a altres, i n'hi ha que simplement, com els catalans, desitgen ser reconeguts: «Hi ha tants nacionalismes possibles com nacions (...) Uns o altres ens poden agradar més o menys, però hem d'admetre que no els podem posar tots al mateix sac i quedar-nos tan amples». El nacionalisme jueu, xinès, rus, xilè, turc, marroquí, francès, espanyol, són també coneguts com a nacionalismes d'Estat, tot i que els governs que els

promouen solen considerar-se no-nacionalistes. Aquestes formes contemporànies de nacionalisme expansiu, històricament qualificades d'imperialisme o colonialisme, és un dels corrents ideològics cabdals del segle XX. El fenomen no s'ha analitzat críticament ni en profunditat perquè continua sent vigent. En aquest sentit, Imma Tubella, rectora de la UOC, pensa que s'ha d'anar al arrel dels conflictes per poder-los resoldre: «S'ha de conèixer les històries d'humiliació, conquesta, repressió, destrucció física i moral que hi ha darrera. No podem reduir el sofriment humà a baralles de gats i gossos» (*Avui*, 8-2-09).

Haver de reconèixer per part dels estats que certes nacions són nacions ofèn. Per Bosch, un planeta que s'excita amb el descobriment de qualsevol

nova espècie animal: «l'aparició i reconeixement d'una nova família humana seria una gran notícia per a la diversitat i la riquesa de l'ecosistema». És la manca de sensibilitat entorn la igualtat de les nacions allò que explica que hagin sorgit nacionalismes defensius, que malgrat el seu tarannà democràtic són titllats d'intransigents. De fet, l'objectiu del nacionalisme democràtic és deixar d'actuar tan aviat com les seves reivindicacions s'hagin assolit. Tant és així, que per l'historiador barceloní, el nacionalisme català és «una força positiva creadora d'energia; un pou de resistència a la injustícia, vacuna contra la liquidació del propi poble, històrica amiga de les llibertats i enemiga de les opressions». I és que, ben mirat, el nacionalisme democràtic és el millor dels humanismes.

El millor dels humanismes

ALEXANDRE PINEDA

Que bonica, que joliva, quin goig que fa la ministra de la guerra, caram! quin lapsus! quina isquèmia momentània! ara no sé si es diu de la guerra, de la pau, dels exèrcits, m'és ben igual!. Vull lloar ferventment el fet que una dona faci quadrar als caps militars, que són tota aquesta patuleia d'homes vestits de caqui, de blau, de blanc, o de camuflatge, carregats de medalles, condecoracions que mai he sabut a que corresponen, ei! m'oblidava de les faixes de setí, que els dona tanta excel·lència en els uniformes. De la ministra no vull ficar-me amb el seu abillament que tanta feina ha donat, no sé si en pro o en contra del seu gust a les revistes de moda, les roses i de safareig en general. Amb serietat, avui en dia una dona davant d'aquest compromís manant als estaments militars, verament fa patxoca!, és una prova d'avenços, amb la força ingènita de les dones m'agradaria que poc a poc els

desmantelles, per acabar de fer una feina ben feta, potser amb l'ús d'ablució podria organitzar una cerimònia de purificació de l'esperit militar, aquest que tot clamant que són apolítics, fet i fet han muntat la forma física i política, de tot l'estat, la seva geopolítica i tot l'instrumental de dominació.

Després de practicar l'ablució als militars, rentar-los bé per purificar-los l'ànima qual acció alquimista per veure si aconseguim deslliurar-los de la seva vocació armamentística, sempre pensant amb el perill que representa per a nosaltres quan les utilitzen (aquesta idea la vull servir per fer-ne un discurs internacionalista, que arribi arreu del món i puguem viure tranquils, sense bombes, ni cap mena d'arma), Amén! Deixeu-me tornar a la senyora ministra la Carme Chacón en la festa de la pasqua militar que es munten cada primers d'any. Els va engegar un discurs d'èpiques històriques per inflar el pit dels militars recordant-los batalles o guerres guanyades encara que sigui als germans o els veïns, sense recordar-los (mai ho fan) la sang vessada.

Això si fou d'una concreció esfereïdora, aquí el teniu:

“Som el que vau ser, serem el que sou. Aquest és, en la seva senzillesa, l'himne abreujat de tota pàtria”.

Malpensat que sóc a mi em sembla veure-hi, en aquest “som el que vau ser” un soroll de timbals de victòries pretèrites de les que van viure i encara en viuen i no volen pas abdicar-ne. En el “serem el que sou”, un repicar en l'ancoratge en un estat muntat per ells i per a ells i per açò absolutament immobilitzat, sense confins de futur, sense participacions democràtiques certes i comprovables, més enllà de la capsa falsa i de màgic de fira de les cartes mages; vaja amb claredat, distanciada de tota possibilitat de progrés moral i per tant social.

Tanmateix, hi ha en el seu discurs un abrandat i espavilat espanyolisme, ben untat de vernís, perquè llueixi amb el resplendor adient la vanitat de l'estament armat. En les

paraules divulgades per l'escriptor francès Ernest Renan, aquest assegurava que la nació: (el nacionalisme), respon a una creença per part d'un grup, d'una casta i quina millor que la representen els militars. Aquí estripo, sense voler fer mal, analíticament, el mot creença, a l'igual que ho faig quan parlo de la fe, davant d'ella la raó, davant de la creença, el saber. Ben cert que fe i creença són la base del nacionalisme espanyol d'inspiració religiosa, tot considerat sagrat -del clàssic hiero- ben greixat per victòries que les hem de circumscriure en un únic espai geopolític, justament el marc on ells han fundat el seu estat, perquè el balanç de guerres fora de les fronteres marcades per ells amb llur força bèl·lica, sempre han estat un fracàs rotund. Ho sigui es vanaglorien de la sang que han vessat dins dels escenaris on es mouen i deu ser -vaja, és- que sempre ho han fet per vetllar per les seves suculentos pecúnies, que sostreuen amb desmesurada cobdícia de les colònies interiors: després de les guerres, les lleis per emparar-

los a perpetuïtat.

No vull allargar-me massa, però sempre he pensat que aquestes castes tenen el cervell esmussat, que és el refugi dels mediocres, plegats, en comú, frenen tots els avenços humans, qualsevol xitxarel·lo pot pujar escalafons si s'allista de jove i té capacitat per a l'obediència cega, llec d'intencions socials, i desproveït de capacitats cognitives -de pensar- i cognitives -de conèixer- doncs aquestes virtuts són un obstacle a la professionalitat militar. Mentre escric m'assabento que l'estimada ministra vol obrir les portes dels exèrcits als transsexuals: Acabo per suggerir-li que ara que sempre s'esmenta en tota oratòria pública, ciutadans i ciutadanes, catalans i catalanes, treballadors i treballadores, per acabar amb el llenguatge i l'escriptura masculista, anunciï i exposi els seus discursos amb la presentació: senyors i senyores, gais i lesbianes, us fem una crida a servir la pàtria!

PERE FELIP I BUADES

La situació és dramàtica. L'índex de producció industrial ha caigut un 15,1% de novembre de 2007 a novembre de 2008, en el turisme i els serveis. La fabricació de vehicles cau un 10,7%.

Nissan, Seat, Renault, Ford, Peugeot, Iveco, Mercedes... 75.000 treballadors de l'automòbil es troben afectats per expedients de regulació d'ocupació (ERE).

El Govern, els diferents governs autonòmics, en una carrera per la “competitivitat”, signen tots els ERE que les presenten les empreses. Els

acomiadaments, les reestructuracions se paguen amb fons de l'INEM.

El desembre de 2007 hi havia 1.927.600 aturats i el desembre de 2008, 3.129.000.

La conclusió és que totes les ajudes orquestrades pel govern Zapatero, en aplicació de les mesures adoptades per la Unió Europea, suposadament per reactivar la economia, se tradueixen en plans d'acomiadament, en mesures que preparen un profund ajustament, reestructuracions i, sobretot, un nou sistema de relacions laborals, sense drets, sense negociació col·lectiva, com exigeix la CEOE, com

exigeix la UE. Tots els plans de salvació del capital financer, de banquers i especuladors, són plans de destrucció de la economia productiva, que condueixen al caos social i econòmic.

Els treballadors resisteixen aquests plans. La immensa majoria espera dels seus sindicats que realitzin la unitat contra els acomiadaments. Però és forçós constatar que la posició de les instàncies dirigents de les confederacions sindicals és seguir les iniciatives de la Confederació Europea de Sindicats (CES), implicar-se en aquests plans. Front a allò que exigeixen els treballadors: cap acomiada-

ment!, se proposen negociar els acomiadaments.

Allò que defineix avui la política de defensa dels treballadors és l'exigència de la retirada dels plans de “rescat” de la banca i la mobilització unida sobre les reivindicacions elementals: Ni un acomiadament!

Sens dubte, la tasca més urgent és combatre en les nostres organitzacions a fi que retiren el seu recolzament a la banca i realitzin la més ampla unitat en defensa de les reivindicacions, batalla lligada a la intervenció directa dels treballadors, en les seves mobilitzacions contra els aco-

miadaments, animant la creixent exigència d'una vaga general.

Hi ha un enfrontament entre els diferents governs autonòmics pels Pressupostos afuat pel Règim de la Monarquia i la Unió Europea. És una ofensiva per liquidar els serveis públics. La retirada dels plans de salvació del capital financer també és la condició per restablir la convivència entre els pobles.

És indispensable la ruptura amb les institucions i directives de la Unió Europea per tal d'obrir la perspectiva de les Nacions Lliures i Sobiranes d'Europa.

Anam cap el caos social i econòmic

ANDREU SALOM I MIR

A l'ombra del gran Ramon Llull, i en certa manera antítesi d'aquest (la seva conversió a l'islamisme, essent frare franciscà, fou motiu de gran polèmica durant molts d'anys), Anselm Turmeda és un escriptor d'allò més original, per bé que la seva vida ofereix potser més interès que els seus propis escrits, íntimament relacionats amb aquella. Encara que residí i treballà a Tunis (sota la protecció del seu rei o soldà arribà a ser un alt funcionari del regne musulmà) fins a la seva mort (cap al 1423), les seves obres, datades en aquella ciutat i amb influències àrabs evidents, pertanyen al món cultural català i europeu (llevat de la darrera, coneguda per *La Tuhfa*, mescla d'autobiografia i d'exposició doctrinal). A *La disputa de l'Ase*, el mateix es presenta de la següent manera: "aquell fill d'Adam que està assegut sota aquest arbre, és de nació catalana i nat en la ciutat de Mallorca, i té per nom frare Anselm Turmeda". En el *Libre dels bons amonestaments*, una mena de "best seller" català, o llibre de capçalera, dels segles XVII, XVIII i principis del XIX (conegué unes quaranta edicions populars), l'autor diu que

fou "compost en Tunis per frare Anselm Turmeda, en altra manera apellat Abdal-là". Així mateix, a les seves *Cobles de la divisió del Regne de Mallorca*, que redactà "a prec d'alguns honrats mercaders de Mallorca", escriví sobre la situació política de l'illa, on evoca esdeveniments i personatges de Mallorca i exhorta els mallorquins a unir-se.

Així doncs, és de raó inferir que, si bé Turmeda féu apostasia del cristianisme (no escoltà, tampoc, cap dels precés que li feren per tornar a la religió de Crist) no sembla, en absolut, que renegué de la seva pàtria (personalment, sempre que tingué ocasió, des de la seva ocupació de cap de la duana del port tunisià, ajudà mercaders i navegants catalans amb dificultats, i sempre manifestà un gran respecte envers els reis de la de la confederació catalano-aragonesa, fins al punt que es posà a llur servei en diverses avinenteses). Les contradiccions i les ambigüitats personals de l'escriptor, més aparents que reals - encara que, potser, amb un punt de cinisme -, queden ben reflectides en les seves obres, en què resta palès que el nostre home és un frare que viu a terra de sarraïns i que, entre ells, és conegut amb un nom musulmà (el ja citat Abdal-là).

La biografia de Turmeda

palesa clarament el seu atractiu, intel·lectual i personal, entre la gent de la seva època (tant entre els musulmans com entre els cristians), i un home tingut en gran consideració pels governants de totes dues cultures. És ben significatiu, en aquest sentit, que fos absolt d'una apostasia que, en aquella època, era castigada sovint amb la mort. Nogensmenys, sembla com si la seva conversió fos atribuïda a un motiu "excusable" de desig carnal i de matrimoni "amb dona pagana" (es casà amb la filla d'un notable tunisià, amb qui tingué diversos fills). El mateix rei Alfons el Magnànim concedí, al frare franciscà i a tota la seva família, salconduïts per a poder traslladar-se al seu regne, i donà ordres perquè ni ell ni cap dels seus pogués ésser molest per ningú. Fins i tot el mateix papa Benet XIII el tractà amb benvolença, i amenaçà d'excomunicar qui gosés empresonar, molestar o impedir el tracte de l'escriptor mallorquí amb cristians.

Anselm Turmeda va ésser, doncs, una persona molt intel·ligent, un intel·lectual important de l'època, però també un incrèdul em matèria religiosa (sembla que es féu frare per imposició familiar, perdé aviat la fe cristiana i abraçà, amb poca convicció, la fe musulmana). La seva conversió i fugida a Tunis

fou, probablement, l'únic recurs viable que degué trobar un home com ell, *lliurepensador* i avançat al seu temps (hem de pensar, també, que l'Islam, en els segles XIV i XV, era més tolerant que el món cristià). A més d'això, el seu caràcter, clarament imbuït d'una certa sensualitat, que de cap manera podia satisfer a Mallorca essent frare franciscà, havia de ser un aspecte no gens menyspreable a l'hora de canviar totalment de vida i poder fruit, a Tunis, d'una tranquil·litat, d'un benestar i d'un prestigi, tot i que, segurament, mai no deixà de sentir nostàlgia de la vida entre els europeus i de la seva terra nadiua, Mallorca. Com a cloenda d'aquests mots, i com a il·lustració de l'esperit divertit i, potser, una mica immoral, però alhora moralitzador, de Turmeda, no em sé estar de reproduir, ací, uns quants proverbis del seu *Libre de tres*, que traspuen una fina ironia i un escepticisme de caire lúdic i un xic provocatiu, aspectes aquests que xoquen encara més en un framenor, i que l'acosten al toscà Boccaccio (1). Heus - ne ací alguns exemples:

Tres coses fan hom alegre: honor inflada, mala muller soterrada e bella serventa sots flasada.

Tres coses fan hom savi: molt viure, molt llegir e molt cercar del món.

Tres coses fan dona graciosa: bell parlar e bells ulls e bells pits.

Tres coses fan dona viuda marit pendre: son forat tapar e malparlar cessar e son dot conservar.

Tres plers són en aquest món: beure en taverna, jaure en bordell e cagar en prat.

Tres plers són: menjar carn, jaure ab carn e cavalcar carn.

Tres coses fan les dones com se descalcen: tiren la calça, mostren les mamelles e baden lo cul.

Tres coses han les dones que no han los hòmens: pus mirades, pus culades e pus foradades.

Tres coses són de què qualche hora hom se penet: pendre muller, pendre santa orde e entrar en religió.

Tres coses fan diners: fan tort, fan dret e fan furgar cony estret.

(1) Bibliografia consultada: *Història de la literatura catalana*, volum 2 (Riquer/Comas/Molas, ed. Ariel), *Llibre de Bons Amonestaments i altres obres* (Turmeda, A., ed. Moll, 1987), *La Disputa de l'Ase* (Turmeda, A., ed. Moll, 1987) i *Gran Enciclopèdia Catalana*.

Apaga Tele5

La cadena comparteix les exigències d'aquest grup d'intel·lectuals, entre els quals es troben Mario Vargas Llosa, Fernando Savater o Álvaro Pombo, que demanen al parlament espanyol que elabori una normativa per a fixar que el castellà sigui la llengua oficial de tot el territori i l'única 'que pugui ser utilitzada pels seus ciutadans'. Telecinco és la primera televisió que s'ha adherit a aquest manifest. A més, Telecinco ha dit en l'informatiu del migdia, que posa a la disposició del col·lectiu que duu aquesta iniciativa, el seu canal de televisió per a donar

suport a aquest projecte.

Si ells s'adhereixen al manifest, nosaltres apaguem Telecinco. Junts podem!

PASSA-HO, PASSA-HO, PASSA-HO, PASSA-HO, PASSA-HO, PASSA-HO,

Itzali Tele5

Telecinco telebista-kateak bat egin du ekainaren 23an 'intelektual' talde batek Madril en aurkeztutako 'Manifesto por la lengua común' delakoarekin, eta beraz, taldearen eskakizunekin; talde horretan, besteak beste, Mario Vargas

Llosa, Fernando Savater edo Álvaro Pombo daude.

Espainiako Parlamentuari zera eskatu diote: araudi bat lantzeko, lurralde osoko hizkuntza ofiziala -eta bertako hiritarrek erabil dezaketen bakarra- gaztelania izan dadin.

Telecinco da manifestuarekin bat egin duen lehen telebista katea, eta gainera, manifestu horri babes emateko bitarteko guztiak jartzeko asmoa erakutsi du.

Haiek manifestuarekin bat egiten badute, egin dezagun bat huelgarekin: ez deza-

gun telecinco ikusi!

ZABALDU! ZABALDU!
ZABALDU! ZABALDU!
ZABALDU! ZABALDU!

Apaga Tele5

A canle de televisión Telecinco adheriuse hoxe ao 'Manifesto pola lingua común', que o pasado 23 de Xuño presentou un grupo de intelectuais en Madrid.

A canle comparte as experiencias deste grupo de intelectuais, entre os que se encontran Mario Vargas Llosa, Fernando Savater ou Álvaro

Pombo, que piden ao parlamento español que elabore unha normativa para fixar que o castelán sexa a lingua oficial de todo o territorio e a única 'que poida ser utilizada polos seus cidadáns'.

Telecinco é a primeira televisión que se adheriu a este manifesto. Ademais, Telecinco dixo no informativo do mediodía, que pon a disposición do colectivo que leva esta iniciativa, a súa canle de televisión para dar apoio a este proxecto.

Se eles se adhiren ao manifesto, nós desconectamos Telecinco.

Xuntos podemos!

Pásao Pásao Pásao Pásao
Pásao Pásao Pásao Pásao

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Contracultura i subversió en els setanta i vuitanta. La narrativa experimental catalana i la lluita antifeixista (i III)

En el llibre de Lenin *L'Estat i la Revolució*, aleshores uns dels nostres texts de capçalera, el dirigent revolucionari havia afirmat que una vegada abolides les classes socials qualsevol persona seria capaç de dirigir l'estat

Davant els nostres ulls l'"experimentació" artística popular, la creativitat demostrada pels col·lectius de teatre d'aficionats, pels grups musicals, pels pintors i documentalistes que posaven les seves capacitats al servei de la revolta nacional i social superava qualsevol "recepta" de Brecht, Meyerhold, Artaud i del mateix Piscator. Creació cultural espontània; ruptura del concepte burgès d'art: uns que "en saben" i altres que "no en saben" i són solament espectadors, consumidors passius del que els "especialistes" van fent i els intel·lectuals de la superestructura cultural burgesa "consagren" com l'art que pertoca fer, demonitzant les experimentacions revolucionàries. Però en alguns d'aquests moments especials de la transició ja no hi havia divisió entre artistes, creadors i la resta de la societat. Marx havia teoritzat la necessitat de rompre la divisió burgesa del treball, d'anar abolint la frontera entre dirigents i dirigits, entre el treball manual i l'intel·lectual, entre creadors i no-creadors. Ara, com en el Maig del 68, com en els anys inicials de la Revolució del 17, en alguns moments de l'esclafit revolucionari de juliol del 36 a l'estat espanyol, ho podíem veure.

En el llibre de Lenin *L'Estat i la Revolució*, aleshores uns dels nostres texts de capçalera, el dirigent revolucionari havia afirmat que una vegada abolides les classes socials qualsevol persona seria capaç de dirigir l'estat. I posava l'exemple d'una cuinera dirigint el canvi social. Durant uns anys, abans de l'arribada al poder de l'estalinisme, moltes de les idees de Marx i Lenin es feren realitat mitjançant el poder assolit pel poble treballador amb els soviets, és a dir, els consells d'obres i soldats que aboliren la monarquia tsarista i acabaren amb el capitalisme l'any 17. Amoltes de les pel·lícules d'Eisenstein, pensem per exemple en *Octubre*, *La vaga*, *El cuirassat Potemkin*, ja no hi ha protagonistes individuals. És el poble, les mateixes masses que portaren endavant la Revolució Socialista les que

Palma 1976: Acció antifranquista de l'escriptor Miquel López Crespí enmig de les avingudes de Palma (posteriorment Miquel López Crespí seria detingut i torturat pels sicaris feixistes de la Brigada Social)

participen i actuen en la cinematografia experimental soviètica d'aquells anys. Dziga Vertov encara porta més enllà la ruptura amb les concepcions burgeses del cinema. Les teoritzacions quant al "Cinema-ull" i pel·lícules com *L'home de la càmera*, així ho demostren. Era el "situacionisme" instintiu de Vertov, la pràctica del futurisme soviètic, de l'impressionisme alemany d'entreguerres, moltes de les propostes del Proletkult les que ara veïem, en versió catalana i espanyola, sorgir de les fondàries dels barris suburbials, de les assemblees de barri, fàbrica i facultat en els anys anteriors a la transició i als pactes entre la prestesa oposició i el franquisme reciclat. Llegint el llibre de Vertov *Memories de un cineasta bolchevique* (Barcelona, Editorial Labor, 1974) podíem copsar les similituds entre les concepcions del cineasta soviètic i el concepte de cultura que tenien Guy Debord i Raul Vaneigem. Sense oblidar emperò que Dziga Vertov sempre treballà fent costat al govern soviètic i els situacionistes es trobaven en una altra època i circumstàncies. Però talment com proposaven Debord i Vaneigem, l'important era avançar en la línia de lluita contra l'art i la cultura dels "especialistes" separats del poble, contra la mistificació del cinema i teatre comercials, dels guions ensucrats, malgrat que

aquests cantassin les lloances del nou règim sorgit de la Revolució. La participació del poble en el control del seu destí lluny de l'"espectacle" cultural i polític, dels "artistes que en saben", dels "polítics que ens representen", és l'important, la revolta dels esperits que cal consolidar.

L'ampli moviment sociopolític i de revolta anticapitalista engendrat per les mobilitzacions contra el sistema de finals dels anys seixanta i setanta anava per aquest camí. Tot era u: el poble que creava les noves obres d'art que la "situació" requeria alhora que deixava de ser un simple espectador cultural, un inerme consumidor dels productes de l'elit especialitzada en aquelles funcions de la superestructura

L'ampli moviment sociopolític i de revolta anticapitalista engendrat per les mobilitzacions contra el sistema de finals dels anys seixanta i setanta anava per aquest camí. Tot era u: el poble que creava les noves obres d'art que la "situació" requeria alhora que deixava de ser un simple espectador cultural, un inerme consumidor dels productes de l'elit especialitzada en aquelles funcions de la superestructura. Els estudiants i obrers dels anys setanta, almanco un sector d'avantguarda, segurament

el més conscient, ho anaven aconseguint. En el moviment polític clandestí passava quelcom de semblant, ja que la nova esquerra sorgida a ran de les experiències del Maig del 68 ja no tenia res a veure amb l'esclerosi ideològica del neoestalisme que representava el PCE. Sorgien amb força organitzacions que es reclamaven de l'anarquisme, del trotskisme, de l'independentisme d'esquerra, i això era producte de la força del moviment popular dels darrers anys de la dictadura, de l'impuls creatiu d'unes avantguardes que s'havien de liquidar en temps de la transició si el sistema reformat volia continuar en el poder, xuclant la plusvàlua popular, dominant les nacions de l'estat.

Avui dia ja quasi no resta memòria històrica de la creativitat revolucionària, en tots els camps!, d'aquells anys. Les burocràcies polítiques i sindicals que s'han aprofitat econòmicament amb la gestió del règim ja s'han encarregat molt bé d'esborrar tot aquell caramull d'experiències culturals i polítiques. Intel·lectuals servils a sou de qui manava i pagava bastiren una història irreal, fictícia, completament falsa, sobre el significat i les pràctiques d'aquells anys. En l'àmbit del moviment obrer solament llibres com *Luchas autònomas en la transi-*

ción democrática (Madrid, Editorial ZYX, 1977) deixaven constància d'unes lluites que no tenien res a veure amb el sindicalisme de simple gestió a què els buròcrates que havien signat el Pacte de la Moncloa anaven reduint el moviment obrer. Però també es podrien fer llibres semblants sobre el paper de la música, el cinema, el documentalisme, la premsa clandestina, la pintura, el teatre de guerrilla i experimental que centenars de grups portaven a fàbriques, instituts i facultats.

Després d'haver guanyat el Ciutat de Palma de Teatre, el Ciutat de Manacor de Narrativa, el Llorenç Riber, l'Especial Born de Teatre de Ciutadella, el Carles Arniches de Teatre, deix d'escriure i publicar amb la regularitat d'uns anys abans. Era l'hora de la revolta, de la subversió de debò, com he anat dient una mica més amunt. Ara, participant a les assembles, escrivint per a la premsa clandestina, emportat per les urgències d'aconseguir la llibertat, el socialisme, l'autodeterminació per al nostre país esquarterat i ocupat, m'adonava com ja no era suficient la simple experimentació feta a recer de la "revolta tipogràfica", la "protesta" de cafè, per finir amb la podridura burgesa i el feixisme que ens aclaparaven. S'havien d'acabar les "torres d'ivori", el concepte d'intel·lectual talment com s'havia entès fins aleshores. Com ens podíem conformar a "teoritzar" hipotètiques "revoltes subversives de paper" quan l'autèntica revolta cultural, la transgressió total dels conceptes burgesos que el feixisme havia fet seus eren qüestionats cada dia els sectors d'avantguarda del poble amb la transgressió total dels conceptes burgesos que el feixisme havia fet seus? Quina "subversió" cultural i literària podia significar escriure sense puntuació –ja ho havia fet Joyce feia mil anys!- o emprar tipus d'impremta de mena diversa tot fent "jocs visuals", quan els estudiants ocupaven les universitats, es revoltaven contra els continguts dels texts d'història, els conceptes burgesos damunt l'art, l'amor, la família, la política i, més d'una volta, donaven la vida en el combat per la llibertat i un món nou? Recordem els estudiants i obrers morts per la dictadura, en el carrer –Vitòria 1976!-, a les presons, en una ocupació de facultat o una fàbrica en vaga!

A l'estat espanyol, en els anys de la restauració borbònica ("la transició"), talment com a la França del 68, els partits de l'esquerra oficial foren realment "els condons de la Revolució", com s'escrigué a les parets dels carrers i places de París

I malgrat els crims del feixisme, són uns anys immensament creatius en el pla cultural i polític. És ara, reflexionant en aquells fets, herència del Maig del 68, en la pràctica revolucionària dels diferents pobles de l'estat espanyol, quan entens que la transició, els famosos pactes entre aspirants a sous i poltrones, l'esquerra amnèsica del moment i els

franquistes reciclats, anava precisament en la línia d'aturar de rel aquest protagonisme popular, aquest profund canvi d'idees, dels fonaments de la vida cultural burgesa en camí d'ensorrar la injusta societat de classes capitalista. A l'estat espanyol, en els anys de la restauració borbònica ("la transició"), talment com a la França del 68, els partits de l'esquerra oficial foren realment "els condons de la Revolució", com s'escrigué a les parets dels carrers i places de París.

Però tornem altra volta a les pàgines de *Letras de Diario de Mallorca*.

Segons les urgències de la lluita política clandestina, unes vegades podia escriure més o manco articles. Depenia de les circumstàncies del moment. A vegades, després d'uns mesos d'intensa redacció d'articles, podien passar mesos fins que podia continuar amb les meves col·laboracions. El darrer article que vaig escriure per a la secció, en realitat una entrevista amb el poeta Carlos Álvarez titulada "Carlos Álvarez: la izquierda que no aprende" va ser publicat l'11 de febrer de 1976 quan, militant a l'OEC (l'Organització d'Esquerra Comunista), ja no hi havia temps a no ser per escriure a la premsa clandestina, organitzar accions contra la dictadura. Posteriorment, quan i com podia, llevant temps a la son, vaig escriure a la revista *Cort* durant una llarga temporada. Continuava insistint en moltes de les qüestions tractades anteriorment a les pàgines de cultura, tant de *Diario de Mallorca* com d'*Última Hora*. Però dels anys de col·laboracions i del sentit d'aquella nova etapa ja en parlarem en altres articles. En aquests que ara fem recordàvem Xim Rada i la secció *Letras* que tan encertadament va dirigir.

Vist amb perspectiva històrica, qui sap si en lloc de l'activisme cultural i literari subversiu hauria estat un bon moment per a continuar escrivint sense les servituds que la militància antifeixista comportava. Eren els anys de certa consolidació literària de molts dels autors del que s'ha vingut a anomenar la "generació literària dels anys 70". Gabriel Janer Manila, Llorenç Capellà, Jaume Pomar, Antònia Vicenç, Guillem Frontera i jo mateix guanyàvem els nostres primers premis literaris i publicàvem, des de finals dels seixanta fins a mitjans del setanta, els primers llibres de poesia, narrativa i teatre.

Qui sap si hauria estat l'època més adient per a aprofundir en aquest camí, dedicar-se a fer d'intel·lectual "progressista clàssic", d'aquells que només signaven algun manifest de protesta de tant, en tant i deixar de banda la militància activa, la quasi professionalització revolucionària –sense cobrar mai una pesseta del partit, evidentment!-. Alguns companys varen fer això mateix. No va ser la meva opció. Però tampoc me'n penedesc d'haver "perdut" nou o deu anys de la meua vida amb aquella

immersió profunda en la lluita antifeixista. Ben al contrari, qui sap si varen ser precisament aquells lustres "perduts" els que han donat autèntic sentit a la meua vida i la meua obra!

Ja ho he dit un a mica més amunt, però aniria bé tornar-ho recordar: a finals dels seixanta i començaments del setanta, el concepte de revolta cultural i personal em feia veure la situació d'una manera molt diferent de com podia veure-la un "intel·lectual clàssic". Fill de combatents antifeixistes del temps de la guerra civil, hereu de les tradicions republicanes de la nostra terra, influït pels corrents anticapitalistes i antiimperialistes del moment, militant a les fileres dels sectors més d'avantguarda de la societat illenca, les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants i l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC)... com podia seguir les normes dels hereus de l'Escola Mallorquina, de tants intel·lectuals que callaven davant els crims de la dictadura? La revolta contra l'esclerosi de certs aspectes de la nostra cultura, contra el menfotisme de la intel·lectualitat burgesa, és present en molts dels articles que publico a *Diario de Mallorca*.

Record amb certa nostàlgia la feina a la Llibreria Logos, que regentava Domingo Perelló. A finals dels seixanta i començaments del setanta, les llibreries palmesanes tengueren un paper molt destacat en el reviscolament cultural i polític d'una terra tan malmenada pel feixisme

Record amb certa nostàlgia la feina a la Llibreria Logos, que regentava Domingo Perelló. A finals dels seixanta i començaments del setanta, les llibreries palmesanes tengueren un paper molt destacat en el reviscolament cultural i polític d'una terra tan malmenada pel feixisme. Pensem en el paper tan important que anaren desenvolupant Llibres Mallorca, L'Ull de Vidre, Logos i la llibreria Tous. No solament eren les activitats culturals –conferències, presentacions de llibres, exposicions artístiques... - que es feien en alguns d'aquests establiments, sinó, i això era molt important per rompre mínimament l'aïllament decretat pel franquisme, les tertúlies literàries que s'hi celebraven, els debats que s'hi establien. Els tertulians de Logos més actius, els que més compareixien per la llibreria a comprar llibres i a petar el debat eren Xim Rada, el coordinador de les pàgines de literatura de *Diario de Mallorca*, però també Tòfol Serra, Damià Huguet, Paco Monge, Francesc Díaz de Castro, Jaume Vidal Alcover quan compareixia per Ciutat... També si afegien els joves antifranquistes del moment; pens ara mateix en uns assidus compradors de material subversiu, literari i polític, els estudiants Isidre Forteza i Miquel Àngel Riera, aquest darrer fill del pintor Gaspar Riera, els quals amb el temps fundarien, primer, el Grup de Formació Marxista-Leninista, amb els arquitectes Joana Roca

i Manolo Cabellos i, posteriorment, el Moviment Comunista de les Illes (MCI). Molts dels articles que Damià Huguet, Paco Monge, Xim Rada, Tòfol Serra i jo mateix publicàrem a *Letras* es congruarien a la llibreria Logos, després d'haver comprat les darreres novetats recomanades per Domingo Perelló i que havien estat debatudes intensament en la tertúlia dels horabaixes, a peu de taulell, mentre de reüll vigilàvem que entre els clients que venien a comprar llibres no hi hagués cap infiltrat de la Brigada Político-Social del règim.

Cal dir que, de la llarga llista de col·laboradors que hem citat, no tots escrivien cada setmana; alguns només ho feren en alguna ocasió. D'intel·lectuals com José Bergamín, Dionisio Ridruejo, Leopoldo María Panero, Amando de Miguel, Carmen Martín Gaité o el mateix Joan Fuster només record un o dos articles. Els col·laboradors més actius eren, sense cap mena de dubte, Jaume Vidal Alcover, Paco Monge, Josep Albertí, Damià Huguet, Cristòfol Serra i, en una etapa posterior, Jaume Pomar, Margalida Capellà i Andreu Ferret.

Xim Rada coordinava aquest maremàgnum de col·laboradors de tan diverses tendències polítiques i literàries. La prioritat per a ell eren els llibres i temes culturals d'actualitat relacionats amb les Illes, i per això mateix destacava l'espai dedicat als escrits de Jaume Vidal Alcover (els seus estudis sobre els nostres escriptors contemporanis) i els de Josep Albertí. Damià Huguet s'encarregava de fer cròniques i comentaris al cine d'avantguarda de l'actualitat europea. En definitiva, els anys de col·laboracions als suplementes de cultura de la premsa de les Illes, la militància política clandestina, les reunions amb els companys i companyes antifeixistes, les tertúlies literàries de les llibreries Logos, L'Ull de Vidre, Tous, les lectures d'aquells anys prodigiosos i, cal no oblidar-ho, les detencions, les tortures dels sicaris del règim, primer a la caserna de la Guàrdia Civil del carrer del General Riera i més endavant a la central de la Brigada Social del règim, en el carrer de la Soledat de Palma, condicionaren la nostra vida. Que segurament aquells anys de militància trencaren el camí literari iniciat amb els primers premis, amb les primeres obres publicades? No ho negaré a aquestes alçades de la meua vida. Però que aquells anys de contacte continuat amb la gent que lluitava per un món millor, aquella esperança que encara brilla en els ulls de molts dels antifeixistes de l'època, significà moltíssim en la meua manera de copsar el fet literari i artístic, tampoc no ho negaré. Vol dir que no va ser la millor opció que podíem haver fet? N'estic completament convençut!

★ AMAR EN DÉU ★

II^a PART.

Recull a càrrec d'en
R. Colom

(Pot ser lliurement reproduït,
si és en llengua
catalana i sens afany de
lucre).

LA VERITAT

“Digues-me
si de debò creus en Déu
com creus en el foc quan et crema.
Digues, digues, digues,
Si és el cel el teu deler
O és la veritat en la terra.
(...)
Digues a cada cosa sí o no
I llavors sabré jo
Quin és el teu crec-en-Déu...”

(“Dime”, Lole i Manuel Molina, cantadors flamencos moderns).

“¿Per què, doncs, la visió del cel de nit ens asserena, ens fa companyia, ens omple de confiança? ¿Per què? ¿Qui és que ens fa companyia? ¿Qui?” (“Incerta glòria”, 1956, de l'exilist català anti-franquista Joan Sales).

“No hi ha major prova de Déu que aqueix final de la Creu” (Pere Casaldàliga, bisbe català al Brasil pobre de l'interior, indígena i marginat).

“L'amor nostra envers Déu es provada en açò: ¿El cerquem per Ell mateix, o cerquem els seus dons?” (Madame Guyon, 1648-1717, líder del quietisme francès, empresonada durant 4 anys a la Bastilla pel Borbó Louis XIV, aferrissat enemic de Catalunya).

M. GUYON.

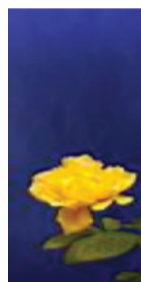

L. EVELY.

“Déu ocupa en la nostra estima el lloc que ocupa al nostre temps” “L'amor permet de plantar

cara a la mort, car quan estimes profundament, saps què és atènyer una valor que la mort no pot destruir” (Louis Evely, autor catòlic francès).

“L'esperit que triomfa en l'acció corre devers la prudència; si triomfa en la contemplació, avança cap a la ciència. La primera condueix el que lluita a la distinció de la virtut i del vici; la segona condueix el que hi participi a la ciència dels éssers incorporals i corporals. Quant a la gràcia del coneixement de Déu, és obtesa quan, tot havent travessat tota la resta amb les ales de la caritat i arribat a Déu, considera amb l'esperit la ciència divina quant és possible a l'home” (Màxim, “Centúries sobre la caritat”, II, 26. Citado por Viller, «Aux sources de la spiritualité de saint Maxime», *Revue d'Asc. et Mystique*, t. XI, abril-juliol de 1930, p. 165).

AMOR DE DÉU EN LA GENT.

“Als rostres dels homes i de les dones hi veig Déu” (Walt Whitman, 1819-1892, poeta estadunidenc).

“En resum, Déu estima tant a cada home com ama tot el gènere humà. El pes i el nombre per a Ell no són res. Etern, immens, infinit, sols té amors immensos” (Joseph Joubert, 1754-1824, agut escriptor cristià francès).

“Car Déus es pus bo que tot quant és, ama més Déu per la sua bontat que per lo teu bé” (“Llibre dels 1000 Proverbis”, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

“Déu mateix s'encarrega d'orientar la vida espiritual d'aquells que se li lliuren amb gran amor i simplicitat” (P. Finkler).

“Una és la causa de l'existència del món i de la vinguda del Crist al món: l'anunci de la gran amor de Déu, que ha mogut l'una i l'altra a l'existència” (Centúries, 4:79 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

“Resa millor qui millor estima totes les coses, grans i petites: perquè el bon Déu que ens estima a nosaltres, creà tot allò existent” (“La balada del vell mariner”, de Samuel Taylor Coleridge, 1772-1834, poeta, crític i filòsof anglès).

“I seré el mateix fins a la vostra vellesa; encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us hi duré i us salvaré” (Isaïes 46:4, profeta major, d'una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei

Manasès).

“Quan orava des de les fondàries del meu cor, totes les coses que m'envoltaven se m'apareixien sota un aspecte encantador: arbres, herbes, aus, terra, aire, llum, totes semblaven dir-me que existeixen per a l'home i que donen testimoniatge de l'amor de Déu per l'home; totes oraven, totes cantaven la glòria de Déu. Així vaig arribar a comprendre allò que la Filocalia anomena «el coneixement del llenguatge de la creació», i veia com és possible conversar amb les criatures de Déu” (Anònim rus, “*Relats sincers d'un pelegrí al seu pare espiritual*”, mitjans s. XIX).

“El coneixement més cristià és el de les llengües, car uneix la gent” (Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador noviolent i moralista socialitzant).

“...aquests sants entraven en una relació molt més activa (i –o– així mateix amb un cercle molt més ample que la que haurien tingut si haguessin romàs “al món” i passat llur vida en qualque opció secular. Des de llur vida apartada, influïren en el món més que l'emperador des de la seva capital, car llur recerca de la comunió amb Déu, era una forma d'acció social que commovia llur país més vigorosament que no qualsevol servei secular en el plànol polític...Un dels trets destacats de l'ascetisme bizantí primerenc fou la passió per la justícia social i la defensa dels pobres i oprimits” (“*Study of History*”, Arnold J. Toynbee).

“Aprèn a estimar el Creador en la criatura, i, en l'estampa, a Qui la formà. No t'esclavitzis d'allò que Ell féu, no sia que perdis Qui et va fer”.

“Jo era miserable com qualsevol ànima presonera amb l'amor a coses moridores, que quan les perd, li destrossen els sentiments i llavors és quan coneix tota sa misèria...”

“Amar Déu és do de Déu. Quan el Senyor demanava a Pere sobre l'amor, li exigia sols allò que li havia donat”.

“No manquis pas dels dos peus, ni vulguis coixejar. Quins són els dos peus? Els dos manaments de l'amor: a Déu i a l'altri”

“Tu no pots albirar Déu. Però tin amor i l'hi albiraràs” (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi occidental).

“El propòsit últim per a cadascun de nosaltres que coneix Déu, és amar-lo i fruit de Sa presència. Quina pena que oblidem la simplicitat d'aquesta gran veritat” (Madame Guyon, 1648-1717, líder del quietisme francès, empresonada durant 4 anys a la Bastilla pel Borbó Louis XIV, aferrissat enemic de Catalunya).

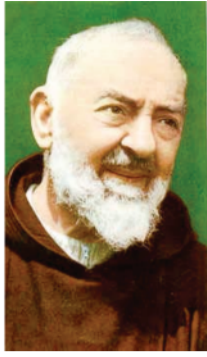
“Caritat i amor, sense tambor” “Qui bé fa al seu enemic, tindrà Déu per amic” (Adagis).

“No sé amar i el meu adintre ama:
Damunt neu veig meravellosa flama”.

(Ausàs March, senyor de Beniarjó, la Safor, soldat i falconer reial i “*catalán, de amor maestro*”, *1397 ó 1400- +1459, València).

AUSIÀS MARC.

PIETRALCINA.

“En el camí a l'amor diví hom no pot mai dir *Prou!*” (Pare Pius de Pietralcina, 1887-1968, sacerdot catòlicoromà italià).

“El teòleg pensa força a tomb de Déu. El devot pensa a muntó en Déu. És millor ser devot que teòleg, i millor encara ser teòleg devot” (No en consta l'autor).

LA DESAMOR

“Déu no troba lloc en nosaltres per a escampar la Seva amor, perquè estem plens de nosaltres mateixos” (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església).

AGUSTÍ DE BONA. CATERINA DE SIENA.

“L'ànima no pot pas viure sens amar, i quan no s'estima Déu s'estima desordenament a si mateixa (Sta. Caterina de Siena, 1347-1380, religiosa mística italiana).

“No cregues honorar millor Déu ab els béns temporals que ab els espirituals”.

“Qui mes tem Déu que no l'ama, més ama si mateix que Deu”.

“Qui les obres de Déu no ama, Deus no ama les obres d'aquell” (*Llibre dels 1000 Proverbis*, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

“Déu ocupa en la nostra estima el lloc que ocupa en el nostre temps” (Louis Evelyn, autor catòlic francès).

Acudits

La Piluca, dona de la jet-set, se'n va a passar uns dies a la seva torre del l'Empordà. Va al lavabo i truquen al telèfon. L'agafa la criada i la Piluca sent que diu:

- No, la senyoreta Piluca no s'hi pot posar perquè està cagant.

Se li posen els pèls de punta i quan surt està tan enfadada que no li surten les paraules

- Però tu, tu, què t'has pensat? Cóm se t'acudeix dir això?

- Què passa? diu sense entendre res la pobre criada - que no era veritat?

- No hi fa res si és veritat o no. La gent no n'ha de fer res del que faig o no faig.

- Així què he de dir?

- Els dius que estic ocupada i que ja els trucaré.

La criada ho entén, perquè tampoc no és beneïta. A l'endemà truquen al telèfon i la Piluca està al lavabo. Pensa 'Ai mare, a veure què passarà', però no. S'hi posa la criada i la conversa, més o menys va així:

- Que hi ha la senyoreta Piluca?

- Sí, però en aquests moments no s'hi pot posar perquè està ocupada.

- I que en té per gaire estona?

- No ho crec, perquè amb els pets que fa suposo que enllestirà aviat.

Això era un matrimoni i li diu:

-Carinyu meu, em pots menjar la botifarra?

-Ui no, amor meu, ja saps que sop vegetariana.

-Ostia puta, doncs menjam el nabo...

Això que es un tiu fent auto-stop i passa un camió que ni se'l mira, i el tiu li diu:

-Mamón!

El camió para de cop i baixa un tiu amb un físic semblant al del Mohamed Ali i diu:

-Que m'has dit?

I el tiu diu:

-Res, que si mamontas?

Dos matrimonis estan passejant, les dones al davant i els homes al darrera. Un home li diu a l'altre:

- Guaita com s'han posat les dones, tenen un cul tan gros que semblen màquines de rentar.

Però com que han parlat sense vigilar, les dones els han sentit. A la nit, un dels homes té ganes de gresca i li diu a la dona

- Què? Fem alguna cosa?

I la dona li contesta.

- No voldràs que una bírria de mitjó engegui la rentadora!

Un de Madrid està fent l'amor amb la seva xicota i la noia crida:

- "Ai, Déu Meu!"

El de Madrid li contesta:

- Xata, en l'intimitat em pots dir Óscar...

És un home que entra en una botiga i diu:

-Hola, que tenen espardenyas?

-Molt bones!

-Molt bones, que tenen espardenyas?

-Mare, mare, puc columpiar l'avi?

-No nen, fins que no sabem qui el va penjar, res de res...

- Mare, en Carles no para de tirar-me carn...

- Carles, pots parar siusplau... - diu la mare.

- Ei Mare, en Carles ja hi torna a tirar-me carn...

- Carles, pots parar! - diu la mare.

- Mare, en Carles hi ha tornat...

- Ostres Carles, des de que ets leprós que ets un pesat eh!

-Mare, mare, al col·legi em diuen capgròs...

- Apa, no els hi facis cas, i vés a comprar 15 kg de patates...

- Però mare, no els posaré?

- A la gorra nen, a la gorra

-Mare, mare, les llimones tenen plomes?

- No, fill meu...

- Doncs acabo d'expressar el canari per esmorzar...

-Mare, mare, hi ha peres transparents?

- No, fill meu.

- Doncs m'he menjat una bombe-ta!

-Mare, mare, estic fent la dieta dels 15 dies?

-Ah, molt bé, i quant has perdut?

-Res, 15 dies...

A classe, la profe pregunta als nens:

- Qui de vosaltres sabria dir com es pot ficar un forat en un altre forat?

La Carmeta aixeca la mà:

- Jo sé com es fa.

- Com? - , Pregunta la profe.

Llavors, la Carmeta uneix el polze amb l'índex de les dues mans formant un anell i després els posa al voltant de la boca.

- Ja està, senyora professora, un forat en un altre forat.

- Molt bé. I ara a veure qui sap com ficar tres forats en un forat?

La Carmeta aixeca la mà.

- Dignes, Carmeta.

- El mateix d'abans, senyora pro-

fessora, però aquesta vegada els dits els cal posar al voltant de la boca i els forats del nas. Així, senyora, tres forats en un.

- Molt bé, Carmeta. I ara qui sabria com ficar cinc forats en un forat?

La Carmeta torna a aixecar la mà.

- Dignes Carmeta.

- Molt fàcil, senyora professora. El mateix que abans, però ara els dits cobreixen boca, nas i ulls. Així, cinc forats en un.

Llavors, Jaimito que s'està cansant que La Carmeta ho sap tot, anuncia:

- Senyora professora, ara vull fer jo una pregunta: com es fa per ficar 9 forats en un forat?

Ningú contesta. Fins i tot la Carmeta es queda callada. Llavors, la mestra demana:

- No ho sabem, Jaimito, per què no ens ho expliques?

- Fàcil, fiquem una flauta pel cul de la Carmeta!

Un tipus va a l'Àfrica i, per no sentir-se tan sol, decideix portar el seu gos. El primer dia del safari, l'animal, molt content, es posa a córrer darrera papallones i quan menys s'ho va esperar ja s'havia separat del grup.

El can, desesperat, va començar a buscar quan, en això, veu que una pantera molt enfurismada es dirigeix cap a ell disposat a menjar-se'l. Espantat, ràpidament pensa què fer; veu uns ossos que estaven al costat de ell i els comença a mossegar. Just quan la pantera l'anava a atacar, el gos exclama:

- Mmmmm, quina pantera més bona m'acabo de menjar!

La pantera, en sentir això, es frena amb estrèpit i fuig molt espantada dient:

- Maleït gos, per poc i em menja a mi també!

Però dalt d'un arbre, estava un mico que va veure tot el que havia passat. Aquest baixa molt ràpid i va a veure a la pantera per explicar-li tot el que ha vist. En escoltar-ho, la pantera, molt enutjada, li ordena al mico:

- Puja! Anem amb aquest maleït gos per veure qui es menja a qui.

El gos s'adona que la pantera ve, amb el mico, disposada a tot. En un instant, el gos endevina que el mico ha explicat la veritat però en lloc de córrer, es dona la volta com si no hagués vist res. Quan la pantera ja l'anava a atacar, el gos es queixa:

- Maleït mico, ja fa com a mitja hora que l'he enviat per altra pantera i el cabró encara no torna!

Mesclant política i esport (II)

El darrer agost parlàvem de les barreges entre esport i política a què ens té acostumada la premsa esportiva -i no tan esportiva- espanyola quan parla de seleccions "nacionals" i d'esdeveniments esportius. L'obsessió de la mateixa premsa espanyola consisteix també a afirmar que els catalans ens dediquem a barrejar política i esport, mentre ells afirmen no fer-ho, tot i que ja vam demostrar que ho feien, i a consciència.

Ahir ens ho plasmava el director del diari esportiu espanyol AS, Alfredo Relaño, al seu article, en el que és un perfecte exemple del que volen dir els espanyols quan diuen que no s'ha de barrejar política i esport.

Relaño demostra com el periodisme espanyol mira de bastir el seu projecte polític amb l'excusa de l'esport. Usa com a argument per reafirmar l'espanyolitat "de todos" el fet que el Barça és el club que més jugadors ha aportat a la selecció espanyola de futbol: "Espanya no és un lloc en el qual tot el món és del Reial Madrid i li agraden els toros, sinó un espai més ampli en el qual amb un mínim esforç de comprensió s'hi pot viure bastant bé". "Es pot furgar a la història a la recerca de motius per a la discòrdia, és clar que sí, però resulta més fàcil i més proper buscar motius per al retrobament. Som bastant iguals. A tots ens cauen bé els Nadal, Contador, Gasol i Alonso. A tots ens va agradar la Selecció que va guanyar l'Eurocopa a Viena".

Atenció al que diu Relaño "és més fàcil i proper buscar motius per al retrobament" que no pas "per a la discòrdia". "Som bastant iguals". Fins aquí, una declaració d'intencions sense arguments. I l'argument on és? A continuació "A tots ens cauen bé els Nadal, Contador, Gasol i Alonso". Ah sí? Doncs no, Relaño, a tots no ens cauen bé els

esportistes que s'engalenen amb la bandera espanyola. "A tots ens va agradar la Selecció que va guanyar l'Eurocopa a Viena". Novament, no senyor Relaño, a tots (a tots els que vostè considera espanyols) no ens va agradar. Parem atenció al bastiment del discurs nacional espanyol que s'hi pot intuir: la selecció espanyola de futbol uneix als espanyols sota una mateixa causa, vers un mateix objectiu. Quan Alonso guanya a un Gran Premi de Fórmula 1, Espanya s'uneix. Aprofitem la fama de l'esport, pensa Relaño, per bastir el projecte nacional espanyol.

És allò de no barrejar esport i política oi, senyor Relaño? O el que fa cada dilluns el diari esportiu espanyol Marca, parlant dels futbolistes (espanyols) que competeixen en altres estats del món. "Españoles por el mundo" es diu la secció, on el Marca analitza al detall el comportament i la sort que han tingut els esportistes nats a l'Estat espanyol en els seus partits del darrer cap de setmana (amb un llistat per països de tots i cadascun dels espanyols que hi ha en altres lligues). I què han fet d'especial aquests esportistes que competeixen a Anglaterra, Escòcia, Estats Units o Itàlia? Doncs... tenir la nacionalitat espanyola.

És allò que des de les Espanyes tant es critica quan algú reclama l'oficialitat de les seleccions esportives dels Països Catalans. "És que barregen esport i política". "És indignant que usin l'esport per reclamar les seves idees polítiques", bramen, mentre acusen als qui defensen seleccions "nacionals" catalanes de "tacar i embrutar" l'esport immaculat amb interessos polítics.

"Ara Casillas atura, Xavi té el mànec, Villa hi posa els gols i Llorente truca a la porta. Hi ha un espai comú. Aprofitem per a parlar d'això." diu Relaño al final del seu article. Aprofitem l'esport per dir que tots els que vivim a l'Estat

espanyol ens hem de sentir espanyols. No, si ha quedat molt clar, Relaño, el que voleu dir quan afirmeu que no s'ha de barrejar esport i política. Voleu dir que som nosaltres els qui no ho hem de fer. Perquè la resta del món, i especialment els espanyols ("A por ellos, oe!!!), en sou autèntics experts.

Comentaris

-Molt acurat l'article, noi. Jo visc fregant a Madrid i en aquí fa por la situació. Avui gairebé tots els estudiants han vingut a classe vestits a la "roja" i coincidia amb una lliçó de les llengües de l'Estat espanyol. **En veure el mapa del català (arreu dels PPCC) ja han començat els comentaris** i n'han aprofitat per dir-ne la seva -hom pot imaginar quina mena de comentaris despectius-. No sé pas de quin espai ample i obert en parla aquest espanyolet. Hi hauria de fer una mirada enrere i adonar-se'n que els primers que no ens volen son ells mateixos. Demana a la gent d'aquest indrets, Alfredito, a veure el que pensen dels catalans, tant si fem força per les nostres seleccions nacionals com si no en fem.

-Els espanyols històricament son una colla de dropes i ociosos,. Actualment no tenen gaires motius per demostrar orgull patriòtic i s'excusen en fets puntuals i dins l'àmbit de l'esport i l'espectacle per fer-lo extensible a tota la societat per imperatiu, com si fos això lo més important. Mentre segueixen tenint la taxa d'atur més alta d'Europa, la productivitat més baixa d'Europa, Llibertat de premsa nul·la, ensenyament sota mínims, el lloc on més consum de droga n'hi ha del Món en

percentatge, i moltes cosetes més que aquests ajuntalletes i polítics espanyols intenten amagar sota l'estora i callar per no quedar en evidència de la vergonya d'estat en el que viuen. Només treuen pit d'orgull espanyol quan els interessa i moltes vegades (la majoria) tergiversant interessadament i manipulant fets succeïts fora del seu àmbit polític i cultural, fent apropiació indeguda d'assoliments gestats en els PPCC, Euskal Herria, Galiza.

Però lo més paradigmàtic de tot aquest postís espanyolista son les bases d'assentament del nacionalisme espanyol que va donant lliçons de nou ric (vuitena economia mundial) per tot arreu sense adonar-se'n que s'enriuen d'ell a la cara i que els denuncien per incompliments signats en tractats internacionals i que depèn del fet que un paio en calces vermelles empenyi una piloteta en la porteria rival. I encara tenen els sants collons d'obligar-nos a ser espanyols, no gràcies.

-Ignorem Espanya i construïm el nostre estat. Potencial per a tenir èxits a tots els esports en tenim a bastament.

Fracassa la manifestació de fatxes forasters contra el català a Barcelona

Ciudadans punxa. El partit no aconsegueix omplir la Plaça Sant Jaume.

Els manifestants convocats per Ciudadans

Ciudadans ha realitzat una concentració de protesta davant el Palau de la Generalitat per exigir al govern liderat per José Montilla l'aplicació de la sentència del Tribunal Suprem sobre la llengua en l'educació a Catalunya. La convocatòria del partit liderat per Albert Rivera ha reunit a unes 500 persones, malgrat que el portaveu de Ciudadans, Jordi Cañas, ha xifrat en 2.000

el nombre de manifestants. La imatge de la notícia ha estat presa quan passaven deu minuts de les dotze, deu minuts més tard de l'hora fixada per al inici dels parlaments de Jordi Cañas, Albert Rivera i Juan Carlos Girauta.

La concentració tenia el suport de l'Asociación por la tolerancia, el Foro d'Ermua i Convivencia Cívica Catana,

entre d'altres entitats. Però no ha rebut el suport del Partit Popular. El suport del PP en la manifestació convocada per Ciudadans el passat 28 de setembre, també a favor del bilingüisme, va fer que l'acte convocat aleshores fos més nombrós que el d'aquest dissabte a Barcelona.

Reproduït de www.e-noticies.cat

La befa al president Companys continua

Si algun català de bona fe necessita una prova del rebuig visceral espanyol vers Catalunya en té una de bona en la seva negativa del seu govern a anul·lar el judici al president Lluís Companys, l'únic president democràtic d'Europa assassinat. L'any vinent farà 70 anys d'aquell crim i Espanya -a diferència de França i d'Alemanya- continua inamovible en aquesta qüestió. Ni tan sols el fet que l'ordre d'execució la donés un assassí sanguinari i repulsiu anomenat Francisco Franco els fa canviar de parer. Ni el PSOE ni el PP no n'han volgut saber mai res. Per això ara s'ha fet pública la pantomima dirigida per Rodríguez Zapatero en virtut de la qual es "repara" -com si fos un endoll- la figura de Companys, però no s'anul·la el consell de guerra que va dictar-ne l'afusellament. Segons la vicepresidenta primera espanyola, Maria Teresa Fernández de la Vega, el compromís del seu govern "s'esgota" aquí. Tota una lliçó de cultura democràtica.

És molt interessant que el món vegi a quin extrem arriba un Estat governat pel Partit Socialista, el partit polític més cínic de la Unió Europea. Un partit que utilitza el poder per il·legalitzar formacions polítiques i per tancar mitjans de comunicació desafectes amb la unitat d'Espanya, que ha arribat als tribunals per corrupció política, que ha creat una banda terrorista anomenada GAL amb una llarga llista de segrestos i tortures i amb 32 assassinats a l'esquena, que ha rebut la reprova del Consell d'Europa i d'Amnistia Internacional per

raons de tortura policial i que fa negoci amb la venda d'armes mentre ens parla de pau. Aquesta formació, que també governa Catalunya i que dona lliçons de democràcia a l'Argentina i a Xile alhora que s'esgarrafa hipòcritament davant les barbaritats d'Abu Graib i Guantánamo, és la mateixa que es nega a anul·lar la sentència franquista que va condemnar a mort un president de Catalunya. Per sort, la Comissió de la Dignitat ja ha dit que "mai no acceptarà que un mer reconeixement o que una reparació, passat tant de temps, siguin un acte de justícia. [...] El fet que un govern democràtic reconegui que no pot realitzar un acte d'anul·lació de penes aplicades per una dictadura en contra dels més elementals principis de justícia [...] demostra fins a quin punt l'Estat espanyol és incapaç de superar la permanència d'aspectes preocupants del franquisme".

El més greu, però, és que la reparació electrodomèstica anunciada per De la Vega no és res més que la compensació de Zapatero a Joan Saura per haver-lo deixat en ridícul amb el famós i incomplet termini del nostre finançament pactat en un hotel de Vilanova i la Geltrú l'agost de 2008. És a dir, que en realitat no és Lluís Companys sinó Joan Saura el reparat. Aquesta és la gent que avui remena les cireres als governs de Catalunya i d'Espanya, gent que mercadeja amb el nom del president Companys en benefici dels seus interessos de partit.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Lluís Companys

El president Antich presenta 15 projectes, acordats amb diferents ministeris, que es finançaran amb pressupostos de l'Estat l'any 2009

El president Francesc Antich i el conseller d'Economia, Hisenda i Innovació, Carles Manera, han donat compte aquest matí dels resultats de les reunions mantingudes amb diferents ministeris per acordar els projectes proposats per la Comunitat Autònoma, que es finançaran amb doblers de l'Estat, provinents de la partida de 100 milions d'€ consignats per a Balears, que emanen de l'Estatut, i que estan inclosos dins els pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2009.

Es tracta de nous projectes que s'han presentat comptant amb propostes de les conselleries i amb les diferents propostes que han fet els Consells Insulars.

El president Antich ha destacat un dels projectes que "ens permetrà abandonar el furgó de coa que ocupam en el conjunt de les comunitats autònomes en matèria de noves tecnologies a les escoles. Es tracta d'un projecte de

16'3 milions d'euros pel 2009 que ens permetrà passar d'una mitjana actual de 14 alumnes per ordinador, a 4 alumnes per ordinador. A més, ens permetrà un ordinador per als professors per aula; una pissarra digital per aula; i un projector fix per aula. Un projecte ambiciós, però també necessari per capgirar la situació actual i avançar amb pas ferm des de l'educació analògica tradicional a l'educació digital del segle XXI".

Antich ha explicat, a més, que a la reunió amb el secretari d'Estat de Turisme, Joan Mesquida, va posar damunt la taula la necessitat que l'Estat augmenti la partida destinada al Pla Renove, donada la gran resposta que està tenint aquesta iniciativa a les Illes Balears.

En la reunió amb el secretari d'Estat d'Investigació se li va lliurar el projecte del Pla de la Ciència i Tecnologia que anirà al Consell de Govern del pròxim divendres.

Al PP totes li ponen: Aznar és acomiadat per tal d'estalviar costos

Aznar és acomiadat per estalviar costos

El fons britànic d'alt risc Centaurus Capital ha decidit cessar l'expresident del govern espanyol José María Aznar com a membre del seu consell assessor, segons va informar ahir el diari britànic *The Guardian*. Kenneth Clarke, responsable d'empreses del partit conservador britànic, també va ser acomiadat al mateix temps que Aznar. *The Guardian* afirma que el motiu de les destitucions ha estat l'intent de reduir les despeses de l'empresa, que es troba greument afectada per la crisi financera. Aznar i Clarke van ser contractats per aportar la seva experiència internacional a la firma financera, més que no pas per "obrir portes i facilitar contactes de negoci",

explicava el diari. El fons Centaurus Capital, fundat el 2000, s'ha vist greument afectat per les dificultats per obtenir finançament i per la depreciació dels actius com moltes altres companyies.

Quim Aranda
Reproduït de www.avui.cat

Un català i un andalusí discuteixen sobre la actualitat

I. A. > Sí, si yo soy el primero que defiende un Kurdistán libre. Pero libre de Iraq, Irán y Turquía.

I. Català:- Vosaltres mai no heu fet cap mani ni pel Kurdistán ni per Sudan ni per cap altre poble, només per Palestina i "Iraq". Això dona que pensar que feu tantes manifestacions com notícies apareixen a les TVs capitalistes, és a dir, esteu manipulats. Ni per Txetxènia vau fer res (clar, els opressors, no hi eren ianquis ni jueus!). Ni per Bòsnia ni Kòsovo. Quan Clinton defensà els musulmans de Bòsnia i després de Kosovë, cosa que em semblà del tot justa i raonable (ja veus que jo no sóc antimusulmans, en tot cas sóc antiintegrista), l'esquerreta pudenta i acabada es dedicà a atacar els EUA en nom de la "socialista Sèrbia", un Estat racista que obrí interminables guerres ètniques a Iugoslàvia. És a dir, de ser promusulmana s'hi tornà antimusulmana i tot just on els musulmans no eren pas els agressors, sinó els agredits. Per què? Per dur la contrària als EUA, encara que Clinton és un especialista en minories nacionals i està sensibilitzat sobre això, de fet Timor o Bòsnia són independents gràcies a ell. Però a l'esquerreta jacobina i tirana això se li'n fot: prefereixen el genocidi i la barbàrie als "ianquis", que facin el que facin sempre seran per a vosaltres "el gran Satan".

- Per a mi aquesta esquerreta està boja o morta, no té ni un gram de lògica, simplement és racista antiamericana, no és capaç de pensar ni molt menys "independentista". La seva lògica és simplement un odi o aversió irracionals, primari, fòbic. Perquè per a ser independentista no n'hi ha prou amb sentiments o ideologies més o menys abstractes i genèriques, sinó tenir coherència i tenir un pla més o menys viable i lògic http://www.polseguera.com/colaboracion/catala/independencia_imperi.htm. Però l'esquerreta pudenta és simple quincalla ideològica, ancorada en els 70 i en la guerra freda, s'emborratxa amb etiquetes, noms abstractes, conceptes grandiloqüents i buits, i drogues i és incapaç d'actuar en la realitat. Almenys a França, posem per cas, o a Euskalherria, l'extrema esquerra és una cosa més o menys real, encara que estiguin molt equivocats; però a Catalunya o Andalusia no són pràcticament més que fum inestable i ineficaz, bàsicament cosa d'adolescents i poc més.

> Y libre de la injerencia yanquee, porque si actualmente consigue la independencia es plegándose a los chantajes en política internacional de los yankees. Y digo de los yankees y no de

otras potencias (Rusia, China, Europa...) porque quien corta el bacalao son los americanos, no nos engañemos.

- Certament és la 1ª potència, però aquests dies Iran i Rússia han pactat.

> Pero todo esto no me hace olvidar que quienes han invadido ilegalmente un país son los americanos, con apoyo europeo y de otros Estados. Y han cometidos crímenes de guerra, como la utilización de uranio empobrecido (que seguirá asesinando millones de años) o fósforo blanco contra la población civil. Por ejemplo, en Faluya, donde mataron deliberadamente a decenas de miles de civiles como represalia por haberse defendido abatiendo a unos mercenarios pagados por EEUU.

- Entre faccions xiïtes i sunnites també es maten i vosaltres no piuleu, perquè són musulmans. Per tant, seguïu la censura global que volen imposar els islamistes. Tothom pot criticar Israel o EUA, l'Església o Crist i no passa res, però ai si dius res de l'Alcorà, de Mafumet!!, i fins i tot de Palestina... Em neg a acceptar aquesta censura islamista, ho sent, faig objecció de consciència i vull desafiar la censura ideològica i les múltiples atrocitats contra la llibertat que practiquen contra la pròpia població musulmana.

> Estas son barreras que no hay que sobrepasar, porque los niños no tienen culpa de nada. La resistencia a mi juicio tiene que dejarse de rencillas localistas y en este momento centrarse en el invasor americano, para causarle el mayor número de bajas y conseguir que se vayan.

- Si se'n van els americans, probablement, Kurdistan patirà un nou genocidi i a Iraq hi haurà un nou Saddam. No és la meua guerra, però no consider que els americans hi sien més perillosos que els propis sunnites iraquians. Posats a triar, preferesc els americans. Però Bush ho feu per afavorir els amiguets de les petrolieres, i ara no tenen diners per aguantar dues guerres, l'una a l'Afganistan i l'altra a Iraq. L'Islam, defensat per les oligarquies musulmanes, és un dogal al coll dels musulmans igual que el catolicisme ho ha estat molts segles a ca nostra. Allà on hi ha Islam sol haver fanatisme, conflictes i misèria. El problema és que des de la seva fundació l'Islam ha estat una religió bàsicament polític-militar, de poder, d'imposició de lleis civils confessionals subdesenvolupament i a l'opressió. Jo m'estimo els musulmans, vosaltres no estimeu els musulmans sinó una ideologia a la totalitat, una enyorança fantàstica d'Al-Andalus que associeu amb Islam (a

l'Al-Andalus la població cristiana degué ser quasi la meitat durant molts segles). No us plantegeu la situació de desastre dels països islàmics ni els per què ni res, simplement odieu. Odieu els americans perquè ni els compreneu ni els teniu tractats. Igualment teniu malícia dels jueus, antifeixistes i democràtics, que han plantat cara a les oligarquies musulmanes i que han fet (fins als anys 60 amb molt pocs recursos) allò que mai no han pogut fer ni berbers, ni dinkes, ni armenis ni kurds: donar-los una bona tana i deixar-los en ridícul. Clar, el problema és que en guerres sempre la paguen la població civil. També passà quan els aliats bombardejaven el 3er Reich, però, encara que Churchill deia sentir recança, els antifeixistes no protestaren.

- En canvi ara resulta que els antifeixistes occidentals protesten contra els qui bombardegen un règim feixista mentre callen quan són els feixistes (musulmans) els qui assassinen en massa. En aquest sentit els ianquis són prou millors que vosaltres, perquè ells han defensat -només parl de casos recents- amb les armes i pagant ells: els timoresos, els bosnians, els kosovars, els kurds... Tenen més sensibilitat i lògica i són més demòcrates i inclús més antifeixistes que vosaltres. Sense EUA encara tindríem el nazifeixisme pujat a la gepa ací a la "civilitzada Europa". A més, puc dir que la pràctica totalitat de nordamericans que he tractat (dels jueus no diria el mateix, però) m'han semblat gent molt encantadora, molt més que espanyols, que catalans, que valencians i fins i tot que europeus. Gent sana, activa, pràctica, empàtica i lògica. Virtuts que necessit desesperadament enmig d'aquest fangar fastigós i que no trob enlloc en aquesta esquerreta podrida que he tractat al PV i en altres llocs.

> Claro que el régimen de Saddam Hussein era nefasto, pero es que la realidad no es tan sencilla. Saddam durante décadas fue el agente americano en la zona.

- Has de pensar que la societat americana ha canviat molt, en bona part gràcies a Internet. El fonamentalisme religiós, encara que fort, ja fa anys que va de mal a borràs. Els americans actuals no són ja com els dels temps de Nixon o de Reagan. La dreta americana està avui dia molt més dividida. La majoria de famílies americanes són de divorciats. Si Bush ha fet la guerra d'Iraq no és sols per afavorir les petrolieres: és que fa anys que els EUA pateixen una gravíssima manca de carburants. Clar, podrien haver optat per les energies netes (com ara vol fer Obama) però els lob-

bies manen molt i més entre els republicans.

- Vosaltres viviu encara en els anys 70-80, sou una esquerra no actualitzada. De la mateixa manera que l'esquerreta parlant de feminisme no sap ni de què parla, parlant de política internacional passa exactament igual. Per això dic que, per a mi, esteu senzillament morts políticament. Sou esquerra insepulta.

> Y cuando exterminaba poblados chiíes o kurdos con armamento yanquee nadie protestaba. Y cuando se enfrentaba a Irán nadie hablaba de sus crímenes.

- A Iran la majoria de la població està contra el règim (en canvi a Egipte passa al revés: la població és integrista i el règim pacta amb Occident, per necessitats econòmiques), i d'això no en diu res. Ni de les persecucions a minories religioses, sexuals o nacionals. Els països islàmics solen tenir un nivell de llibertat molt inferior als capitalistes occidentals, però vosaltres preferiu Barrabàs abans que els fets objectius. En països musulmans els comunistes o molts dels qui protesten ací contra els ianquis no duraríeu vius ni una setmana. Però un prejudici és més difícil de desintegrar que l'àtom, jo ja no hi puc fer res més: sou vosaltres els qui us autodestruïu (jo no voldria, però això és el que hi ha). Sé com us sentiu perquè jo abans em sentia igual: Odi. Odieu i això és una emoció prou incontrolable, i segrega química al cos. No teniu l'antídot, per això l'odi es menja la realitat i la lògica política. No teniu contrapès, l'odi campa al seu aire pels cervells esquerranistes i això els fa eixorcs. Però algú ho ha de dir, i jo m'arrisca a dir-vos-ho. Per experiència sé que això no em farà molt popular, però preferesc una veritat amarga que una mentida dolça o un aplaudiment fàcil. M'opòs al gregarisme del ghetto esquerrà, on tothom s'ha de semblar per ser acceptat, com si fos una secta. Estic en contra de totes les sectes, també de les laiques i "progressistes".

- Ara bé, de tota manera, crec que, en comptes de parlar tant de política internacional (tema preferent de l'extrema esquerra "internacionalista", però que sols són paraules i poc més) hauríem de centrar-nos: vosaltres en Andalusia i nosaltres als PPCC. Ara el que hi ha és desentrament. Gitanos, espanyols, bascs o jueus s'imposen perquè estan autocentrats, fins i tot són tribu. Els andalusos encara a voltes també sou prou tribu, però en un sentit més folklòric que res. Els catalans som terriblement individualistes i senyorets, i eixa és la nostra feblesa (entre altres). L'autocrítica és sempre necessària, però quan no hi ha lògica, també falten

les eines de l'autocrítica i això vol dir que l'odi ens enfonsa en un pou que nosaltres mateixos ens cavem, el del subdesenvolupament.

A) Israel no és un Estat il·legal, és legal i reconegut per pràcticament tots els pobles i països del món, qui és il·legal és el govern d'Hamàs.

B) El poble palestí no existeix, els àrabs de Palestina sempre s'han considerat àrabs i res més, de Nació àrab. Palestins serien, si de cas, els naturals de la terra de Palestina (àrabs, hebreus, descendents d'uropeus, grecs, etc.).

C) Hamàs fa servir com a escuts humans la població civil, ells mateixos ho han reconegut i encara presumeixen de fer-ho. A TV3 un líder d'Hamàs va dir fa pocs dies "els civils no són importants". Aquestes mena de declaracions les pot trobar qualsevol a Internet.

D) Egipte denuncià que Hamàs no deixava evacuar els ferits a hospitals egipcis.

E) Molts pares posen bombes al cos dels seus fills per a explotar-los. (Em sembla que no cal que t'envii fotos sobre el tema, perquè les coneixes).

F) En guanyar les eleccions a Gaza, Hamàs ASSASSINÀ entre 400-500 simpatitzants i membres d'Al Fatah: això no és genocidi?

G) Hamàs incauta l'ajut humanitari que arriba a Gaza.

H) Hamàs demana un any de treva a Israel... i segueix tirant míssils contra la població civil israeliana.

I) Hamàs no fa servir petards, fa servir míssils katiuska (si en tinguessin armament nuclear, també el farien servir, segur), bombes humanes, pistoles i metralletes.

J) Hamàs, com Hezbollah i el règim iranià, és nazi en el sentit més estricte de la paraula. No dic que siguin dretans i conservadors, sinó que són nazis. Segur que has vist les fotos d'aquesta gent fent la salutació nazi, i fent consignes a favor d'Hitler, etc.

K) El poble àrab és un dels pobles més imperialistes que existeixen avui dia. El país natural dels àrabs és la Península Aràbiga, fora d'ella són ocupants. El Magrib és la terra dels berbers; Egipte és el país dels egipcis, molts d'ells de coptes; els àrabs ocupen gran part dels Kurdistan, etc. Són un poble imperial, que nega els drets lingüístics i culturals bàsics al pobles que ocupen, els discriminen i els aparten de l'administració, etc. Per què no demanar que marxin del Marroc, Argèria, Líbia... i deixin aquestes terres en mans dels seus legítims amos, els berbers?

L) Per què fer boicot als productes d'Israel i no als de Rússia, la Xina, el Marroc, Nigèria... sí aquests països fan guerra contra pobles ocupats?

LL) Si molts esquerrans diuen que defensen els drets de la població civil

àrabopalestina, per què no es manifesten amb la mateixa contundència quan Hamàs assassina població civil (àrab o israeliana), o quan la població civil assassinada cau a mans de la Xina, Rússia, Sudan, Nigèria i tants altres conflictes?, que potser la sang dels àrabs és d'or i la dels tibetans, xetxens, negres sudanesos... no val res?

M) Em comentares fa uns mesos, que els europeus no tenim potestat moral per dir als xinesos que han de fer (pel tema del Tibet). Jo ara pregunto: els europeus tenim potestat per dir als hebreus què han de fer?, nosaltres, que sempre els hem perseguit, des de l'expulsió d'israelians que van fer els romans, i les neteges ètniques que van practicar els Reis Catòlics o Hitler... tenim dret a dir als hebreus què han de fer?

N) La majoria d'israelians estan a favor d'acceptar el que va dir l'ONU: dos estats independents a Palestina, un d'àrab i un altre d'israelià. Hamàs demana l'extermini del poble hebreu, literalment, "llençar-los a la mar". Hamàs no accepta la existència d'Israel, què es suposa que han de fer els israelians, suïcidat-se?, venir-se en massa a Andalusia o Catalunya (on serien discriminats i perseguits)? El poble hebreu té dret a tenir un Estat propi, un país propi, com a tots els pobles del món: Hamàs i molts occidentals, els neguen aquest dret.

En fi, podria posar molts més punts, però ja cansa el tema. Fa 10 anys o 15 simpatitzava amb la causa àrab palestina, després vaig passar a defensar com solució més justa la existència de dos estats: Palestina i Israel; i ara, després de veure tot el que passa, els escuts humans, les mares vestint als fills amb bombes per morir, Hamàs tancant la frontera amb l'Egipte per tal que la gent no pugui fugir de Gaza a hospitals egipcis; després de veure les manifestacions hitlerianes braç enlaire, després de veure els atacs a cementiris i sinagogues europees (incloent-hi a una sinagoga barcelonina), després de veure què fa Hamàs quan arriba al poder (a instaurat lleis de crucifixió, tallaments de mans, opressió total contra la dona i els homosexuals, eliminació de tota religió que no sigui al pròpia...) després de tot això, ja no dóna cap suport a un estat àrab a Palestina. Per mi, el millor que podrien fer els àrabs és marxar a Aràbia, d'on provenen. En qualsevol cas, sóc realista, sé que en el futur s'instal·laran dos estats independents que s'hauran de reconèixer, Israel i Palestina; i caldrà o eliminar o controlar els grups com Hamàs. El que és clar és que la causa àrab va perdent molts simpatitzants arreu del món, només cal mirar les enquestes i comentaris als fòrums dels mitjans de comunicació, per veure que molta gent deixa de simpatitzar amb el que representen els àrabs de Palestina. Ells sabran que faran però la estan cagant de valent per no acceptar una cosa tan simple com que Israel té dret a existir, i que no se'ls pot estar llençant 100 míssils cada dia sense esperar resposta.

Jo ho veig clar.

rodriguez.bloc.cat

Ryanair a Girona

Per trenta-cinc euros més taxes no pots pas demanar que, a sobre, et deixin pujar tants paquets com vulguis a la cabina, que no intentin quadrar balanços amb alguna martingala explicada en la lletra petita del contracte ni que el personal d'embarcament es comporti amb cap exquisitat. Ryanair és Ryanair i un ramat és un ramat. O sigui que faci el favor de facturar aquest paquet de més i sortir de la cua, home de Déu, que no tenim pas tot el temps del món. El cas és que precisament per desfer-me d'aquell paquet de més vaig haver d'anar a una finestra. I va ser allà on vaig quedar de pasta de moniato amb l'actitud de dues treballadores de la companyia. «O me habla español o usted mismo». El temps corria i, en efecte, l'avió s'aixecaria igualment sense mi. Els vaig intentar raonar que era incon-

cebible i que no els demanava pas que em parlessin en català, sinó tan sols que algú em comprengués. «¡Ni lo entiendo ni quiero aprender su idioma, señor!», em va acabar dient una, tot explicitant-me amb gestos les ganes que tenia que la deixés tranquil·la... Què fas en un cas així? Obstaculitzar els altres soferts viatgers de la cua? Demanar el full de reclamacions i perdre el vol? Escanyar delicadament l'hostessa amb el seu propi mocadoret de coll? Durant anys ens hem queixat dels funcionaris vinguts de Castella. Ara hi haurem d'afegir aquests nous treballadors tan poliglots, tan cosmopolites (1), tan nets i uniformats de la companyia Ryanair.

(1) però tan cosmo-paletos

Ramon Sargatal

S'escampa la resistència pacífica contra la bandera espanyola

Un alcalde de CiU no penjarà més la bandera espanyola. El batlle de Sant Pol de Mar, Manel Mombiola, repta un regidor a denunciar-lo si no hi està d'acord

L'alcalde Sant Pol de Mar (Barcelona), Manel Mombiola, ha decidit que la bandera espanyola no onejarà en el seu Consistori i ha repletat a aquells que no comparteixin la seva decisió a denunciar-ho en el jutjat, segons informa el diari ABC. En resposta a un requeriment presentat pel regidor Enrique Abad, membre de Junts per Sant Pol, l'alcalde Manel Mombiola (CiU) el repta a portar-lo al jutjat davant la seva negativa a col·locar la bandera a la seu de l'Ajuntament.

El regidor Abad va presentar una instància a l'Ajuntament en la qual sol·licitava a l'alcalde que complís amb la llei. En aquesta instància, Abad advertia a Mombiola que, si en un termini de deu dies no col·locava la bandera espanyola al costat de la bandera catalana -que actualment oneja en solitari-, acudiria als tribunals. En ocasió del Ple municipal celebrat el passat 27 de gener el regidor va reiterar oral-

ment la seva petició, però Mombiola es va ratificar en la seva negativa.

Davant aquesta situació, el representant de Junts per Sant Pol va exigir una resposta certificada per escrit en la qual, finalment, l'alcalde convergent va contestar que "com ja han passat els deu dies" que Abad havia donat de termini perquè es complís la llei, instava "al senyor Abad a que em porti al jutjat".

Abad va presentar ahir una denúncia en la Delegació del Govern de Catalunya en la qual exposa els fets i reclama a l'Estat "que mitjançant l'autoritat i mitjans que disposa, procedeixi de manera que es compleixi amb el disposat en la vigent llei a l'efecte, obligant al fet que, tant en la balconada principal d'aquest Ajuntament, així com en tots els actes públics, estigui col·locada en lloc prominent la bandera d'Espanya".

Reproduït de www.enoticias.cat

L'advertiment de l'ONU a Espanya

Que Espanya hagi volatilitzat la capacitat de sorprendre catalans i bascos no treu que moltes de les mesures que pren per restringir les nostres llibertats no siguin escandaloses. L'anul·lació de les llistes electorals d'Askatasuna i de D3M, basant-se en burdes connexions amb ETA, és d'una gravetat extrema per dues raons molt perilloses. La primera, perquè vulnera tots els principis democràtics, entre els quals el dret a la participació política; i la segona, perquè, tancant la porta de la via política, estimula i legitima la violència que diu combatre. Sobre aquesta qüestió s'han pronunciat recentment les Nacions Unides i han advertit Espanya que no es pot defensar la democràcia amb mètodes antidemocràtics. En un informe de vint-i-sis pàgines, el Relator Especial de les Nacions Unides sobre la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals en la lluita contra el terrorisme, Martin Scheinin, ha demanat al govern espanyol més garanties processals a l'hora de prohibir la participació en les eleccions a determinades candidatures i ha expressat la seva preocupació pels casos de tortures policials practicades en període d'incomunicació.

Aquest informe -silenciat per la majoria de mitjans de comunicació catalans i espanyols-, que recull les conclusions de la visita realitzada per Scheinin ara fa uns mesos a Espanya i a Euskal Herria, afirma que "certes definicions jurídiques dels delictes de terrorisme no respecten plenament el principi de legalitat" i demana al govern espanyol que la il·legalització d'una organització es faci "en el marc d'un respecte impecable de les condicions requerides per restringir la llibertat d'associació i d'expressió" alhora que propugna "mecanismes jurisdiccionals que ofereixin les garanties processals més rigoroses als destinataris de deci-

sions judicials amb l'objectiu d'excloure de la participació en les eleccions a determinats candidats per considerar-los vinculats a partits polítics il·legalitzats per les seves connexions amb una organització terrorista".

Em temo, això no obstant, que Espanya no farà gens de cas d'aquest advertiment. De fet, ja s'ha vist que no. Espanya, per la seva naturalesa, mai no atén la paraula i el raonament. Només comprèn la sentència judicial i l'acció executiva. És a dir, que mentre no hi hagi un organisme superior que l'obligui a respectar els principis democràtics continuarà practicant mètodes propis d'un règim totalitari. Malauradament, no pot ser de cap altra manera tractant-se d'un país que inclou un article-amença en la seva Constitució en virtut del qual es justifica l'ús de la força militar per reprimir tot intent democràtic de secessió d'un territori. Estem parlant del país de la *cerrazón*, un país tancat en si mateix que ha fet de la unitat territorial fonamentada en la força la seva única raó de ser. Això fa que, essencialment, les similituds entre el fanatisme islamista i el fanatisme espanyolista siguin enormes. Només les formes els diferencien. El primer utilitza la violència, el segon se serveix de l'Estat de dret per imposar lleis antidemocràtiques, però tots dos exigeixen sotmetiment religiós a un mateix déu. Els uns en diuen Mahoma, els altres Espanya.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Martin Scheinin, Relator Especial de l'ONU

Obsessió per empètir el sistema de caixes català

Els alts càrrecs de les entitats financeres catalanes recuperen aquests dies un discurs que any rere any han de pronunciar el dia que presenten els resultats econòmics de l'exercici. Han de desmentir que hi hagi moviments de rescat per fusionar entitats, ja sigui per expansionisme d'alguna caixa o perquè alguna altra, sempre segons la rumorologia de la premsa, estigui a punt d'ofegar-se. A la mateixa pregunta de sempre, si es preveuen fusions, sobretot en un context de crisi, la resposta de sempre: cap caixa catalana està en una situació complicada, la seva solvència és sòlida i no hi ha motiu per escapar el sistema financer català, caracteritzat per l'arrelament al territori de la majoria de les seves entitats.

A més, aquestes entitats expliquen per activa i per passiva que una fusió entre caixes del mateix territori tindria poc sentit econòmic, ja que l'expansió de les deu entitats financeres del país dels darrers anys ha fet que la majoria de les caixes ja tinguin presència en totes les comarques. Per tant, addueixen els directius, si alguna fusió tingués sentit, seria entre caixes de diferents comunitats autònomes. D'altra

banda, cal insistir en què si bé és cert que alguna entitat financera es pot trobar en alguna dificultat per la seva excessiva exposició als actius immobiliaris, en cap cas és una situació que l'aboqui a la crisi, ja que les entitats catalanes, i la majoria d'espanyoles, gaudeixen d'uns fons de provisions sòlids que fan de coixí, a diferència del que pugui passar amb altres sistemes financers com el britànic, en què els actius dels bancs són de major risc i moltes inversions es fan sense xarxa protectora.

Per què doncs, molts insisteixen que a Catalunya calen fusions? Una insistència que ve de la metròpoli espanyola, però que també ha proclamat un alt directiu del Banc Sabadell aquest 2009. En el cas del banc vallesà, el motiu és obvi, fer la competència a una entitat financera arrelada a una comarca, amb una potent obra social, és difícil. Però en el cas de Madrid? Senzillament, no agrada el sistema de caixes català, caracteritzat per una gran autonomia en la presa de decisions i per una clima de bona entesa entre els diferents governs, tant la Generalitat com les diputacions i els consells comarcals, i els consells

d'administració de les entitats. Els directius lloen la independència amb que treballen i la col·laboració que reben de les institucions catalanes.

A la vegada, la ciutadania tradicionalment ha rebut molt bé les entitats financeres, que si bé són empreses que cerquen beneficis econòmics, han sabut traslladar part d'aquest a la millora del benestar dels ciutadans i en molts casos, han contribuït de forma decisiva a l'empenta cultural del país. Evidentment, això no agrada a Madrid. I què millor per debilitar el sistema de caixes que escampar que algunes caixes desapareixeran si no van a la fusió. La història ha demostrat que això és fals. Aquest 2009, Caixa Sabadell compleix 150 anys i altres caixes ja han superat el segle de vida. Alguna cosa es deu haver fet bé.

Dites

- 1) *Qui roba un ou, roba un bou.* (Xavier Maynou) Aquell que és capaç de robar un objecte petit, també serà capaç de robar-ne una molt més grossa. Aquesta dita també es pot extrapolar a altres situacions, que no siguin les pròpies d'un robatori, indicant que si en un moment donat ets capaç de fer una acció, per petita que sigui, estàs predisposat a repetir-la en una altra ocasió.
- 2) *No diguis mai blat si no és al sac i ben lligat, i encara mira que no hi hagi cap forat.* (Salvador Manich, David Mira, Quico Llach)
- 3) *Qui no vulgui pols, no vagi a s'era.* (David Mira, Quico Llach)
- 4) *Ai! Senyor senyor! Tanta roba bruta i tant poc sabó ... i tan neta que la vol el senyor rec-tor.* (David Mira)
- 5) *Qui dia passa anys empeny.* (David Mira)
- 6) *No diguis mai, d'aquesta aigua no en beuré.* (David Mira)
- 7) *Qui fa un cove, fa un cistell.* (Lou Hevly)
- 8) *Què farem? ... Mala cara quan morirem.* (Lou Hevly)
- 9) *Al pot petit hi ha la bona confitura, i el verí.* (Xavier Maynou, Pau Zabaleta i Llauger) (Jordi Tatxé) Frase predilecta del president Aznar en moments d'intimitat.
- 10) *Ja anem bé per anar a Sants ...* (Josep Campmany i Guillot)
- 11) *El mal de cap, el menjar el bat.* (Josep Campmany i Guillot)

Agricultura obri una nova línia d'ajudes per mantenir el paisatge rural i evitar l'erosió a les zones agrícoles més fràgils

Es tracta d'una ajuda de 3,2 milions d'euros que arribarà a la totalitat de les illes d'Eivissa, Formentera, Menorca, la serra de Tramuntana de Mallorca i les zones de Campos i les Salines (5 Febrer 2009) La Conselleria d'Agricultura i Pesca ha obert una nova línia d'ajudes amb l'objectiu de protegir la biodiversitat i el sòl en zones amb risc d'erosió i mantenir el paisatge de part del territori de les Illes. Es tracta d'una ajuda inclosa en el Programa de Desenvolupament Rural i que suposa una aportació de 3,2 milions d'euros en els propers cinc anys, que es repartiran en anualitats de 650.000 euros.

Aquesta nova convocatòria d'ajuda arribarà a la totalitat de les illes d'Eivissa, Formentera i Menorca, així com la serra de Tramuntana a Mallorca i les zones de Campos i les Salines.

Segons ha explicat la consellera d'Agricultura i Pesca, Mercè Amer, "aquesta nova línia d'ajudes cerca recuperar i mantenir la pagesia a les zones on més difícil és mantenir l'activitat agrària, pel tipus de sòl, per l'orografia del territori, etc.". "Volem que tothom qui vulgui fer de pagès o pugui fer allà on sigui i recompensar-lo, a més, per la tasca de gestió del territori que fa".

Els sol·licitants d'aquesta ajuda s'hauran de comprometre durant cinc anys, a banda de complir les mesures de condicionalitat, a realitzar una gestió assenyada i sostenible de les seves explotacions i a complir una sèrie de requisits i compromisos.

Aquesta nova línia planteja 3 mesures agroambientals, de les quals els pagesos que la sol·licitin n'hauran de complir almenys dues.

Mesura A: protecció i manteniment de plantacions d'oliveres, ametllers i garrovers.

Requisits:

- Plantacions ubicades a terrasses i marges amb pendents superiors al 8 %.

- Superfície de cultiu mínima de 0,3 hectàrees.

- Densitat mínima de 30 arbres/ha (oliveres, ametllers i garrovers)

Compromisos:

- Realitzar podes de manteniment, eliminar i recollir brots. Es prohibeix l'ús de productes químics per aquestes tasques.

- Reposició d'arbres morts o

malalts.

- Eliminació de brota dels peus dels arbres.

- Establir coberta vegetal durant la tardor i l'hivern en el centre dels carrers fins a cobrir un 70 % de la superfície.

- La coberta es podrà segar o pasturar a principis de primavera.

- Enterrament i/o recollida i/o elaboració de compost amb les restes de poda, residus agrícoles i resta d'aliments del bestiar.

- No es poden fer servis ormejos que voltegin el sòl.

Ajuda: 239,40 €/ha.

Mesura B: manteniment i conservació de parets de pedra seca.

Requisits:

- Presència de un mínim de 100 metres/ha de murs i parets de pedra d'una altura mínima d'1 m

Compromisos:

- Manténir, conservar i restaurar els murs de pedra seca i/o instal·lacions tradicionals relacionats amb el cultiu.

- Manteniment dels desaigües.

- Eliminar la vegetació espontània de les parets i murs.

Ajuda: 170,00 €/ha

Mesura C: protecció i manteniment de l'arbrat no productiu de l'explotació:

Tipus d'arbres admesos:

- Pi pinyoner (*Pinus pinea* L.)

- Savina (*Juniperus phoenicea* L.)

- Alzina (*Quercus ilex* L.)

- Ginebre (*Juniperus oxycedrus* L.)

- Coscoll (*Quercus coccifera* L.)

- Arboç (*Arbutus unedo* L.)

- Murta (*Myrtus communis* L.)

Compromisos:

- Manteniment dels arbres aïllats tradicionals no productius.

- Realitzar podes i eliminació de branques mortes o malaltes.

- Als voltants de l'arbres no es poden fer servis pesticides o herbicides.

- Enterrament i/o recollida i/o elaboració de compost amb les restes de poda, residus agrícoles i resta d'aliments del bestiar.

Ajuda: 30,00 €/ha.

Junts per la independència

Feia goig, dissabte passat, veure la sala de l'Ateneu Fort Pient de Barcelona plena de gom a gom –més de dues-centes persones– en la Conferència de Debat Independentista (<http://conferenciaindependentista.wordpress.com>), que va aconseguir l'adhesió finalment de trenta-quatre organitzacions sobiranistes d'arreu del nostre país amb un sol objectiu: deixar enrere la frustració d'una Catalunya espanyolitzada –d'una Catalunya que alguns voldrien veure definitivament derrotada i vençuda– per afrontar un futur il·lusiónant que porti la nació catalana a la seva independència.

Com vaig dir en la meua intervenció a la Conferència, som en un final d'etapa, l'autonomisme constitucional espanyol ja no dona més de si, com s'ha vist tant en el serial del nou Estatut com en el del nou finançament, i de nosaltres depèn que en comencem una altra, d'etapa, l'etapa de la sobirania. Una etapa que s'ha de caracteritzar per la superació de les diferències que fins ara han afectat l'independentisme català. Ja n'hi ha prou de barallar-nos entre nosaltres, de vegades per ximpleries: el país ens necessita a tots treballant junts al peu del canó. Junts per la independència i per la llibertat del nostre poble!

Aquest país no està vençut, ja els agradaria a alguns que fos així; aquest país té prou energia i prou capital humà per derrotar totes les crisis que l'afectin, siguin polítiques, econòmiques o de qualsevol altra mena. Però aquest país té una mancança, i és important: no té polítics que la representin amb prou dignitat, amb prou orgull amb prou autoestima. Una gran majoria de les persones que es van aplegar dissabte a Barcelona –antics i nous lluitadors– eren allà sobretot per posar fi a aquesta mancança. Eren allà per posar les bases

d'una nova proposta política que recuperi els ideals d'aquells que en el nostre passat recent van arribar a donar fins i tot la seva vida per Catalunya, per la seva sobirania i per les seves llibertats democràtiques.

Molts, com jo mateix, no volem que les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya esdevinguin una confrontació entre aquells que voldran mantenir-se en el poder a qualsevol preu i aquells altres que el voldran recuperar també a qualsevol preu. Volem que la confrontació sigui entre aquells que volen una Catalunya independent i els que la volen espanyola i humiliada. I això és el que ens ha de fer moure. Quin és per mi, doncs, l'objectiu final?: la independència.

Quin ha de ser, doncs, l'objectiu immediat per assolir-la?: una majoria de diputats al Parlament de Catalunya que proclamés des de la cambra catalana la independència de Catalunya i que faci saber als organismes internacionals aquest pronunciament sobiranista dels representants electes del poble català. El dissabte 7 de febrer es va fer un pas molt important. La Conferència de Debat Independentista va ser un gran èxit en tots els sentits i cal felicitar-ne els organitzadors. Però encara és més important el que siguem capaços de fer a partir d'ara, a partir d'avui mateix. Hem d'aprendre a treballar plegats, a saber valorar tot allò que ens uneix molt per sobre de tot allò que ens separa. L'objectiu s'ho val, no en tingueu cap dubte. I això us ho dic tant als que hi va ser com a tots aquells que per circumstàncies diverses no hi va poder assistir i participar. De tots nosaltres depèn que els propers anys –no podem esperar gaire– la República Catalana sigui el pròxim Estat lliure d'Europa.

Carles Bonaventura

L'IPECC contesta a Tremosa

Benvolgut senyor Tremosa,

A La Vanguardia del 14 de febrer de 2009 dieu que "una independència sense concert econòmic, per exemple, no m'interessaria".

Home, si ja tinguéssim la independència perquè hauríem de demanar ni de tenir el concert econòmic si ja ho tindríem tot. Els diners de Catalunya serien només per Catalunya.

Els poden viure sense Catalunya i els catalans viuríem molt millor sense ells.

Obtenir la independència a terminis o sigui tenir cada cop més competències és una pura utopia, perquè Madrid ni vol ni voldrà mai.

A més, no podem esperar més. O ara o perdem el tren de la gran ocasió històrica. Ara la independència és factible, pos-

sible i segura. Els polítics són els insegurs.

A Brussel·les cal anar a defensar que som una nació i que volem recuperar un estat propi. La qüestió econòmica només es resol per la independència. No perdem el temps.

Espero veure'l a la manifestació del 7 de març del 2009 a Brussel·les.

Cordialment,

Enric Garriga Trullols

President IPECC

IPECC - Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana
Hotel Entitats. Providència, 42
08024 BARCELONA
Tel/Fax 93.213.76.48
www.ipecc.cat

El problema català a Europa és Espanya

Interessantíssima l'entrevista que el diari *Avui* feia recentment a l'eurodiputada socialista Anna Terrón, delegada del govern de Catalunya a la Unió Europea. Interessantíssima, perquè després de llegir el que hi diu l'entrevistada encara resulta més estimulant saber que CiU i ERC presentaran Ramon Tremosa i Oriol Junqueras, respectivament, com a candidats a les properes eleccions europees. I és que tot és llegir les declaracions de la senyora Terrón i adonar-nos de fins a quin punt urgeix la presència de catalans no espanyolistes a Brussel·les. Sobretot després de conèixer l'informe del Cercle d'Estudis Sobiranistes, segons el qual el govern de Zapatero incompleix el 90% dels acords del 2005 que havien de possibilitar l'ús de la llengua catalana a les institucions europees. Han transcorregut més de vint anys d'ençà que l'Estat espanyol va ingressar a la Unió i fins ara no ha fet res-res

de res- per oficialitzar la nostra llengua. La seva sí que l'ha oficialitzada, però la catalana li produeix nàusees. En tot aquest temps, ha votat a favor de l'oficialitat de totes les llengües que s'hi han presentat, incloses el romanès, el bulgar i el gaèlic, però no ha sol·licitat mai la reforma del Reglament 1/58 per oficialitzar la llengua pròpia de Catalunya.

Tampoc no ha servit de res que durant uns anys l'eurocambra fos presidida per un català. Al contrari. Tenint en compte que aquest president era Josep Borrell, la seva presència allí, lluny de ser un privilegi, va ser un obstacle afegit. N'hi ha prou de recordar com feia callar Bernat Joan cada cop que aquest, en qualitat de diputat europeu, s'expressava en una llengua europea anomenada català. Tanmateix, sense el més mínim sentit del ridícul, la senyora Terrón qualifica Borrell de defensor de la llengua catalana (!) i justifica la prohibició tota-

litària d'aquesta llengua al Congrés i al Senat espanyols.

El desvergonyiment i el cinisme, ja ho sabem, són marca de fàbrica del Partit Socialista. Per això la senyora Terrón, diputada hispanocèntrica que constitueix per si mateixa un mur contra l'oficialitat del català, es permet menystenir Tremosa i Junqueras dient que el problema de la llengua no s'ha de resoldre a Europa per la senzilla raó que el català no sols no té cap problema sinó que, segons ella, és "la solució". I hi afegeix que "som una societat plurilingüe i un laboratori de multilingüisme que pot contribuir a la pluriculturalitat europea". Déu n'hi do. Es pot ser més delirant, però no més cínic. D'entrada, el plurilingüisme de què parla Terrón és rotundament fals. A Catalunya hi ha una llengua obligatòria, que és l'espanyol, i una llengua ornamental, que és el català; a Catalunya hi ha unes persones que parlen català i espanyol i unes altres que només

parlen espanyol; a Catalunya hi ha unes persones obligades a saber dues llengües per tal que altres persones només n'hagin de saber una; a Catalunya hi ha una llengua espanyola que s'imposa en tots els àmbits de la vida quotidiana i una llengua catalana que sobreviu amb respiració assistida gràcies a un valuós conjunt de voluntats individuals; a Catalunya hi ha una llengua políticament i negativament connotada i un laboratori socialista que té com a objectiu la seva mort mitjançant l'aculturació de la immigració en clau i en llengua espanyoles. Aquesta és l'autèntica realitat. Una realitat que la senyora Terrón amaga perquè tant ella com el seu partit saben perfectament quin és el dictamen científic de la lingüística sobre aquesta qüestió: la convivència entre una llengua forta

Anna Terrón, delegada del govern català a la UE

i una llengua feble implica, invariablement, la mort de la feble. La ciència naturalista també diu el mateix, però ho fa de manera més gràfica: el peix gros es menja el petit. No és estrany que Anna Terrón estigui amoïnada per l'arribada de catalans sobiranistes a Brussel·les. A ningú no li agrada que el posin en evidència.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Festa – centenari de n'Emília Olivé i Anglada

El prop passat dissabte 7 de Febrer a Sineu se celebrà la festa del centenari de n'Emília Olivé i Anglada, amb els següents actes:

El Sr. Batle Pep Oliver Rabassa acompanyat de tots els regidors, va fer-li entrega de la vara de batle, nomenant-la batlessa honorífica per a tota la jornada.

A l'Església parroquial a les 16,30 missa en acció de gràcies, - que per cert va ser molt viscuda- fins i tot ballaren el ball de "l'oferta", i seguidament, finalitzada la missa, l'Ajuntament de Sineu va entregar-li una placa commemorativa i un quadre, paisatge de la vila, ambdós signat per l'artista local Ricardo Gago.

Sa Nostra la va obsequiar amb un marc de plata gravat per l'ocasió.

Es varen desplaçar més de setanta persones, entre familiars i amics, des de Sta. Coloma de Cervelló, poble d'on és filla l'homenatjada, i una d'elles en representació d'aquell Ajuntament, va imposar-li un pin amb l'escut municipal, de plata, i va llegir una felicitació escrita personalment per l'alcalde

M^a. Dolors Pueyo Beltran.

També va rebre obsequis de la Parròquia i de particulars, i els familiars i amics de St^a. Coloma varen entregar-li un centre de flors amb 100 roses.

Seguidament al conegut i prestigiós Celler de Son Toreó es va oferir un berenar per a tots els assistents, que principalment, a més de la coca d'aniversari, va consistir en productes típics i genuïnament mallorquins de dolç i salat.

La concurrència va ser ben nombrosa, podríem estimar-la en més de dues-centes persones que la varen felicitar, i ella, amb el cap ben clar, va agrair personalment a tots i cada u dels assistents, totes les mostres d'afecte i admiració que li havien prodigat.

Joan Aguilà
que viu a Sineu MALLORCA
jaguilao_38@yahoo.es

Els maltractadors

Els casos de violència escolar van augmentar un 57% en els centres valencians durant el curs 2007-2008

Segons l'informe DITCA, elaborat per la Conselleria d'Educació, les escoles i els instituts valencians van notificar un total de 995 casos de violència escolar. En ell, també es rebel·la que el 9% dels escolars d'entre 13 i 17 anys es reconeixen agressors.

Segons les estadístiques del Govern valencià, el 80% dels maltractadors són homes, un percentatge majoritari també per a les víctimes, amb un 60% del total. Aquest mateix informe apunta a una prevalença dels casos d'agressió física sobre la psicològica en les situacions d'assetjament escolar. De fet, set de cada deu expedients arpleguen aquest tipus d'agressions, front al 40% que incorporen el component psíquic. El perfil de l'agressor, segons aquest departament, és el d'un xiquet de catorze anys, mentre que el de víctima està representat per un jove, també baró, de 13 anys d'edat

CAP A UNA NOVA CONSCIÈNCIA

L'energia ha estat la responsable del nostre nivell de progrés com a espècie i l'energia ha de dur-nos al pas següent. Endesa, com una de les companyies energètiques líders en el món, té una gran responsabilitat en aquest repte: reinventar la nostra manera d'estar i viure al planeta. Per això, des d'Endesa assumim aquest compromís amb els fills dels nostres fills. No serà fàcil però, hi ha alguna cosa més apassionant que tornar a imaginar-ho tot?

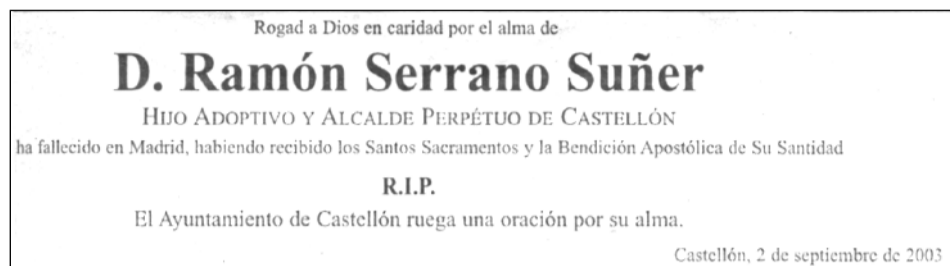

Font de Mora s'inhibeix del fet que un col·legi públic a Castelló mantinga el nom de dirigent franquista pro-nazi Serrano Suñer

Iniciativa afirma que el fet és de tanta gravetat que l'aplicació de la llei de la memòria històrica obliga a l'ajuntament i Conselleria a canviar el nom del Centre.

La diputada autonòmica d'**Iniciativa, Mireia Mollà**, va presentar una pregunta escrita al Conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, recordant-li que un col·legi públic de Castelló, mantenia la denominació de "Serrano Suñer"

Des de fa 67 anys Serrano Suñer té títol d'alcalde Honorari de la ciutat i fill adoptiu, precisament, el portaveu de Joves amb Iniciativa a Castelló, José Pedregosa denuncia recentment que "el cuñadísimo" de Franco, té en el seu haver, a més de ser un entusiasta simpatitzant de la causa nazi, ser el responsable polític de la detenció per part de la Gestapo del President de la General-

itat de Catalunya, Lluís Companys, el qual va ser assassinat posteriorment pels franquistes, o ser el responsable de l'extermini en els caps de concentració nazis dels republicans espanyols apressats en la II Guerra Mundial. "Ni ell, ni el seu germà Fernando Serrano Suñer, mereixen tindre cap distintiu en aquesta ciutat, ja que embruta la memòria dels que van patir el franquisme i atempta contra la pròpia llei de memòria històrica. Els Serrano Suñer han estat dels dirigents més sinistres de la dictadura franquista, la part més nazi del franquisme, i Castelló no pot matindre'ls com a personatges estimats i reconeguts de la ciutat".

Islamistes honoren l'Holocaust

La diputada Mireia

Mollà, precisament va preguntar si el Conseller creia apropiada la Conselleria que un Col·legi públic de Castelló estiga dedicat a aquest personatge. La resposta del Conseller, es limita a recordar que la Conselleria compleix amb allò decretat pel Govern Valencià on "els centres existents, el consell escolar podrà proposar la denominació específica a la Conselleria, després de l'informe favorable del Consell Escolar Municipal, o si no, del Ple de l'ajuntament a que pertanyen", esquivant tota responsabilitat, ni pronunciant-se, tal i com se li havia demanat, al voltant de la seua

opinió.

Europa és el càncer de l'islam

Font de Mora, per tant, apunta a que ha de ser o bé el Ple de l'ajuntament, o bé el Consell Escolar Municipal qui proposen el canvi, obviant el fet que no es tracta d'un nom qualsevol, sinó un nom franquista, que està vulnerant la "Llei de Memòria Històrica".

Els ecosocialistes demanaran formalment al Consell Escolar Municipal i al Ple, el canvi de denominació d'aquest centre, i lamenten no haja estat la Conselleria qui haja optat per netejar el nom d'aquest centre"

A Girona, 10 anys de presó per l'avi que va violar la néta de 16 anys

Divendres, 13.2.2009.

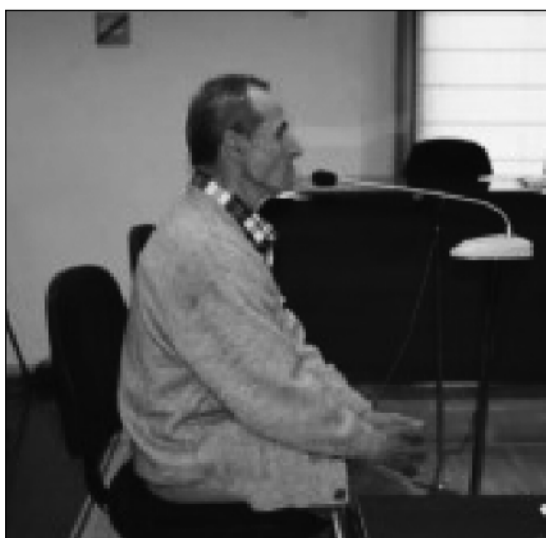
Girona : 10 ans de prison pour le grand-père violeur de sa petite-fille

Aquest matí, l'Audiència de Girona ha condemnat a deu anys i una multa de 30.000 euros un ancià de 72 anys, José Romero, per haver violat la seva néta mentre dormia. Ha quedat demostrat que l'home havia fet repetits tocaments a la menor, que tenia 16 anys en el moment dels fets, entre els mesos de maig i juny de 2004.

Aqueixes conclusions s'han pogut establir després de detectar rastres de semen als llençols del llit i també perquè l'acusat va canviar les versions dels fets en les seues explicacions durant la instrucció del cas i en la seua declaració a l'Audiència. La nina, que vivia a casa dels avis arran de la separació dels seus pares, es va trobar sola amb el seu padrí durant un parell de setmanes, que va aprofir-

tar la seua vulnerabilitat per tocar-li els pits i mirar de tocar-li les parts genitals, sis o set vegades, si bé cada cop la jove s'apartava. El diumenge 6 de maig de 2004, l'ancià va irrompre a la cambra de la seua néta, li va abaixar els pantalons del pijama i la va penetrar fins ejacular. En acabar, l'acusat la va amenaçar de mort en cas que expliqués els fets fora de casa.

José Romero

El govern valencià no accepta la reciprocitat si inclou el valencià dins el sistema lingüístic del català

Divendres, 13 de febrer

El portaveu i vicepresident primer del govern valencià, Vicente Rambla, ha criticat avui la moció que ahir va aprovar el Parlament espanyol on s'instava al govern estatal a impulsar i agilitar la reciprocitat d'emissions entre TV3 i Canal 9 al País Valencià i al Principat. En concret Rambla ha carregat contra la part del text que insta el govern espanyol a facilitar "espais de comunicació entre territoris que comparteixen el mateix sistema lingüístic". Segons el portaveu del Consell "és inadmissible que els socialistes considerin la Comunitat Valenciana [sic] i Catalunya un lloc en el qual es comparteix la mateixa llengua" (!).

Rambla també ha dit que "el nostre Estatut d'Autonomia estableix que el valencià és la llengua del nostre poble, forma part dels nostres sentiments i de les nostres senyes d'identitat, i de cap manera tolerarem l'homologació amb la llengua catalana". Una afirmació que contradiu les més d'una dotzena de sentències del nom-

brosos tribunals espanyols i valencians, com ara el Suprem o el Constitucional, i també l'opinió de la màxima autoritat lingüística del PV que consagra aquest mateix estatut, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), que tal i com dèiem ahir, al seu dia va emetre un dictamen [complet] acceptant que el valencià forma part del sistema lingüístic que la llengua pròpia del Principat, les Illes, la Franja, Andorra i la Catalunya del Nord. Així contradiu també la presidenta de l'AVL, que fa mesos va afirmar que la Generalitat valenciana mai no s'havia posicionat contra la unitat de la llengua catalana.

La Generalitat enceta la campanya 'Encomana el català' per fomentar l'ús social de la llengua

La Secretaria de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya estrena avui la campanya "Encomana el català", amb l'objectiu de fomentar l'ús social i públic del català, i que pretén evitar que els catalanoparlants canviïn de llengua en els contextos en què ho acostumen a fer. Segons dades de l'Enquesta d'usos lingüístics de 2003, més d'un 70% dels catalanoparlants canvien de llengua quan algú se'ls adreça en castellà -independentment de si l'interlocutor entén el català o no. La mateixa enquesta de 2008, que encara s'està valorant, mostra que aquest percentatge no només no ha disminuït, sinó que ha augmentat.

El vicepresident de la Generalitat, Josep-Lluís Carod-Rovira, i el secretari de Política Lingüística, Bernat Joan, han presentat la campanya. Carod l'ha emmarcat en la necessitat de "potenciar" la llengua per tenir-ne garantida la seva "presència normalitzada a l'espai públic". Carod ha volgut instar els catalanoparlants a "prendre consciència" del "poder" que tenen "per influir positivament" en la presència del català. Ha lamentat també "l'estigmatització de la població immigrada", a qui moltes vegades es fa "el centre de les crítiques i els mals auguris de l'esdevenidor català". El vicepresident ha recordat que el futur de la llengua depèn de qui la parla i ha demanat "parlar en català amb tothom sense discriminar ningú, perquè sinó li neguem el dret a ser tractats igual", perquè "de res no serveix que els que no saben una llengua l'aprenuin si després no poden fer-la servir".

"No podem continuar amagant el català com fem de vegades amb la gent que ve de fora. Amagar la llengua, com un tresor reservat a uns quants és un greu error. La llengua no pot ser amagada, les llengües que s'amaguen acaben per desaparèixer", ha dit Carod, que ha finalitzat recordant que evitar el canvi lingüístic és també una manera que els no catalanoparlants reivindicuin "el seu dret a la normalitat". En els mateixos termes s'ha expressat el secretari de Política Lingüística, Bernat Joan, qui ha considerat que "no parlar en català amb les persones

nouvingudes és una manera d'excloure'ls i d'impedir la seva participació normal en la societat".

La Secretaria de Política Lingüística, dependent del Departament de la Vicepresidència, ha impulsat aquesta nova campanya de foment de l'ús social i públic del català, donada la situació de desigualtat que existeix encara respecte al castellà. "Encomana el català" té com a principal objectiu sensibilitzar la població que sap parlar català perquè mantingui la llengua en aquells contextos en què la sol canviar, per exemple amb persones que l'entenen però no la parlen o en contextos multilingües.

Segons les dades de l'Enquesta d'usos lingüístics a Catalunya 2003, el 50,1% de la població té el català com a llengua habitual i el 44,1% el castellà, per bé que un 44,8% sap parlar el català correctament o mitjanament bé. Malgrat aquestes xifres, l'Enquesta revela que el 70,6% de la població canvia de llengua quan una persona els parla en castellà en una conversa iniciada en català i que només un 18,5% no canvia de llengua. Un percentatge que, això sí, és superior quan es tracta de persones que tenen el català com a llengua habitual (28,6%) i molt inferior entre les que habitualment usen el castellà (4%). L'any 2008 s'ha dut a terme el treball de camp de l'Enquesta d'usos lingüístics 2008. En aquests moments s'estan ponderant les dades i tot indica que aquest percentatge del 70,6% fins i tot hauria augmentat.

Durant la preparació i disseny de la campanya hi han participat o s'hi han implicat directament 26 representants d'entitats a favor del català, organitzacions empresarials i sindicals, associacions de l'àmbit de la immigració, mitjans de comunicació i institucions acadèmiques entre d'altres.

Secretaria de Política Lingüística

La primera paraula, en català

La guerra de les llengües

La manifestació de fatxes i falangistes contra el gallec acaba en una batalla campal

Ara | Estat Enfrontats per la llengua a Galícia

Manifestants i contramanifestants protagonitzaren ahir diversos disturbis als carrers de Santiago. El balanç? Deu "radicals" arrestats. C.Ares/Agències | 09/02/2009 |

"Contra la imposició lingüística". Aquest lema arrellegà ahir a Santiago de Compostel·la prop de 3.000 persones que es manifestaren fent costat a l'associació Galícia Bilingüe i a favor del dret a triar gallec o castellà a l'escola i a l'Administració. Durant la marxa, la resposta dels independentistes no es féu esperar i els enfrontaments verbals inicials entre uns i altres acabaren en **seriosos altercats**. Els antidisturbis hagueren d'intervenir i els fets desembocaren en una desena de detinguts (tots contramanifestants) i danys al mobiliari urbà. Després de l'acte, l'organització per a la defensa de la llengua gallega, 'A Taula pola Normalització Lingüística', va titllar aquesta manifestació de marxa "de l'odi i de la intolerància".

A la manifestació sota el lema 'Vull llibertat per elegir', hi va assistir la presidenta de l'associació, Gloria Lago, i representants de diverses organitzacions i partits polítics, com la Líder d'Unió Progrés i Democràcia (UPiD), Rosa Díez, i la dirigent popular **Ana Pastor**. Els disturbis van començar a l'inici de la marxa amb l'intercanvi d'insults i d'acusacions com "feixistes", i va anar pujant de to fins que es convertí en una batalla campal. Els agents antidisturbis carregaren contra els inde-

pendentistes en diverses ocasions, els perseguiren per evitar que assolissin de nou el recorregut marcat per la manifestació.

Els independentistes van respondre fent barricades als carrers i llançant botelles i petards als antidisturbis, que contraatacaren disparant pilotes de goma per dispersar-los. Mentrestant, la manifestació finalitzà amb la lectura d'un manifest per part de la presidenta de 'Galícia Bilingüe', qui declarà que les polítiques lingüístiques afecten "tots els que entenen el significat de la paraula democràcia" i va sentenciar que "són les persones que tenen drets, no les llengües". **La presidenta** mostrà, a més, la preocupació per l'"augment dels grups radicals que, sota el pretext de la defensa de la llengua, restringeixen els drets" d'altres ciutadans. Per la seva banda, la mesa per la Normalització Lingüística expressà que es tracta d'"un fracàs per a la convivència de tots els gallecs" i assegurà que en la "mobilització no es garanteixin els drets, sinó que es retiren els altres". "És una marxa d'odi i d'intolerància", finalitzaren.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Als fatxes forasters els pega cagarrines davant un possible pacte PSM-ERC

LOS ABERTZALES DE ESPAÑA SE QUIEREN UNIR

BNG, EA, CHA, y PA, y abierta a partidos como el BNV

Baleares Liberal (Enviado por: Redacción), 14/02/09,

Reproduït de la web de Son Banya

El PSM-EN ha propuesto a ERC la confección de una candidatura conjunta de cara las próximas elecciones europeas. El PSM ha propuesto formar una candidatura unitaria de los partidos de la denominada Alianza Libre Europea, en la que se integran ERC,

Cronologia de la guerra “dels dos peres” (1356-69)

CATALUNYA - ARAGÓ, FRANÇA I GRANADA CONTRA CASTELLA, GÈNOVA, PORTUGAL, NAVARRA I ANGLATERRA.

15-2-1355: El Cerimoniós aplega Corts generals del regne de Sardenya a Càller. D'Arborea, convidat, sols hi trameta un procurador.

6-1355: D'Arborea es rearma, i Gènova mostra el seu suport als Doria.

1355: Gènova derrota Venècia a la batalla naval de Sapienza, mentre els catalans lluiten a Sardenya. Signen la pau: Davant l'actitud hostil de Castella, el Cerimoniós no té més opció que la pau amb Marià IV d'Arborea.

L'Alguer queda buidada de resistents sards, i és repoblada per catalans, els quals hi reben cases, terres i privilegis i la rebategen amb el nom de “Barcelona”.

Els moros d'Eslida (Serra d'Espadà) tornen a ser “rebel·lats e alçats” per tal d'unir-se a la previsible invasió castellana.

El traïdor infant Ferran posa de fet el sud valencià en mans de Castella.

Mor Bernat de Tous. El seu sarcòfag gòtic, de bella estàtua jacent, es conserva a l'església de St. Martí de Tous (L'Anoia).

6-12-1355: El Cerimoniós marxa de Sardenya a Barcelona a causa de la imminent guerra amb Castella.

1355-1359: Caresties.

1355-1377: Frederic III, rei català de Sicília, germà de l'anterior rei, Lluís I, i d'Elionor, reina de la Confederació. Elionor i el Cerimoniós aspiraven a la successió de Sicília.

1356: Aliança de Castella amb Gènova.

Acció corsària de 9 galeres catalanes contra vaixells genovesos en aigües de Sevilla, de poca importància, però que serveix de pretext, de “manera iniqua i maliciosa” (“Crònica”), a Pedro el Cruel per a declarar la guerra al Cerimoniós. **El Cruel vol recuperar el sud valencià, al·lega els “greuges” contra la reversa Elionor de Castella i sos dos fills,** i el problema de les ordres militars de Santiago i Calatrava independitzades a Catalunya-Aragó dels “maestres” castellans.

Ordre reial que cerca abolir l'assemblea anual dels moros valencians car hom tem que hi sien discutides “qüestions perjudicials al regne”.

Carta del Cerimoniós al comte de

Dènia: “Similis fuit directa egregio Alfonso, comiti Denie, in vulgari tam cathalano”.

Riuada del Túria. Rebrot epidèmic i caresties al Regne valencià.

Comencen les obres de les noves muralles de València, sota direcció del mestre picapedrer Guillem Nebot. Són realitzades a correuita per la imminent guerra: doble superfície emmurallada, 12 torres (Porta de Mar, St. Vicent dels Roters, del Real, Portal del Jueus, de la Russafa, de Torrent, de Setze Claus, de Quart, dels Tints, el Nou, dels Catalans i, posteriorment dels Serrans).

Corts del Principat, a Perpinyà, que aconsellen al rei de cercar la pau amb Gènova, i no embarcar-se en cap més altra guerra en cas contrari. El Cerimoniós, autoritari, no vol fer-ne gaire cas.

El Príncep Negre, fill del rei anglès, fa presoner el rei francès a Poitiers.

29-7-1356: Neix a Perpinyà el futur rei Martí l'Humà, fill del Cerimoniós i Elionor de Sicília.

9-1356: Comença l'atac castellà contra la frontera aragonesa i la valenciana: els castellans penetren per Oriola-Alacant.

1356-1357: Contraatac català, els alacantins s'ho penquen: recuperació del Castell d'Alacant. El Cruel intriga amb els fills d'Elionor de Castella per a fer reviscolar les Unions, mentre que el Cerimoniós acull rebels castellans (entre els quals Enric de Trastàmara) que li prometen el lliurament d'importats ciutats andaluses.

1356-1359: Barcelona dóna 212.000 sous per a la guerra, quantitat que augmenta d'any en any.

1356-1361: En la guerra entre catalans i castellans hi ha diverses incursions per les 2 parts en territori enemic.

1356-1369: Guerra dels dos Peres: La Corona Catalano-aragonesa té menys d'un milió d'habitants, Castella uns 6 milions.

Mentrestant, la guerra amb Gènova quedarà reduïda al corsarisme (guerra de desgast).

Fins al 1365 la guerra amb Castella es desplega bàsicament dins el País Valencià i l'Aragó: els castellans malmeten collites, talen boscatges, destrueixen cases, molins i canals, s'enduen bestiar i sarrains i jueus (de vegades els venen com a esclaus), molts catalans morts i mutilats... Greu hemorràgia monetària per a mantenir els exèrcits: La Monarquia ha de desintegrar pràcticament els

seus béns per a plantar cara a l'agressió castellana. Empenyorada cada vegada més a Corts controlades per oligarquies reaccionàries, la Monarquia catalana no podrà dar el pas cap al absolutisme dels Estats renaixentistes.

2-1357: Corts a Lleida per a demanar subsidis bèlics: primeres topades serioses entre el rei i l'estament militar, cinc barons s'hi oposen. Les ciutats li donen 70.000 lliures.

1357: Els castellans perden Tarassona.

El Cerimoniós manté dos aspirants a la Corona de Castella: Enric de Trastàmara (germà del Cruel) i ara ateny guanyar-se l'infant Ferran, fill d'Elionor de Castella.

Davant el perill de guerra civil tant dins Castella com Catalunya-Aragó, els 2 Peres accepten la mediació d'un legat pontifici i signen una treva d'una anyada.

Nova riuada del Túria, i rebrots epidèmics i caresties al reialme valencià.

Frederic III de Sicília cedeix els ducats d'Atenes-Neopàtria a sa germana Elionor de Sicília, muller del Cerimoniós.

1357-1371: Jehan de Mandeville descriu l'Orient Mitjà, Aràbia, l'Índia i Africa N. E. (devers Somàlia) amb llibres dels viatges realitzats per viatgers com Fra Pordenone, Piano, etc.

1357-1369: El Cruel, qui tem les ambicions de l'alta noblesa castellana, fa assassinar Fadrique, “maestre” de Santiago i germanastre seu, i acaça l'altre germanastre, Tello, senyor de Biscaia, qui es refugia a Catalunya. Tots dos són germans d'Enric de Trastàmara. Per a venjar-se de l'infant Ferran, el Cruel assassina sa mare, Elionor, i son germà, Joan.

1358: Mateu Doria encapçala una nova revolta sarda.

L'administració embarga els béns temporals a Mallorca dels bisbats barceloní i gironí, el pavorde de Tarragona, el priorat del Bellpuig i l'abadia de St. Feliu de Guíxols per negar-se a contribuir a les despeses de la guerra.

Els pagesos mallorquins tenen una organització pròpia, el Sindicat Forà, format per 50 representants de parròquies i llocs rurals, s'apleguen cada any, alternativament a Inca i Sineu.

El Cerimoniós ratifica el Consell permanent del Sindicat Forà mallorquí, amb poder de cobrar impositcions, subsidis i talls als pobles. Així els pagesos mallorquins s'avencen un segle als del Principat quant a la direcció i partici-

pació política. Al Regne valencià la pagesia és bàsicament musulmana.

Comencen de nou les hostilitats amb Castella. Els nobles castellans exiliats hi participen del costat català.

Nova riuada del Túria, per 3er any consecutiu.

Corts valencianes.

Corts catalanes a Barcelona, amb absentisme majoritari entre el braç militar i l'eclesiàstic

Naix a Sogorb (Alt Palància) la futura reina Maria de Luna.

Revolta de *Jacquerie* dels camperols francesos contra l'augment d'impostos.

1359: Cens del Cerimoniós: focs eclesiàstics 3536, de cavallers 1862, de reialenc 1620, d'aloers 399, de ciutadans 369 (Bisbat de Girona). En percentatges: 45'5%, 23'9%, 20'8%, 5%, 4'7% de les llars.

Edicte de Villers-Coteret: obligatorietat de la francesa arreu l'Occitània ocupada.

Saló gòtic del Tinell a Barcelona: gran sala o cambra de paraments, bastida sota direcció d'en Guillem Carbonell a indicacions del comte-rei.

Barcelona té 38.000 habitants, i és una ciutat en decadència: ha perdut uns 12.000 habitants en 20 anys, sobretot per la Gran Pesta.

El rei encarrega a l'astrònom i metge Pere Gilbert les “*Taules Astronòmiques de rei Pere el Cerimoniós*”.

Els nobles exiliats castellans se n'entren dins de Castella i derroten les tropes del Cruel a Araviana.

Els castellans prenen Guardamar i Alacant, i devasten la zona i, tot seguit, amb reforços navals genovesos i portuguesos...

7-1359: L'esquadra castellana ataca Barcelona, per 1ª vegada la marina de Castella penetra en aigües catalanes en so de guerra. L'atac castellà hi compta amb l'ajut genovès. L'atac palesa l'ascendent poder naval castellà i la possible incipient decadència per la marina catalana.

Tot seguit els vaixells atacants han de retirar-se, primer a Eivissa i, en fer acte de presència la flota catalana, devers llurs bases.

19-10 al 20-12-1359: Corts del Principat a Cervera, **on la Diputació, òrgan polític-administratiu delegat** de les Corts Catalanes, abans de caràcter transitori, dóna ja origen a la Generalitat

(Diputació General de Catalunya), de **caràcter permanent**. Els donatius de les Corts permeten finançar una anyada més de guerra. La Generalitat s'hi crea pels recels front als oficials reials a l'hora de recaptar el generós donatiu acordat per a ser cobrat per llars ("fochs").

1359-1360: Els recursos normals de tributació a Barcelona baixen en una anyada del 84% al 56% dels ingressos pressupostaris.

El nou rei granadí, Muhammad VI, trenca l'aliança amb Castella i s'acosta a Catalunya.

L'infant Ferran i Enric de Trastàmara rivalitzen com a pretendents a la Corona castellana.

"Fogatge" al Principat: més de 380.000 habit. (475.000 h. el 1347).

1359-1361: La ciutat de València té uns 26.000 hab.

Els "fogatges" són fets per a pagar els subsidis de guerra per famílies.

1359-1366: Segueix el declivi demogràfic al Principat: perd més d'un 12% en pocs anys (de 380.000 a 340.000 hab.).

1360: El Cruel derrota els nobles exiliats i els aragonesos a Nàjera (La Rioja).

El Cadí de Xàtiva i un jueu barceloní fan de torsimanys i trelladen unes capitulacions pel rescat d'un visir de Fes: "*scientes loqui et intelligere ad nodum cathalanorum et eiam algaraviam et linguam*".

Ca. 1360: L'elecció dels consellers forans esdevé competència exclusiva dels jurats i del consell de cada vila forana, a Mallorca.

Tardor. 1360: Els pagaments del Gran i General Consell de Mallorca no aconsegueixen els terminis i el governador ha d'empresonar jurats i prohoms mallorquins.

12.12.1360: La reina Elionor de Sicília escriu al batle d'Elx, en Domènec Lluïll, i hi anomena cristianesch a la llengua catalana.

27.12.1360: Sentència arbitral del marquès de Montferrat per acabar amb la guerra catalano-genovesa: L'Alguer per a Gènova, a canvi de Bonifàcio (Còrsega per a la Confederació). Els catalans ho troben molt perjudicial i cap de les dues parts no compleix la sentència.

D.1360: Obres al claustre i campar de la Seu Vella de Lleida, per Jaume Cascalls.

1360-1388: Girona perd un 30% de la població.

5.1361: Davant els múltiples problemes (revoltes i desercions per al Cruel, i problemes econòmics, enfrontaments dels exiliats i la guerra de Sardenya-Gènova per al Cerimoniós), accepten la mediació del legat pontifici Guillaume de la Jugie i signen la Pau de Desa-Terrer, segons la qual es retornen

les places ocupades i els presoners han de ser alliberats.

1361: Cabrera encapçala una facció antibel·licista.

El comte-rei i el seu conseller Cabrera dipositen grans esperances en els termes d'aquesta pau i per defugir despeses, llicencien les tropes.

Cinctores i El Forcall (Els Ports) són fortificats per ordre del rei, per si els castellans hi tornen.

La diplomàcia catalana ateny un nou èxit: la infanta Constança, filla del Cerimoniós, casa amb el rei (del Casal de Barcelona, també) Frederic III de Sicília.

El 42% del pressupost de Barcelona va destinat a pagar interessos als prestadors.

1361-1362: Corts a Montsó: Prohibició d'importar teixits estrangers, mesura molt beneficiosa per a l'Aragó. Derojada el 1364.

El Cruel, mentrestant, liquida l'oposició interior, i Muhammad VI -i així recupera l'aliança granadina-, i concerta pactes amb Portugal, Navarra i Anglaterra.

El Cerimoniós ha d'acomiar als nobles castellans per falta de diners, i és abandonat per Enric de Trastàmara a causa de les preferències del comte-rei per a l'infant Ferran per al tron castellà.

1361-1372: Neix la generació remença, futura protagonista de l'agitació pagesa durant els anys de gran mortaldats.

1361-1418: L'escultor d'origen grec Jordi de Déu o Jordi-Joan, esclau i deixeble de Jaume Cascalls, del qual és col·laborador i continuador, treballa a Lleida, Poblet, Tarragona i finalment a Barcelona.

1 a 11-1362: Els castellans prenen Calataiut, Magallon, Borja, Tarassona i Carinyena. Saragossa queda ara amenaçada pel Cruel.

1362: Neix Maria de -Sicília, filla de Frederic III amb Constança, Frederic la nomena hereva universal.

El Cerimoniós mana reforçar les muralles gironines.

Jaume IV, fill del destronat rei de Mallorca, abandona el seu estat de presoner i Barcelona.

Rebrot de la Pesta Negra al camp mallorquí.

Inscripció rúnica a Kensington (Minnesota, EUA), autenticada pel Museu Nacional de Washinton (i descoberta el 1898 per Olaf Ohmen, també descobrí una tomba vikinga (vora el llac Nipigon, Ontario, Canadà) fa suposar que hi hagueren vikings a Nord Amèrica entre els segles X-XIV.

8-1362: Nova ambaixada catalana de Francesc de Perellós per fer la pau amb Gènova.

9-1362: El Cruel, amb una correlació de forces favorable i sabent que el Cerimoniós es troba sense tropes ni diners, recomença les hostilitats.

5-11-1362: Comencen Corts generals a Montsó per a demanar subsidis. **El comte-rei fa una crida dramàtica pel perill castellà, però cada estament cerca els propis interessos.**

1362-1363: Dramàtiques Corts Generals a Montsó, on els oligarques avancen descaradament llurs privilegis a la defensa dels regnes.

Rebrot de la pesta pel reialme valencià i el Principat: mortaldat dels infants.

El Cerimoniós contracta les Companyies Blanques de Bertran Duguesclin -soldaders de França i del Papa a la Guerra dels 100 anys- i crida Enric de Trastàmara, qui era per terres ultrapirinenques.

1362-1370: Sisè papa francès consecutiu, B. Urbà V, a Avinyó.

D. 1362: Jaume IV dedica tots els seus esforços a combatre el Cerimoniós, al costat del Cruel.

11-2-1363: **El Cerimoniós pronuncia un patètic discurs blasmant els egoïsmes i la irresponsabilitat dels diputats** i els increpa: *muiren, qui ens volen fer a tuits morir!*

22-4-1363: Conclouen finalment les corts de Montsó. Després d'interminables sessions, el Cerimoniós obté els subsidis bèl·lics i organitza la defensa de l'envaït Aragó.

Però el Cruel defuig l'enfrontament directe i ataca la Catalunya sud, molt més desprotegida, i el Baix Aragó: ocupa Terol, Sogorb i Xèrica (Alt Palància), Morvedre, Almenara (Plana Baixa), el Puig (L'Horta), Lliria (Camp de Túria) i Xiva (La Foia de Bunyol). El Cerimoniós és a Saragossa.

5-1363: El Cruel posa setge a València.

1363: El Cerimoniós baixa de Saragossa tot reclutant tropes pel Maestrat i d'altres llocs.

Arriben les companyies mercenàries de França manades per Enric de Trastàmara, bord però poderós. El Cerimoniós ha d'optar per donar-li suport (front al seu germanastre l'infant Ferran) a canvi de tot el regne de Múrcia.

Però el decurs desastrós de la guerra peninsular, amb superioritat econòmicomilitar castellana, no poden redreçar-la.

Devaluació, de nou, del florí, en una nova encunyació.

El Trastàmara, interessat en mantenir la guerra, intriga contra el pacifista Cabrera.

El rei autoritza a València que "casquin ciutadà e veí de la ciutat puga adquirir castells e poblacions a semblant d'hom de paratge": equipara noblesa amb burgesia.

2-7-1363: **Pau de Morvedre**; breu interrupció de la guerra. Carles II de Navarra hi actua d'àrbitre. Bernat de Cabrera i Alfons de Gandia, comte de Dénia hi negocien en nom del Cerimoniós. Es tracta d'una **pau humiliant, car el comte-rei hi perdía moltes terres i sembla que hi havia una clàusula secreta per la qual el Cerimoniós havia de fer assassinar els dos rivals del Cruel.**

16-7-1363: El Cerimoniós fa assassinar a la posada reial de Castelló de la Plana, vora el *call* jueu, l'infant Ferran, germanastre seu, fill de la tirana Leonor de Castella amb Alfons el Liberal: "après dinar, segons diu, per les males obres que l'infant En Ferrando nos feia, e ens posava a punt de perdre la corona e lo regne".

27-8-1363: Les intrigues del Trastàmara donen fruit amb el Tractat d'Uncastillo, pel qual el rei navarrès es compromet a ajudar el Cerimoniós contra Castella a canvi d'oferir protecció al navarrès contra França, sota garantia d'en Cabrera que havia de fer-se vassall del rei de Navarra.

1363: El partit antimonàrquic feudal-patricí (la reina, el comte de Dénia, el majordom reial) amb el Trastàmara i el rei navarrès acusen el pacifista Cabrera de traïció i d'haver provocat la guerra amb Castella. Amb la promesa de Múrcia, el Cerimoniós cedeix i *sacrifica* Cabrera, conscient que podia perdre l'aliança de Navarra i del Trastàmara.

De nou, fulminant atac castellà: ocupació d'Alacant, Elx, Crevillent, Elda, Xixona, Dénia i Gandia.

Consolat de Mar, tribunal semblant al barceloní, per a Tortosa, llavors tercera ciutat de la Catalunya peninsular, enmig Barcelona i València.

D. 1363: Fortificació (muralles i torres de defensa) de Tamarit de Llitera.

1363-1364: Punt àlgid de preus agrícoles al Principat.

1363-1365: 29 aljames (moreries) valencianes es reten a Castella, 12 d'elles a Serra Espadà: Eslida, Aín, Artana, Betxi, Fondegulla. Són l'enemic interior, la resistència musulmana a la colonització catalano-aragonesa. Les minories jueva i sarraïna pateixen brutals impostos a causa de la guerra contra Castella.

Ca. 1363-1377?: Possible redacció d'un gran *best-seller* medieval i de segles posteriors: *Imitatio Christi* (*La Imitació de Crist*), d'autor incert (atribuït normalment a Tomàs de Kempis). Conrad de Fritzlar, possible destinatari de l'obra, és un religiós de la cartoixa de Magúncia.

4.1364: **Després de llargs preparatius, contraatac català: el Cruel ha d'alçar el setge a València**, després de 5 mesos, i es tanca dins les muralles de Morvedre.

Els subsidis del Principat de les Corts del 1363 encara no han estat recollits.

1364: **El Cerimoniós recupera**

Xixona, Almenara i Lliria i socorre l'assetjada Oriola on els catalans, mancats de menjar, practiquen l'antropofàgia. Tot i això els castellans s'emparen d'Oriola. Tanmateix els catalans segueixen el contraatac i recuperen Morvedre i Sogorb i altres places valencianes.

Jaume IV malda per envair la Catalunya nord i l'Urgell amb 6000 soldats.

Subsidis de les Corts al Cerimoniós: El Principat li dona 270.000 lliures, l'Aragó 60.000 i València 43.000. Malgrat la xifra, i els desastres, el regne de València es troba en un procés de desplegament econòmic accelerat.

Nova insurrecció sarda d'Arborea, més perillosa que l'anterior, ja que el papa Urbà IV es mostra disposat a cedir-li Sardenya en feu sota el pretext que el Cerimoniós no paga les rendes eclesiàstiques escaients al Vaticà.

L'Aragó té uns 171.000 habitants (uns 210.000 cap al 1850).

26-7-1364: Es degollat públicament a Saragossa el noble i conseller català mossén Bernat de Cabrera, tal com fredament explica el Cerimoniós a la seva Crònica, malgrat que Cabrera el salvà, feia anys, de les urpes de la Unió Aragonesa: E d'aquesta justícia los nostres pobles no se n'agreuaren en res, ans parec que els plagués, pensants los grans dans qui a mà sua eren pervenguts a nostres regnes e especialment de la guerra de Castella. **En realitat es tracta d'un crim d'Estat: fou sacrificat cínicament com a cap de turc, acusat de traïció per contentar l'oligarquia i els bel·licistes culpables reals del desastre.**

1364-1365: Canvi de conjuntura a Catalunya.

1364-1368: Nova revolta sarda.

1364-1387: **A partir de l'assassinat de Cabrera, la política autoritària del Cerimoniós, a través dels consellers rossellonesos addictes (encapçalats pel mateix Cabrera), se'n va en orris. La Monarquia, massa feble econòmicament, es bat en retirada front a les oligarquies i anirà perdent posicions d'ara endavant.**

1365: Els diputats mallorquins escriuen al Cerimoniós: «Com los mallorquins e poblars en aquella illa sien catalans naturals, e aquell regne sia part de Catalunya... ».

Nova devaluació del florí: queda en peces de 18 quirats (equivalent a 11 sous) en una nova encunyació.

Les Corts del Principat són convocades un parell de vegades en un sol any.

Mesures afavoridores de l'ex-

portació per al Principat amb recàrrecs per a la importació de teixits.

D. 1365: Enric de Trastàmara passa a primer pla, i amb l'ajut de les duríssimes Companyies Blanques franceses de Beltran du Guesclin (de la guerra del 100 anys franco-anglesa) i de les tropes catalano-aragoneses del comte de Dénia.

Les Companyies Blanques resultes molt eficaces i fan recular al Cruel. Però també ataquen calls aragonesos.

Ca. 1365-1370: Primers fogatges o censos de població a la Corona Catalano-aragonesa; **devers 350.000 habitants té el Principat, més de 250.000 el reialme de València, 45.000 Mallorca, vora 200.000 l'Aragó.** Barcelona té uns 33.000 habitants, Perpinyà 8.000, Tarragona quasi 7.000, Cervera més de 5.000.

Al Principat, uns 250.000 habitants (70%). És població rural, i uns 100.000 viuen a les ciutats. El 38'4% dels *fochs* principatins pertanyen a la noblesa.

Castella té sis milions d'habitants i França uns quinze milions, xifres doncs ben superiors.

Constants rebrots de pesta, que perjudiquen força Catalunya.

1365-1375: Decenni crític a Mallorca. Olf de Pròixida hi es governador del Cerimoniós.

1365-1407: Un florí d'or equivocal a 11 croats d'argent, ço és, la plata s'hi troba considerablement infra valorada front a l'or (que val 13'1 vegades més segons al tarifa legal!). A causa d'aquesta pèssima política monetària, els especuladors catalans i estrangers evadeixen croats massivament i així col·laboren a la ràpida decadència econòmica catalana.

Principis-1366: El Cruel ha d'abandonar les zones envaïdes dins la Confederació i fins al final (1369) la guerra es desplega en escenaris castellans. Malgrat haver capitulat al reialme valencià, els castellans encara tornen a prendre i devastar l'Alacantí.

La guerra esdevé ara, sobretot, una guerra civil castellana: la noblesa i les Castelles (tret de les ciutats mercantils) donen suport al Trastàmara, i les zones litorals, la burgesia i els jueus al Cruel.

3-1366: Enrique de Trastàmara, amo de Calahorra.

4-1366: El Trastàmara és proclamat rei de Castella a Burgos, mentre el Cruel, assetjat a Sevilla, ha de fugir a Bordeus, on negocia l'ajut anglès. Així, **la Guerra dels Cent Anys connecta amb la de la Península (França, Catalunya i Trastàmara contra Anglaterra i el Cruel).**

1366: El Cruel torna a Gascunya amb soldats anglesos del Príncep Negre.

4-1367: Les tropes del Trastàmara són vençudes a Nàjera pel Príncep Negre i el Cruel. El desastre és gran i ha de fugir de nou enllà els Pirineus.

De nou al poder, el Cruel es dedica a actes brutals de venjança. Mentrestant, el Trastàmara recluta un nou exèrcit a Occitània.

1367: Corts catalanes aplegades al convent de Sant Francesc de Vilafranca del Penedès.

Caresties.

9-1367: El Trastàmara, amb el suport francès i de l'oligarquia catalano-aragonesa, penetra amb noves tropes occitanes i franceses pel nord de Catalunya i d'Aragó i se n'entra dins Castella.

2-1368: Cos expedicionari de Pero de Luna que posa setge al sard Oristany, qui el derrota, ocupa Sàsser i domina quasi tota l'illa tret de Càller i l'Alguer.

1368: Tractat franco-castellà de Toledo: el Trastàmara guanya terreny i referma la tradicional aliança amb França.

En una relació d'estudiants d'un col·legi de Bolonya (Itàlia) apareixen un parell de valencians: *Domenico Maston, de Valentia, catalanus* i *Berengarius Stampa de Valentia, catalanus*. Les Universitats medievals europees classifiquen els estudiants segons procedència nacional - lingüística.

Construcció de l'església de Sant Joan a València.

1368-1369: Corts del Principat.

3-1369: El Cruel, derrotat i presoner, és assassinat al castell de Montiel pel Trastàmara, en lluita personal.

1369: Comencen Corts Valencianes a Sant Mateu (Maestrat).

Eduard d'Anglaterra, qui casa son fill el Duc de Làncaster amb la filla del Cruel, el proclama rei de Castella, talment que **torna a encendre's la guerra internacional pel tron de Castella, connectada amb la guerra del Cent Anys franco-anglesa: Anglaterra i Portugal contra el Trastàmara, França, la Confederació i Granada.**

1369-1371: Fase molt crítica per al domini català a Sardenya, que es troba pendent d'un fil.

1369-1373: Construcció de l'antiga Llotja de Mar o Porxo del Blat a Tortosa.

1369-1388: *Crònica del Cerimoniós*, redactada pel tresorer reial, en Bernat Descoll.

El sindicat del crim

L'art de la retòrica va permetre, en el darrer ple sobre política general al Consell de Mallorca, al Portaveu de la oposició, Jaume Font, l'intent de descontextualitzar la inversió consolidada dels presuposts relatius a afers socials, ridiculitzar la rialla de la presidenta o titllar a un servidor de "personatge" entre d'altres... Cap problema, així és el joc. O millor "qui no vol pols que no vagi a s'era". És per això que el senyor Font hauria d'entendre que dins el debat, les repliques i contrarèpliques són fetes amb l'afany que fonamenta el concepte socràtic de la retòrica, es a dir: posar de manifest que el plantejament de la raó i la discussió condueixen poc a poc al descobriment de les veritats. És per això que no entenc perquè encara ple darrera ple el Senyor Font s'enerva quan se'ls suggereix formes no gaire ortodoxes d'administrar el cabals públics durant l'anterior govern i em demana rectificacions com la que precedeix l'escrit. Ni que fos l'Afrenta de Corpes...

Els fets tenen el seu precedent en una discussió sobre la petició, per part del PP, de poder disposar de la relació de llocs de feina del Consell amb les dades dels treballadors. La negativa del departament es fonamentà amb la Llei de protecció de dades. En el debat, i a mode d'exemplificació, es lliurà al PP el que estableix legalment l'agència de protecció de dades i que en el seu moment es va fer arribar als sindicats. L'oposició va al·legar que ells no eren un sindicat i que a més tant els era ja que havien aconseguit les dades d'aquests treballadors "per altres conductes no reglamentaris". En aquest punt, després de manifestar el meu astorament per la seva manera de procedir, vaig formular la pregunta retòrica de: "A veure si realment sí que són un sindicat, el del crim". Res de l'altre món, retòrica i paraules. No vaig referir-me al Partit Popular per cap cas de corrupció en concret: ni pel gerent de BITEI, ni per la gerent del CDEIB, ni per Turisme Jove, ni per tot el que malversà Rodrigo de Santos, ni pel 3,8 milions del desfasament de les obres del metro, ni pel Rasputín, ni pel cas Andratx, ni pel cas cavallistes, ni per les contractacions que feien Rabasco i Lluç Tomàs a l'ajuntament de Lluçmajor, ni pel cas llicències, ni per l'ex-assessor jurídic d'IBATUR, ni pels viatges de la funerària, ni pel Pla territorial (amb Jaume Font imputat), ni pel que pugui passar al Palma Arena o a la trama estatal.

No, no va ser per cap d'aquests casos que vaig utilitzar aquest recurs. No era tampoc per deixar palès que la corrupció era sistemàtica durant el govern anterior. La frase es situava en context de la consecució de la relació de llocs nominada. Ara bé, qui té la cua de palla se l'encén.

Joan Lladó

Conseller d'Interior del Consell de Mallorca i president d'Esquerra a les Illes Balears

Espoli fiscal

Creix la indignació per l'espoliació porca de Madrid

Balears | Política

Antich no afluixa, de moment

El president del Govern rebutja acceptar uns 200 milions per al nou finançament i manté que situar-se a la mitjana n'és el requisit indispensable, però ja no contesta si no signarà un acord per davall d'això

Ll.Planas/L. Lopez David

El president del Govern, Francesc Antich, no afluixa en la reclamació que el nou model de finançament autonòmic que s'està negociant amb l'Estat situï Balears, almanco, a la mitjana estatal. Això, però, de moment, perquè el cap de l'Executiu ja evita ahir contestar si, en el cas que el Govern central no compleixi això, no signarà un acord per davall de d'aquest requisit, amb la qual cosa la Comunitat quedaria fora del sistema. Antich sí fou clar en rebutjar d'entrada la primera oferta d'uns 200 milions d'euros addicionals per a Balears que hauria fet el Ministeri d'Hisenda, segons revelà dilluns el conseller Carles Manera. El president subratllà que aquesta xifra queda molt lluny de la forquilla d'entre 390 i 700 milions calculada per l'expert Guillem López Casanovas i que han fet seva tant el Govern com la plataforma cívica entorn del Cercle d'Economia per marcar els límits del que seria un "finançament just" per a les Illes.

A més d'això, el cap de l'Executiu insistí en la premissa que les Illes se situïn a la mitjana estatal del finançament per càpita –ara hi estan 22 punts per sota– i recordà que aquest és un compromís adquirit pel Govern central. Per això, instà a no fer "càbales" sobre el resultat d'unes negociacions en les qual assegurarà que encara hi ha "un marge de maniobra total" i quan encara es desconeix quina serà la mitjana del nou sistema segons els recursos que aportí finalment l'Estat. En aquest sentit més optimista, Antich es mostrà "convençut" que Balears aconseguirà una "quantitat justa" que resoldrà la situació "més adversa" que pateix respecte a altres comunitats.

El Bloc avisa que un mal acord duria el Pacte a una crisi

Les distintes formacions que integren la coalició del Bloc per Mallorca –PSM, EU, Esquerra i Els Verds– manifestaren ahir que la seva posició és que el Govern "no ha de claudicar" i no ha de signar un nou finançament que no resolgui el greuge històric de les Balears. La primera xifra apuntada de 200 milions la consideren "ofensiva". Antoni Alorda (PSM), David Abril (EU), Joan Lladó (Esquerra) i Miquel Àngel Llauger (Els Verds) coincidiren a advertir que, si s'acaba acceptant un mal acord, en què les Illes no arribin almanco a la mitjana estatal amb uns recursos addicionals al voltant dels 700 milions, la situació pot desembocar en una crisi en el si del Pacte de Govern.

I això no perquè es plantegin rompre el seu acord amb els socialistes, "sinó perquè, si no arriben aquests recursos en l'actual situació financera en què es troba Balears, no és possible complir ni fer les polítiques marcades pel mateix Pacte". "Ja no es tracta d'una situació d'injustícia, sinó de necessitat, i abans d'un mal acord, no s'ha de signar", insistiren, i apunten que abans de donar cap vistiplau al nou sistema plantejat pel Govern central la posició de Balears haurà de ser valorada entre les diferents formacions que donen suport a l'Executiu. Els representants del Bloc instaren els diputats del PP i el PSOE a Madrid a fer pressió als respectius partits per aconseguir un acord just per a Balears, "però els socialistes en són ara els grans responsables", admeteren. Com en altres ocasions, consideraren necessària una gran mobilització social de reivindicació en aquest sentit.

Reproduït de www.dbalears.cat

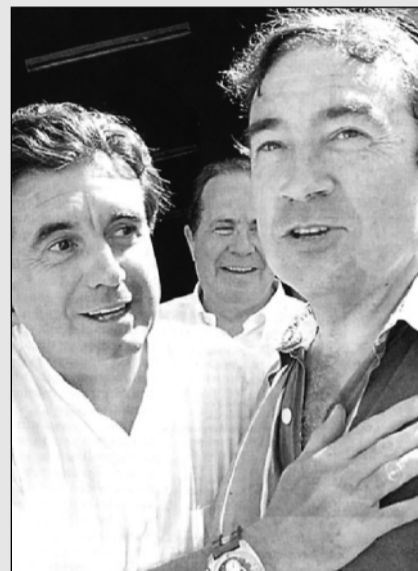

El (In)Mundo

Pedro J. no troba comprador per a El (In)Mundo que el 2008 va perdre 600.000

Segons ha pogut saber el Lobby, **Pedrito piscinas** està desesperat cercant un comprador per a la terminal d'**El (In)Mundo** a les colònies d'ultramar que només durant el 2008 va acumular unes pèrdues de 600.000. I això, malgrat els cents de milions de les antigues pessetes que el batle de Calvià, Delgado Truyols, tre els treballadors d'**El (In)Mundo** que veuen com la situació s'està convertint de cada dia més insostenible. Sense el suport del govern Matas i de l'ajuntament de Palma de Rodrigo de Santos, a **El (In)Mundo** només li quedaven els ingressos a carretades que Esperanza Aguirre li feia arribar des de Madrid. Amb la crisi del PP madrileny aquests ingressos també semblen estar en perill. El fet és que

des de fa unes setmanes ja no es regalen milers d'exemplars els

L'Espanya colonitzadora s'enfronta a la UE i no reconeix Kosovë

DIMARTS, 17/02/2009

Kosovë, l'estat més jove d'Europa, compleix un any

El Parlament Europeu insta tots els estats de la UE que reconeixin la independència kosovesa, però Espanya encara s'hi nega. Avui fa un any que el parlament kosovès va declarar la independència d'aquest estat, el més jove d'Europa. Kosovë, el sisè país que neix de l'antiga Iugoslàvia, ha estat reconegut per cinquanta-quatre estats, entre els quals hi ha els EUA i els estats de més pes de la UE, com Alemanya, França, la Gran Bretanya i Itàlia. En canvi, l'estat espanyol es nega encara a reconèixer-lo, malgrat la resolució aprovada la setmana passada a l'eurocambra.

La resolució, aprovada per 424 vots a favor, 133 contra i 24 abstencions, demana a la Unió Europea que doni suport econòmic i polític per al desenvolupament de Kosovë, un any després de la declaració d'independència. El text, a més, demana als estats membres que encara no han reconegut el nou estat que ho facin. De fet, estats com Espanya, Romania i Xipre s'han desmarcat de la posició de les grans potències europees, per por que les minories nacionals d'aquests estats no segueixin el camí de Kosovë. El ministre d'Afers Estrangers espanyol, Miguel Ángel Moratinos, va dir que Espanya es mantindria ferma i que no reconeixeria

aquest estat. 'Respectem la decisió del parlament europeu, però no la compartim', va declarar. Hi ha dues grans potències que tampoc no subscriuen la independència kosovesa. És el cas de Rússia i de la Xina, que no volen veure atades les reivindicacions de territoris com Txetxènia i el Tíbet, respectivament. En el cas de Rússia s'hi ha d'afegir la tradicional aliança amb Sèrbia: tots dos països són de majoria eslava. Tot i el rebuig generalitzat a Sèrbia de la independència de Kosovë, els ultranacionalistes no van aconseguir els rèdits electorals que esperaven en els comicis legislatius del maig del 2008, tres mesos després de la declaració d'independència. En canvi, el suport més important de què disposa Kosovë és el dels Estats Units. Coincidint amb el primer aniversari de la independència, el president nord-americà, Barack Obama, ha emès un missatge de suport 'a un Kosovë multiètnic, independent i democràtic'.

Reproduït de www.vilaweb.cat

Eroscatalà

Enquestes Jim Beam (10/02/2009)

Després de follar, tornem a follar

No ens ho esperàvem, però ara resulta que els catalans som veritables màquines sexuals. Això com a mínim ens heu transmès a través dels vostres vots. L'enquesta on us demanàvem què feu després de follar, deixa ben clar que tornem a follar. Un 33% llarg dels vots, han estat en aquest sentit, per sobre del 31% que diuen posar-se a dormir. En

canvi un 13% es pregunten retòricament què és follar, mentre que la resta d'opcions, entre les quals fumar (8%) són menys significatives. Vinga doncs, a follar i tornar a follar i tornar a follar i tornar a follar..... i si us queden forces peleu-vos-la.

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (10/02/2009)

Dàrius

En Dàrius es passa el dia a la piscina
I jo me'l miro mentre pren el sol
Aquest home és una veritable mina
Si pogués fer-ho me'l follaria molt
Però tant de múscul no el deixa pensar
I quan li demano deixa l'orella morta
El seu problema és que no sap follar
I a més es veu que té la pixa torta

Els antieròtics ErosCatalà (09/02/2009)

Alícia Sánchez Camacho

Molt d'erotisme no desprèn n'Alícia, independentment del partit al qual pertany. D'ençà del seu enfrontament amb la rotunda Montserrat Nebrera, la blanqueta ha caigut en el pou dels antieròtics, una

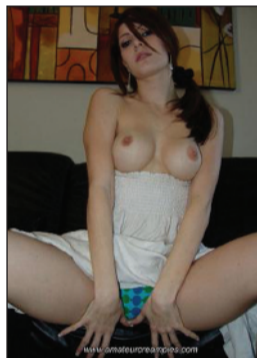

percepció agreujada per la facial caricatura a què la sotmeten setmanalment al *Polònia* de TV3. Clar que si la confrontem amb la Nadal encara ens enduríem una alegria, i que vist el nivell intel·lectual d'alguns dels seus predecessors, l'Alícia és una meravella (només al país dels intolerants) però mentre limiti el seu discurs a la dreta intolerant i a l'espanya reduccionista, la veritat és que ens destrempla d'allò més.

Ocellota de la setmana Ignatius J. Reilly (09/02/2009)

Clotilde

Quan he d'anar a treballar
La Clotilde em fa torbar
I si no em vull tornar a masturbar
Bé que me l'hauré de repassar
No podria pas evitar-ho
L'escalfor sempre em supera
No sé com explicar-ho
La Clotilde és una fera

imatges Bandini (08/02/2009)

Erotisme untat de luxe

Humor Otis Toole (13/02/2009)

Follar pot ser una experiència molt dura... o no

Libres ErosCatalà (13/02/2009)

La senyora Rius, disseccionada per Julián Pairó

Tothom la coneix com la senyora Rius, però en realitat es diu Lydia Artiges, i es tracta del més gran referent de madame que es coneix al nostre país. Els seus anuncis a nombrosos diaris l'han convertit en

tota una icona, i ara el periodista del cor Julián Pairó (quan apareixia a TV3 es feia anomenar Julià) li ha redactat el llibre *La señora Rius de moral distraïda* (editorial Comanegra). En aquesta obra hi coneixereu un bon nombre d'anècdotes sucoses, amb noms i cognoms d'alguns dels seus populars clients, entre els quals

l'impresentable Salvador Dalí, de qui se n'expliquen algunes experiències zoofíliques denigrants. En tot cas, una bona manera de matar el cuc literari des d'una biografia parcial especialment indicat per la morbositat que proporcionen les seves pàgines. A gaudir-lo, si voleu.

microbiquinis Henry Lee Lucas (12/02/2009)

Sue Ellen, sense rastre de Dallas

Recordeu la Sue Ellen de Dallas. Ja tenia morboja, sempre enganxada al whisky, i permanentment putejada pel JR. Voltant però per la web de Malibu Strings encara n'hem trobat una de més calenta. Es tracta d'una senyora-sa amb un biquini inversament proporcional (en mides) a l'erotisme que transmet.

Sexe a Internet Chinaski (12/02/2009)

Orgasmes.cat, sexe explícit i entenedor

Ens ha sortit competència, i benvinguda sigui. Es diu Orgasmes.cat i és una web de sexe explícit en català, o sigui que si us sembla nosaltres podem escalfar-vos i ells acabar-vos de rematar. Una bona

idea per normalitzar encara més això de la cardamenta, que ja tocava.

Enquestes Chinaski (11/02/2009)

Quina disfressa eròtica voldríeu posar-vos per Carnestoltes?

S'acosta el Carnestoltes, i inevitablement moltes de les disfresses d'aquestes jornades, tenen connotacions eròtiques o sexuals. Per això l'enquesta que actualment està activa a Eros català, us demana quina és la disfressa que us agradaria posar-vos aquest any. De puta, macarra, espermatozoide, condó, repartidor de butano, i fins

a setze opcions al vostre abast. Alegria, que fa un fred de por!!!!

Humor Otis Toole (07/02/2009)

Vestuari de naturistes

imatges Jim Beam (06/02/2009)

Corrompent a Andy Warhol

Prensa Chinaski (06/02/2009)

Prostitució agressiva a Barcelona, segons l'Avui

L'edició d'aquest divendres de l'Avui denuncia les pràctiques de prostitució agressiva a La Rambla de Barcelona, i l'alarma que està causant a les diferents administracions. En aquest sentit, l'ajuntament hauria demanat més pressió policial sobre les xarxes d'exploració de prostitutes africanes, que es dediquen a abordar als vianants en plena via pública. Segons el diari, cada dia la guàrdia urbana imposa una mitjana de quinze sancions a professionals o clients a La Rambla.

Televisió / Ràdio Jim Beam (05/02/2009)

La cardamenta, protagonista a "El juego de tu vida"

Tele 5 ha tornat a trobar un programa que li garanteix audiències milionàries. Aquests és el cas d'*El juego de tu vida*, un refregit de la màquina de la veritat, aquesta vegada al servei de la pornografia emocional dels concursants. Presentat per la imponent Emma Garcia i amb un format que com a mínim no aprofundeix massa amb les conseqüències d'haver participat al concurs, es tracta de contestar 21 pre-

gundes sense dir cap mentida. La veritat però és que la cardamenta, les banyes, els vicis i derivats, acaben convertint-se inevitablement en els protagonistes de cada programa. Morbositat i audiència garantida, teleporqueria assegurada.

microbiquinis Henry Lee Lucas (05/02/2009)

Patti, transparència erèctil

Microbiquini, microbiquini no n'és, però caram que bé que li queda el model a la Patti. Amb el fred que encara fa per Catalunya, veure aquest tros de dona ensenyant tot el què ensenya, ens està posant erèctils del tot.

La Mort

Un matí de Febrer, en anar a comprar el diari, vaig sentir aquesta frase:

Així és la vida, dirigida al meu bon amic llibreter.

Què volia dir aquella persona?

De cop i de sobte el cunyat del llibreter en aixecar-se aquell matí, es va sentir amb ofecs, es va queixar i al cap d'un moment, era mort. Al seu costat hi havia la seva muller. Així m'ho explicava el meu bon amic, el llibreter. Molt afectat. Li vaig expressar el meu condol.

Així és la vida.

La mort forma part de la vida.

La mort no és fruit del pecat ni càstig de Déu.

La mort és necessària per a la supervivència de l'espècie humana, com l'animal.

Si no hi ha mort, no hi ha vida. La mort no és cap mal.

Néixer i morir són una mateixa realitat

Qui neix sap que ha de morir.

Ara bé,

En el meu entendre ningú pot parlar de la mort perquè ningú ha tornat a la corporalitat després de morir. Altra cosa són les experiències en moments propers a aquest endevinament de morir. Però no són persones que hagin mort.

Per tant, crec que no podem parlar de la mort, però sí que ens podem fer altra mena de preguntes en relació a la mort.

La problemàtica sorgeix quan la mort no segueix el procés biològic. Quan ve abans d'hora –la mort d'un fill, de pares joves, de nens, o com el cas del cunyat del meu amic llibreter - per a la nostra ment, per al nostre ego o jo o per la forma com hom creu de quan s'ha de morir, aleshores es produeix el qüestionament.

Les frases que se senten a dir són més o menys així: *No és just, Com és que Déu ho permet. És el destí. Li ha tocat... o de semblants.*

Quan la mort es produeix no a la vellesa, com és lògic, sinó abans, pot haver-hi moltes raons...unes conegudes d'altres no. Els qui pateixen són els que continuen respirant o vivint. No el que ha mort.

Aleshores una de les preguntes que pot emergir es aquesta:

“Quan l'organisme deixa de respirar, o el cor de bategar, deixa d'haver-hi vida? O continua havent-hi Vida (majúscula)?

Una de les dificultats en la nostra societat davant la mort és que es considera un tema tabú, prohibit. Un tema que porta mala sort. Certament, com a criteri general. Però moltes persones en parlen, s'hi enfronten... i moltes d'altres acompanyen a ben morir.

La mort és un pas en la Vida.

Quin és el posicionament, l'actitud, el pensament davant la mort en cada persona? La societat fa silenci, però s'angoixa davant la mort.

Un dels posicionaments és que l'ésser humà ha de passar per diferents nivells o etapes de consciència. Des de viure's com a déu i ésser etern a tenir una consciència d'Unitat amb la totalitat del cosmos o del món. No únicament amb el món material, el tangible, el que veu sinó sobre tot amb un món interior, que va més enllà de les sensacions, dels sentiments, dels pensaments. Consciència d'una Vida que es viu ja ara. Una Vida d'aquí-i-ara on la qualitat humana profunda dóna sentit de joia junt amb les penes, d'alegria junt amb les tristeses, d'abraçar la totalitat d'aquesta Realitat Última junt amb les nostres limitacions.

Per tant, així podrem comprendre que no és només la mort física de l'organisme que interessa sinó també la mort dels egoïsmes, de les enveges, de les agressivitats, del domini sobre els altres. Tot això ha de morir “ara-i-aquí” –una lluita de tota la vida perquè hi hagi Vida, qualitat humana profunda en cadascú de nosaltres.

Cada ésser humà ha de fer el seu camí. Ningú pot fer el camí per l'altre.

Viure de forma coherent, de forma amorosa, de respecte als altres és ja morir per viure aquí-i-ara una altra forma de contemplar la mort perquè no sabem què és la mort..

Cal, certament, una nova mena d'educació a la mort per tenir una altra concepció de la Vida. Concepció que ha d'estar impregnada d'emocions i no de freda cognició. La Societat, a través dels seus mitjans, bàsicament la TV no acompanya. Només allò mòrbid, malaltís, pervers sembla que interressi presentar. Només la capacitat crítica de cada persona pot resistir, reconsiderar i reflexionar sobre la Vida, que conté vida-i-mort.

Jaume PATUEL

www.diaridemataro.cat
Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Insulta la llengua de Mallorca

El colegio gijonés **Julián Gómez Elisburu** ha entablado un duelo epistolar con un centro educativo mallorquín. Cada uno lo hace como mejor sabe, los unos en bable y los otros en catalán. La ‘cuestión lingüística’ arranca a raíz del certificado escolar de una alumna que acaba de llegar a Gijón a mitad de curso, procedente de la isla. A petición del Elisburu, la madre de la chiquilla de Primaria requiere el expediente de matrícula. El colegio mallorquín lo remite en la lengua de Ramon Llull pese a las advertencias de la progenitora.

El director del centro asturiano, **Manuel Llano**, ha respondido en bable y no con pocas dosis de sorna. “Tenéis que mandanos l'expediente académicu pa poder rexistrala. Nun vos preocupéis si nun lo entendemos. Ya-y pidimos al nuesu Conseyeru que nos mande pa cada colexu un tradutor de gallegu, otru d'eusquera, otru de catalán, otru de valenciá, otru de mallorquín, otru d'aranés y, por si acasu, otru que sepa dellos dialetos. Asina entenderémonos col restu les comunidaes españoles, porque colos marroquís, ucranianos y rumanos no tenemos problema ningún d'entendimientu”, les dice.

Si voleu enviar algun missatge a MANUEL LLANO, director del col·legi públic d'Astúries, **Julián Gómez Elisburu**, ací teniu l'adreça d'aquest imperialista

espanyol exterminador de llengües i cultures que no siguin l'espanyola.

juliango@educastur.princast.es

Carrer Balears, núm. 8 33208 Gijón Astúries

Reproduït de www.diariodemallorca.es

Felip Puig (CDC): La justícia espanyola està prostituída

“Ens roben la cartera i ens volen empetitir l'ànima”

Felip Puig reivindica la senyera i Els Segadors i creu “prostituí el sistema judicial espanyol”

El secretari general adjunt de CDC, Felip Puig ha lamentat en una entrevista a El món a RAC1 que “em sembla evident que ens estan robant la cartera i ara sembla que ens vulguin empetitir l'ànima. Ja calibrarem bé la reacció, però crec que, si aquest país és fort, Espanya s'adonrà que no podrà amb nosaltres”.

“Els poden dir i opinar el que creguin; “Els segadors” i la senyera són els nostres símbols i ho seran amb independència d'uns magistrats que ja fa temps que estan donant

una imatge molt prostituída del sistema judicial espanyol”. Sobre Josep Maria Trias de Bes ha opinat que “la sorpresa la vam tenir quan va passar de CDC al PP.”

Reproduït de www.e-noticies.cat

17 / 02 / 2009

Telepizza i els seus “carbons”

Acabo de trucar al telepizza per fer una comanda, concretament al de Para?lel 139 (Barcelona). Doncs estava fent la comanda i la tia agafa i diu, en castellà, que m'esperès un moment. S'ha ficat a parlar amb un altre tio de no sé el què perquè no ho entenia, però el que sí que he entès és com li deia al final: Es que me habla en catalán, el cabrón.

Quan s'hi ha tornat a ficar li he dit que els cabrons eren ells per parlar-me en castellà i que ja es podien fotre la pizza al cul. Si no ho sabieu ara ja sabeu de quin peu calcen al telepizza, jo no hi penso tornar a comprar mai més.

TELÈFON DEL TELEPIZZA ANTICATALÀ: 934.260.828

Cuina

Escalivada

Ingredients:

Pebrots vermells, albergínies, cebes, patates, botifarra crua, arengades, sal, pebre negre i oli.

Preparació:

S'emboliquen les cebes amb paper d'alumini i es renten les patates, per treure'ls la terra i les pólvores que porten per a què no grillin. Es colguen de caliu i cendra, durant una hora, aproximadament; una mica més si són grosses, una mica menys si són petites. Es posen a la graella, sobre la brasa, els pebrots i les albergínies. Quan siguin cuites d'una banda, es tomben. Quan siguin cuites del tot, es treuen, es pelen i es fan a tires. Es couen a la graella, la botifarra i les arengades. Es treuen les cebes i les patates del caliu. Les cebes es pelen i es tallen pel mig; les patates es bufen i també es tallen pel mig. Després, es premen pels costats per a que s'esquerdin per dintre. S'amaneix tot amb un raig d'oli, un pessic de sal i un pols de pebre negre.

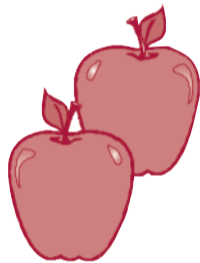
Faves de gitano

Ingredients:

Faves tendres, amb la tavella; oli, pebre vermell, fulles de menta fresca i sal.

Preparació:

S'enfilen les faves en uns filferros i es couen a la brasa, banda i banda. Quan són cuites, es treu el filferro, es trien les faves i es mengen amb una salsa feta amb l'oli, el pebre vermell i unes fulles de menta picades.

Canelons Rossini

Ingredients:

Carns cuites (rostides, bullides, etc.) de vedella, porc, pollastre; foie gras, ceba, tòfona negra, canelons, beixamel, formatge ratllat, mantega, nou moscada, aigua, oli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es pica una mica de ceba (si no se'n té del rostit, es passa per la paella, amb un raiget d'oli i un pessic de sal). Es pica la carn cuita a trossos petits, però no massa, i es barreja amb la ceba, un tros de foie gras, una mica de tòfona i una cullerada de beixamel. Es pasta bé fins a fer una massa consistent per no massa dura. Es tiren els canelons, d'un en un, en aigua abundant que bulli, amb un pessic de sal i un raiget d'oli; se'ls dona una remenada suau de tant en tant, per a què no s'enganxin ni es trenquin. Quan són cuits, es tira un bon raig d'aigua freda a l'olla, per parar l'ebullició. Es treuen els canelons, posant-los arreglats sobre un drap de rus net. Es posa, en un costat de cada caneló, una llenca de pasta de la carn, i es carrega, com qui fa el cigarret. Cal que els canelons quedin ben plens però que no sobresurti el farciment pels costats. Llavors, es posen en una plata que pugui anar al forn i es cobreixen de beixamel. S'escampa formatge ratllat sobre la beixamel, s'hi posen unes quantes miques de mantega i es gratina. Quan el formatge té color, s'escalfa la plata una mica al mateix forn, a 120°C.

Si no hi posa tòfona, no són Rossini (però són bons).

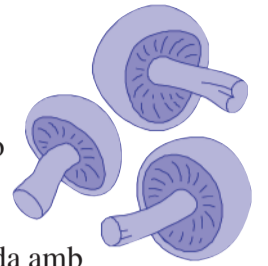
Déntol fred

Ingredients:

Déntol, ous, ceba, oli, llimona, aigua i sal.

Preparació:

Es cou el déntol al forn, a 120°C., posant-lo sobre una graella, damunt una plata amb un cul d'aigua, i es deixa refredar. Es bullen uns ous i també es deixen refredar. Es fa una picada amb els ous durs i la ceba i s'adoba amb una mica de suc de llimona, un raig d'oli i un pessic de sal. Es posa en una salsa i es serveix, junt amb el peix.

Ous al plat amb sobrassada

Ingredients:

Ous, sobrassada (també es poden fer amb botifarró, botifarra negra, pernil o cansalada fresca, salada o fumada), oli i sal.

Preparació:

Es suca una plateta de terrissa per a cada ou, amb unes gotes d'oli que s'escampen amb el dit. Es posa un bon tall de sobrassada sense la pell, el botifarró, un tros de botifarra negra o bé una xulla de cansalada o pernil a cada plateta i un ou, procurant que no es rebenti el rovell. S'enfornen a mitja alçada del forn, a 210°C. Quan la clara ha quallat, es desenfornen de seguida, abans no es cogui massa el rovell, s'hi tira un pessic de sal al damunt i es serveix.

Nogat de rap

"Nogat", en sentit estricto, és una varietat de torro--en francès "nougat"--fet amb mel i ametles, o nous, o avellanes, etc. Amb farina i aigua, pot constituir una pasta dolça que es cou al forn. En el parlar valencià figura el mot en alguns clàssics; el DCVB el registra en un text d'Arnau de Vilanova. En un sentit ample pot veure's aplicat a qualsevol producte gastronòmic de diversos i barrejats ingredients. Per exemple el "nogat de rap", que és viu als barris marítims de València.

Per cuinar-lo, es començarà per fer una bona picada, o xixina d'alls, pebre-negre en gra, pinyons, pimentons rojos, un poc de tomaca i un poc o un prou de vitet*, al gust. Per a les sis racions, en una cassola d'obra i uns 200 gr. d'oli se sofrigen unes crelletes menudes (o tallades a cantells); quan ja són daurades, se'ls aboca tot el picolat, se sofrig tot bé, es remena i s'afegeixen els trossos--no grans--i mig got d'aigua, o poc més. Deu coure 's primer a foc fluix; i després, (afegirem aigua si calguera) a foc fort, fins estar cuit el peix i quedar la salsa ben travada i densa.

Vitet és pebre coent

Calamars saltat

Es una recepta senzillíssima, de cuina ràpida, que es pot fer amb el calamars sense descongelar, fins i tot.

Ingredients:

Calamars, all, julivert, vinagre, oli i sal.

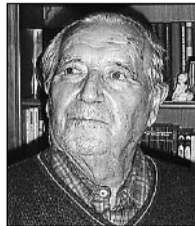
Preparació:

Es talla el calamars a rotllanes (si està congelat, amb un ganivet de serra) i es posa amb l'all i julivert picats, un raig de vinagre, un d'oli i un pessic de sal, tot, junt, en una cassola. Es tapa i es deixa coure, a poc foc, el mínim imprescindible.

Poesia

Recordant nostre passat

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Quan el Rei Jaume Primer
Conquerí nostra Mallorca,
Digué a mi me conhorta
Ses grans riqueses que te.
Va dir, de tu em cuidaré
Com delicada princesa,
Sa teva digna bellesa,
En mon cor jo guardaré.

Terra grossa trepitjava
De Petra i de Sant Joan
Era un terreny molt gran
Que fa extensa planada.
Als quatre vents se girava,
Per ses muntanyes mirar,
No és rar si es sarrasà
Tot això molt estimava.

Privilegi molt gros te,
Nostra illa mallorquina
Tota la gent en captiva,
Sa que de fora mos ve.
Es lo mateix que es roser
D'aquell jardí ben cuidat
Que ell sempre és olorat,
Quan d'aquella planta ve.

Si ens sentim mallorquins
Hem de defensar ca nostra,
Del Rei tenim sa gran mostra
Que feu fora els sarrains.
Ens deixà lliure els camins,
Per poder continuar-los
Posem-hi nostres amors
Parlem sa llengua d'aquí.

El mallorquí va tenir,
Punteria amb sa bassetja
Va ser una arma de guerra
Que ell sabé descobrir.
Molta lluita va haver-hi,
Amb els externs que vengueren
Molt sorpresos romangueren
De sa gent que nasqué aquí.

En aquells temps destacaven
Els molt garrits mallorquins
Hem de seguir els camins
Que els padrins mos senyalaren
En nosaltres confiaren,
Per seguir sa tradició
S'ha de tenir per traïdor,
Els qui el català deixaren.

Una molt bona idea per ajuda nostra

Aquesta és una recomanació de la Creu Roja.

Les ambulàncies i emergències mèdiques s'han adonat que, sovint, en els accidents de carretera, els ferits porten a sobre un Telèfon mòbil.

No obstant això, a l'hora d'intervenir, no se sap amb qui contactar de la llarga llista de números.

Ens llancen, per tant, la idea que tothom afegeixi a la seva agenda del telèfon mòbil el número de la persona a contactar en cas de urgència, sota el nom: 'AA Emergència', (les lletres AA és perquè aparegui sempre

com a primer contacte a la llista).

És senzill, no costa res i podria ajudar-nos molt.

Passa aquest missatge al major nombre possible de persones. Al cap ia la fi és una dada que registrem en segons i pot ser la nostra salvació.

¡Si us plau, no destruir aquest mail, millor reenvíalo als vostres contactes!

TRADUCCIÓ DEL CASTELLÀ
AL CATALÀ FETA AUTOMÀTI-
CAMENT PER GOOGLE TRA-
DUCTOR

Relat

L'entrepà, el suc i el menyspreu

Quim Monzó · *La Vanguardia* · 3/2/2009

És un noi de vint-i-pocs anys. Alt, musculat i amb els cabells curts. Entra al bar, un bar petit i agradable on els clients s'amunteguen a la barra. El noi saluda -"Bon dia"-, però la remor de les converses és massa forta perquè ningú no el senti. Ara mateix la mestressa està cobrant a un client. Li diu:

-A veure, doncs... La truita i l'aigua, oi?
-I un tallat!- diu el client.
-Ah, sí, i un tallat. Doncs són 6 euros 30.

El client paga, la mestressa li torna el canvi, el client s'acomiada -"Adéu, Mercè"-, es gira, obre la porta i surt al carrer. La Mercè s'adreça al noi acabat d'arribar, que ha estat observant la pissarra que hi ha a la paret amb la llista d'entrepans, i demana:

-Un entrepà de tonyina.
En el seu accent hi ha un deix estranger evident, jo diria que brasiler o portuguès.

-¿Y para beber?- demana la mestressa.
El noi repassa la llista de begudes que penja d'una altra paret, sota els pots de te.

-Un suc de taronja- diu.
-Vale. Un bocadillo de atún y un zumo de naranja, ¿eh?
-Sí- diu el noi.

La mestressa prepara el suc i l'entrepà. Els posa davant del noi.

-Que aproveche- li diu, amb un somriure. El noi menja i beu en un extrem de la barra. Entra un altre client, grassonet i calb.

-Bon dia, Mercè. A veure, dóna'm una xapata d'aquestes petites.
-Quina vols? N'hi ha de mortadel·la, de salami, de sobrossada, de formatge...
-De mortadel·la. I una Coca-cola de llauna.

La Mercè serveix al grassonet la Coca-cola i la xapata de mortadel·la. Parlen d'això i d'allò. Una estona més tard, el noi de l'extrem de la barra acaba el seu entrepà, escura el suc que queda al got i, quan la mestressa el mira, amb el dit dibuixa un cercle sobre el plat i el got buits.

-Quant és?
La mestressa va cap a la caixa. Mentre tecleja els preus repassa en veu baixa "l'entrepà de tonyina..., el suc de taronja..." i, finalment, amb el tiquet a la mà s'adreça al noi:

-Era un bocadillo de atún y un zumo de naranja, ¿verdad? Pues mira: cinco euros justos.

El noi paga.
-Muchas gracias- diu la Mercè.

El noi es gira i, abans d'obrir la porta, saluda, en un darrer intent:
-Adéu.
-Adiós- li respon la mestressa, somrient amb amabilitat.

Salut

Entre les més de dues-centes malalties reumàtiques, destaca l'artritis reumatoide, una de les més severes

El 14% del total de les baixes laborals del nostre país es deuen a malalties reumàtiques, segons la Societat Espanyola de Reumatologia. Només les afecions respiratòries motiven més baixes, però les reumàtiques ocupen el primer lloc en nombre de dies de treball perduts. Dolor i incapacitat són els símptomes més greus de les malalties reumàtiques, que tenen l'honor dubtós de ser considerades com les malalties amb pitjor qualitat de vida per als qui les pateixen.

Error de concepte

Hi ha una gran confusió al voltant del terme "reuma", que s'utilitza per a englobar qualsevol tipus de dolor muscular, ossi i articular, siga quin siga el seu origen i causa. Fins i tot, sovint es fa servir per a referir-se a dolors ocasionats per estats de tensió, estrès, males postures, fred, humitat o malestans associats a malalties infeccioses com la grip, les angines, la febre tifoide, etc., que no té res a veure amb les malalties reumàtiques.

Però en realitat no hi ha una única malaltia reumàtica, sinó més de dues-centes malalties diferents, cadascuna amb les seues manifestacions i tractaments diversos. Les més conegudes i freqüents són: l'artrosi, que pateixen prop de dos milions de persones i es produeix pel desgast del cartílag; l'artritis reumatoide, que es manifesta amb la inflamació de les articulacions; i l'osteoporosi, amb dos milions i mig d'afectats, la majoria de les quals dones a partir de la menopausa.

El diagnòstic precoç, clau

Davant de la presència de dolors articulars o musculars de llarga durada, és fonamental establir el diagnòstic al més precoçment possible, per a instaurar així la teràpia adequada amb la major celeritat. Encara que les malalties reumàtiques no es curen, per mitjà dels tractaments s'aconsegueixen remissions importants i, en molts

casos, encara que el pacient continua amb la malaltia, a penes en pateix els símptomes.

Les malalties reumàtiques responen a diverses causes: Degeneratives: la més freqüent és l'artrosi. Metabòliques: és el cas, per exemple, de la gota. Immunològiques: cada vegada és més coneguda l'associació entre alteracions immunològiques i malalties reumàtiques. Infeccioses: l'exemple més clar és el de la febre reumàtica. Inflamatòries: són produïdes per la inflamació de les articulacions sense que hi hagi una causa coneguda clara, com és el cas de l'artritis reumatoide, i que és el prototipus de malaltia reumàtica inflamatòria i de la qual ens ocuparem a continuació.

Artritis reumatoide

L'artritis reumatoide (AR) és una malaltia inflamatòria de causa desconeguda, que afecta fonamentalment les articulacions -preferentment de mans, genolls, columna cervical- i amb participació del sistema immunològic. Es tracta d'una malaltia d'evolució crònica, amb curs i durada variables, que a més s'acompanya d'altres símptomes extraarticulats. En la fase final de l'artritis reumatoide les articulacions es deformen i es perd la capacitat de portar a terme accions quotidianes. S'estima que entre l'1% i el 2% de la població pateix artritis reumatoide; per tant, és una malaltia molt freqüent. Les dones la sofreixen més que els homes, en una proporció de tres a un, i s'inicia preferentment entre els 25 i els 50 anys, per bé que la seva prevalència augmenta amb l'edat i entre les persones més grans de 65 anys arriba a ser del 12%. No té predilecció per cap raça, ni relació amb àrees geogràfiques o condicions climàtiques. Ens trobem, per tant, davant d'una afeció universal.

Cal assenyalar que hi ha una forma d'artritis que apareix a edats molt joves i que s'ha anomenat de diverses maneres, com artritis reumatoide juvenil o artritis crònica juvenil, una forma d'artritis en els nens que

ofereix moltes variants, amb un procés diferent de l'adult i que seria més correcte denominar artritis idiopàtica juvenil, que requereix un diagnòstic al més precoç possible per a establir-ne el tractament oportú.

Causa desconeguda

Des de fa més de mig segle s'intenta identificar algun bacteri o virus que en siga el causant, però no s'ha demostrat que un agent infeccios intervingui en la malaltia. Se sap que, dins del procés inflamatori que caracteritza l'artritis reumatoide, participa el sistema immunològic. La inflamació de la sinòvia, membrana que recobreix les articulacions per dins i que segrega el líquid que lubrica les superfícies articulars, caracteritza la malaltia. Aquesta membrana sinovial sofreix un procés inflamatori i com a conseqüència es forma un teixit de granulació conegut com panus, que envaeix l'articulació i afecta el cartílag, els lligaments, els tendons i les estructures òssies. Gradualment es va destruint i deformant l'articulació. A la llarga, a més de la simptomatologia, de vegades molt dolorosa, apareixen la incapacitat funcional i es perd mobilitat articular. El símptoma més habitual és la rigidesa matinal de les articulacions afectades, especialment de les mans, que es prolonga almenys una hora i desapareix de forma espontània.

Tractament

Davant de la sospita que es pateix la malaltia cal efectuar un estudi radiogràfic i una anàlisi de sang amb determinacions d'immunoglobulines, factors reumatoïdals i autoanticossos. És fonamental efectuar el diagnòstic correcte al més aviat possible per a establir ràpidament el tractament i frenar, en la mesura que es pugui, l'avanç de la malaltia.

L'evolució de la malaltia és molt variable, amb èpoques més suportables que alternen amb d'altres de simptomatologia florida en forma de brots. El tractament té com a finalitat alleujar el dolor, disminuir la inflamació articular i, el més impor-

Artritis reumatoide: El diagnòstic precoç, el millor per a combatre-la

tant, mantenir o restablir la funció articular i prevenir la destrucció òssia i del cartílag. El tractament ha de ser individualitzat, perquè en cada pacient les manifestacions de la malaltia són diferents.

El tractament simptomàtic per a controlar la inflamació i el dolor es du a cap per mitjà d'antiinflamatoris. El tractament específic, a base de cloroquines, sals d'or, metotrexate, sulfasalazina i altres fàrmacs, presenta riscos i beneficis i ha de ser sempre administrat sota control especialitzat. Resulten imprescindibles les mesures per a preservar la funció i la integritat articular i el sistema musculoesquelètic en general. La fisioteràpia i la rehabilitació constitueixen dues opcions interessants. Alguns especialistes recomanen realitzar activitats aquàtiques terapèutiques, exercicis en l'aigua practicats en una piscina climatitzada, adequats no només per a l'artritis reumatoide sinó per a totes les malalties reumàtiques. Artri-

tis de tres o més zones articulars: els més afectats són els genolls, els colzes, les espatlles i els turmells. Artritis simètrica, és a dir, afectació simultània de les mateixes zones en les dues meitats corporals. Artritis de les mans. Amb el pas del temps les mans es van deformant, els músculs es van atrofiat i, al final, l'anquilosi (pèrdua total de la mobilitat) de les articulacions n'és el resultat en els casos més greus. Però a més d'estes manifestacions articulars, n'hi ha d'altres extraarticulats: Els nòduls reumatoïdals, presents en el 25% dels casos, són nòduls situats sota la pell sobre prominències òssies. L'afectació cardíaca en forma de pericarditis es dona en el 30-40% dels casos. A nivell pulmonar pot haver-hi pleuritis, fibrosi pulmonar, obstrucció de les vies aèries, nòduls pulmonars. També els ulls poden afectar-se i apareix la inflamació de la còrnia i de la conjuntivitis (queratoconjuntivitis seca)

PETITS ANUNCIS

AUTOMOBILS

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA IMMOBILIÀRIA

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRANVIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 elec-

trocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRAVIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 immobiarbona.com.

NOVA PROMOCIO A S'ARENAL 19 vivendes, 3 locals, 36 aparcaments al carrer Bartomeu Calafell, cantonada Cannes. PROMOCIONES@RUSTIC-CALVIA.jazztel.es 971 450 470

Cerc casa per llogar a Sant Joan. 971 586 177

BOTIGUES I MAGATZEMS

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CANFESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

CIÈNCIES OCULTES

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de lli-

bres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

SATURNINA, EL NOU TAROT. Ajudam en tots els problemes. Arrabassam d'arrel totes les energies negatives. Cita prèvia 971 469 649

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINADE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acoblament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DAMONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, canvis de tensió, urgències. carlosdamonte@yahoo.es 629981 183

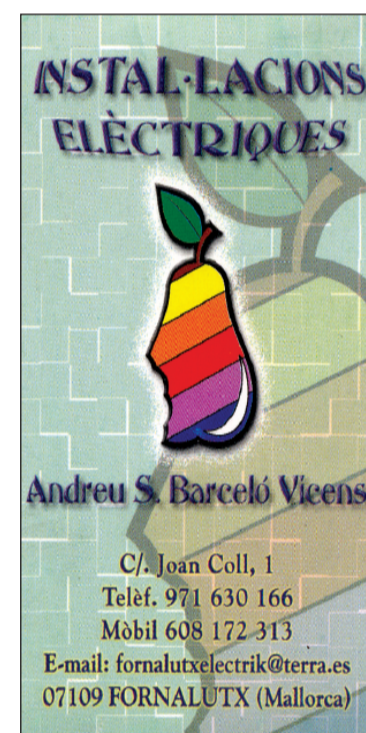
MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termostats, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS I M Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelektrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

FONTANERIA BAIXDESCOS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

NUEVA PROMOCIÓN EN EL ARENAL

(19 viviendas, 3 locales, 36 aparcamientos)

C/ Bartolomé Calafell Esq. Cannes

CARACTERÍSTICAS

- Viviendas de 1, 2, y 3 habitaciones.
- Desde 50 m2 hasta 90 m2 + terrazas y balcones.
- Amplias terrazas en 1º planta y áticos.
- Aparcamiento y trastero opcional.
- Fácil acceso desde autopista.
- A 200mts de la playa.
- Materiales 1ª calidad.

PRECIOS Y FORMAS DE PAGO ORIENTATIVAS

- Viviendas de 1 hab. con terraza 170.000€
- Viviendas de 2 hab. con terraza 205.000€
- Locales y aparcamientos - consultar.
- Financiación actual concedida del 90% a 30 años. (Euribor + 1%)
- Entrada 3.000€
- Pagos mensuales a convenir durante las obras.
- Entrega aprox. Mayo 2009.

Rc RUSTIC CALVIA, S.L.
PROMOCIONES CONSTRUCCIONES
Paseo Marítimo, 16 - Palma

INFORMACIÓN 609 331 786 / 971 450 470
Y VENTAS: PROMOCIONES@RUSTICCALVIA.jazztel.es

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trepsols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT IAUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.am@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demanau hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradors, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradors, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

ES RACO DE SES FADES. Massatges, filoteràpia, consultes naturòpatia, auriculopuntura. Drenatge sinfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euróns. Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euróns). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

PERSONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. Si cerca feina telefoni al 669 125 135 www.centrodes-eleccion.com 971 754 916

PRODUCTES ECOLÒGICS

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trepsols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acompanyaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall d'argent, 29 Ciutat. 660 419 673

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CA N'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure,

K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Àustria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BARTONICOTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sòller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sòller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LAPARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CAN TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CANTITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 canti-

to2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells,5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667

426 972

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major,27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura,4 Sóller. 661 021 075

ESCUPTURA EN FERRO. T'ensenyaré a treballar i emmotllar el ferro, utilitzant eines ancestrals per fabricar les teves escultures. Sentiràs en les teves mans el canvis de temperatura i textura que te el ferro convertint-lo en art. 610 448 212 www.damiart.blogspot.com

FUSTERIA CANCOLOMET. Sa Rota des Pinar,7 Maria de la Salut. 971 525 782

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals,20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confeció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBALLATGE. Cartonatges Guillama. Gran Via Asima,29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MAR-

TINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers,16. Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOLES CRUCE. Baptisme de vol. !0 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom,38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom,55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall,12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RE CART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Il·lot.

**Necessitam
Comercials, reportereres...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat**

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola,11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubi. Carrer del Bisbe Taixaquet,62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres,61 Manacor 971 553 780

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-Alocal,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

SUBWAY URBANWEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla,44 A. Tel. 971 160 157 Cam-

pos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658970701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA.. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALAESTÀNCIA. Miquel Masutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sóller. Tel. 656 951 382

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre,2 Porreres Tel. 971 647 080

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euróns. 971 530 616

Es regalen canets de mare ratera. 667 584 686

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**